PRIETENUL MEU LEONARD

JAMES FREY

virtual-project.eu

JAMES FREY

PRIETENUL MEU LEONARD

Original: *My Friend Leonard* (2004)

Traducere din engleză de:
ALINA SAVIN

virtual-project.eu

EDITURA HUMANITAS fiction

2008

Nota autorului

După cum a fost dovedit de doi jurnaliști ai website-ului de investigații The Smoking Gun, părți importante din această carte sunt ficțiune. Nu am petrecut nouăzeci de zile în închisoare, iar Porterhouse este un personaj inventat de mine. Multe dintre numele și caracteristicile celorlalte personaje au fost schimbate sau ficționalizate, la fel ca și evenimentele majore din viața lor. De aceea, a numi această carte o nonficțiune nu ar fi tocmai potrivit. Este o combinație de fapte adevărate și ficțiune, de evenimente reale și imaginare.

Și paharul tău este adăpându-mă ca un puternic.

Psalmul 22, 6

ÎNCEPUT

În prima mea zi în închisoare, un bărbat de o sută cincizeci de kilograme, pe care-l chema Porterhouse, m-a lovit în ceafă cu o tavă de metal. Stăteam la coadă pentru prânz și nu l-am văzut. M-am prăbușit. Când m-am ridicat, m-am întors către el și am început să-l lovesc orbește cu pumnii. Am nimerit vreo doi sau trei până când m-a lovit încă o dată, de data aceasta în plină figură. M-am prăbușit din nou. Mi-am șters nasul și gura de sânge, m-am ridicat și am început iar să-l lovesc. Porterhouse mi-a pus mâna-n gât și a început să mă sugrume. S-a aplecat spre urechea mea și mi-a șoptit: Acum am să te las să pleci. Dacă te mai bați cu mine o să îți fac al dracului de mult rău. Stai jos și o să te las în pace. Mi-a dat drumul, m-am așezat. Sunt aici de optzeci și șapte de zile. Celula mea e în Modulul B Bărbați, care este pentru cei care au comis acte de violență sau diferite alte contravenienţe. În modul sunt treizeci și două de celule și treizeci și doi de deținuți. În orice moment ne supraveghează între cinci și șapte paznici. Toți purtăm uniforme albastre cu dungi galbene și papuci din cauciuc negru, fără șireturi. Când ne mutăm dintr-o încăpere în alta trecem de uși cu gratii și detectoare de metale. Celula mea are doi metri lățime pe trei lungime. Pereții sunt din ciment, podeaua e din ciment, patul e din ciment, gratiile din fier, toaleta din oțel. Salteaua e subțire, cearceafurile presărate cu pietricele. Există și o fereastră minusculă, care dă spre un zid de cărămidă. Fereastra are geamuri antiglonț și gratii pe ambele părți. Îmi oferă cantitatea de lumină la care am dreptul prin lege. Doar că lumina soarelui nu face timpul să treacă mai repede, iar legii nu i se cere să îmi facă timpul să treacă mai repede. Viața mea aici e rutină pură. Mă trezesc dimineața devreme. Mă spăl pe dinți. Stau pe podeaua

celulei, nu mă duc la micul dejun. Mă holbez la zidul gri de ciment. Îmi țin picioarele încrucișate, spatele drept, ochii fixați drept înainte. Respir adânc, inspir expir, inspir expir, încerc să nu mă mișc. Stau așa cât mai mult timp, până când totul începe să mă doară și apoi până când durerea trece și apoi până când mă dizolv în zidul gri și mintea mea devine plată ca zidul acesta gri. Stau și privesc și respir. Stau și privesc. Respir.

Stau nemișcat până la jumătatea după-amiezii. Mă duc la toaletă, beau un pahar cu apă și fumez o țigară. Ies din celulă și mă îndrept către zona exterioară de recreere. Dacă vremea e bună, sunt acolo prizonieri care joacă baschet, trag de fiare, fumează, vorbesc. Nu mă amestec cu ei. Înconjur curtea până când îmi simt din nou picioarele. Merg până când ochii și mintea mea redobândesc o formă oarecare de concentrare. Până când mă readuc în locul unde mă aflu și la ființa care sunt – un alcoolic, un dependent de droguri, un infractor. Dacă vremea e rea, zona de recreere e pustie. Ies în ciuda vremii și înconjur curtea până când încep din nou să simt și să îmi amintesc. Sunt ceea ce sunt. Am nevoie să simt și să îmi amintesc.

Îmi petrec după-amiezile cu Porterhouse. Numele lui adevărat e Antwan, dar își spune Porterhouse[1] pentru că, zice el, e mare și gustos ca un biftec proaspăt. Porterhouse și-a aruncat nevasta pe fereastră de la etajul șapte, după ce a găsit-o în pat cu alt bărbat. A dus bărbatul pe un câmp și l-a împușcat de cinci ori. Primele gloanțe în mâini și picioare. A așteptat jumătate de oră, pentru ca bărbatul să guste pe deplin durerea, o durere asemănătoare cu aceea pe care a simțit-o el când l-a văzut regulându-i nevasta. A cincea împușcătură, drept în inimă.

De la trei la șase îi citesc lui Porterhouse. Eu stau pe pat, el stă pe podea, se sprijină de zid și închide ochii ca să poată, după cum zice el, să își imagineze. Citesc încet și clar, făcând câte o pauză

din când în când ca să iau o înghițitură de apă sau să trag un fum de țigară. În ultimele douăsprezece săptămâni ne-am croit drum prin *Don Quijote, Fire de iarbă* și *La răsărit de Eden.* Acum citim *Război și pace,* care e preferata lui Porterhouse. A zâmbit la logodna lui Andrei cu Natașa. A plâns când Anatol a trădat-o. S-a bucurat în timpul bătăliei de la Borodino, a ajuns la concluzia că admiră tactica rușilor și a înjurat de mama focului când Moscova a fost incendiată. Când nu citim, poartă cartea cu el. Doarme cu ea noaptea și o leagănă ca pe un copil. Mi-a spus că, dacă ar putea, ar citi-o fără oprire. Am început să-i citesc lui Porterhouse a doua zi după ce m-a lovit cu tava, în a doua mea zi în acest loc. Mă îndreptam către celula mea și aveam un volum din *Don Quijote* în mână. Când am trecut pe lângă celula lui, Porterhouse mi-a spus vino aici, vreau să îți spun ceva. M-am oprit și l-am întrebat ce vrea, mi-a spus că vrea să știe de ce sunt aici și de ce un anume șerif i-a dat trei cartușe de țigări ca să îmi tăbăcească fundul. I-am spus că l-am lovit pe șerif cu o mașină care se deplasa cu șapte kilometri la oră, pe care o conduceam beat și varză de la droguri și că m-am bătut cu alți câțiva în timp ce încerca să mă aresteze. M-a întrebat dacă l-am lovit intenționat. I-am spus că nu îmi amintesc să-l fi lovit. A râs. L-am întrebat și eu de ce e aici și el mi-a spus. Nu am făcut niciun comentariu. M-a întrebat ce carte am în mână, i-am spus, m-a întrebat de ce o am cu mine, i-am răspuns că îmi plac cărțile. M-am oferit să i-o împrumut când o termin, el a râs, a zis eu nu știu să citesc de nicio culoare iar tâmpita asta de carte n-o să-mi facă viața mai frumoasă. M-am oferit să îi citesc eu. Mi-a spus că se va gândi la propunerea mea. Câteva ore mai târziu s-a înființat în celula mea și s-a așezat pe podea. Am început să citesc. A venit în fiecare zi de atunci.

La ora șase mă duc cu Porterhouse la cină, singura masă pe care o iau pe zi. De obicei e dezgustătoare, scârboasă, aproape necomestibilă. Carnea e ațoasă și sălcie, pâinea râncedă, cartofii terciuiți, legumele tari ca piatra. Porterhouse mai înghite o porție și încă una și încă una, o grămadă de porții, pe care, după lungi negocieri, le sustrage de la ceilalți prizonieri. Se oferă să îmi aducă și mie mâncare, eu refuz. Când termin de mâncat, mă așez comod și îl ascult pe Porterhouse vorbind despre procesul lui apropiat. Ca toți cei de aici, orice ar zice ei, Porterhouse e vinovat de crimele de care e acuzat. Vrea să se ducă la proces pentru că, până în momentul când va fi condamnat, va sta aici, în această închisoare regională, și nu într-una de stat. Aici viața e mult mai ușoară decât într-o închisoare de stat. Mai puțină violență, mai multe privilegii, majoritatea prizonierilor știu că au să iasă de aici în maxim un an, unii chiar mult mai repede de atât, și vor să fie lăsați în pace. Odată ce ies, nu mai vor să se întoarcă aici. În închisoarea de stat sunt găști, violuri, droguri, crime. Majoritatea prizonierilor sunt închiși pentru multă vreme, și probabil nu vor mai fi niciodată liberi. Dacă vreodată vor fi din nou liberi, vor fi cu siguranță mai periculoși decât atunci când au intrat. Nu dau doi bani pe reabilitare, vor doar să supraviețuiască și, pentru asta, trebuie să își înlocuiască umanitatea cu o anumită formă de sălbăticie. Porterhouse știe asta, dar vrea să rămână uman cât mai mult timp posibil. Un verdict de vinovăție e pe drum, dar, până când acesta va sosi, el e aici și e o ființă umană.

După cină mă duc la cabina telefonică. Formez numărul pe care mi l-a dat prietenul meu, Leonard. Numărul îmi oferă posibilitatea să am convorbiri interurbane gratuite. Nu știu de unde are Leonard numărul ăsta, și nici nu l-am întrebat. Prietenia mea cu Leonard are alte reguli. Ia ce îți oferă, mulțumește și nu pune nicio întrebare. Leonard e

ceea ce sunt și eu, un alcoolic și un dependent de droguri și un infractor, deși el nu e acum în închisoare. Are cincizeci și doi de ani și trăiește în Las Vegas, unde supraveghează implicarea unei organizații fără nume în niște companii de finanțe, de divertisment și de securitate. Nu vorbim niciodată despre asta.

Întotdeauna o sun mai întâi pe Lilly. Lilly are păr lung și negru și piele albă și ochii albaștri ca apa adâncă și curată. Lilly, a cărui tată a părăsit-o și a cărei mamă i-a vândut corpul pentru droguri când avea doar treisprezece ani. Lilly care a devenit o toxicomană înrăită și a făcut autostopul peste tot prin țară plătindu-i în natură pe camionagii doar ca să scape de mama ei. Lilly care a fost violată și bătută și folosită și părăsită. Lilly care nu are pe nimeni pe lume decât pe mine și pe o bunică bolnavă de cancer în fază terminală. Lilly care trăiește într-un așezământ social din Chicago, încercând să se ferească de droguri și așteptând ca eu să ies din locul ăsta. Lilly care mă iubește. Lilly care mă iubește. Formez numărul. Știu că ea stă cuminte în cabina telefonică din așezământ și așteaptă să o sun. Inima începe să îmi bată mai tare decât atunci când o văd sau îi vorbesc. Lilly așteaptă ca telefonul să sune de trei ori și ridică receptorul. Spune bună, scumpul meu, spun bună, scumpa mea. Spune mi-e dor de tine spun o să ne vedem în curând. Mă întreabă cum mă simt îi răspund că bine. Se supără că îi spun că sunt bine deși sunt în locul ăsta, că tot timpul îi spun că sunt bine. O întreb cum se simte ea îmi răspunde că depinde de zi, de oră, de minut. Spune că uneori se simte liberă, acesta fiind un sentiment pe care l-a avut rareori, dar la care s-a gândit adesea. Spune că simte că e din ce în ce mai bine și din ce în ce mai sănătoasă, că poate să lase acum trecutul în urmă. Spune că uneori se simte bine, că reușește să lase trecutul în urmă. Uneori spune că se simte bine, că reușește să meargă înainte și că asta e

suficient, că nu mai ia droguri, că are un acoperiș deasupra capului, că e bine. Uneori e tristă. Simte că bunica ei o să moară și că eu o să o părăsesc și că o să rămână singură pe lume și că nu o să reziste. Spune că există întotdeauna alte opțiuni, că le va lua în considerare când va veni timpul lor. Uneori nu simte nimic. Absolut nimic. După aceea, câteva minute nu vorbește, doar respiră în telefon. Îi spun să aibă răbdare, că va începe să simtă din nou, că se va simți bine din nou, că se va simți liberă din nou, îi spun Ai răbdare, scumpa mea, ai răbdare. Ea nu răspunde nimic. Doar respiră în telefon.

I-am întâlnit pe Lilly și pe Leonard acum cinci luni. Eram pacient într-o clinică de dezintoxicare pentru dependenții de alcool și de droguri. M-am internat după zece ani de luptă cu alcoolismul și după alți trei de luptă cu dependența de droguri, care s-au încheiat când m-am trezit într-un avion, după două săptămâni din care nu îmi aminteam absolut nimic, și am descoperit că îmi spărsesem patru dinți din față, nasul și arcada, și că aveam o gaură în obraz care fusese cusută cu patruzeci de copci. Pe vremea aceea eram căutat în trei state cu acuzații de posesie de droguri, condus în stare de ebrietate și atac. Nu aveam slujbă sau bani și eram aproape mort. Nu voisem să mă internez la clinica de dezintoxicare, dar nu avusesem nicio altă opțiune. Cel puțin nu opțiuni pe care să fiu gata să le accept.

Am întâlnit-o pe Lilly în a doua zi petrecută acolo. Stăteam la coadă așteptând medicamentele, ea era în fața mea. S-a întors și mi-a spus bună și eu i-am spus bună, ea m-a întrebat ce s-a întâmplat cu fața mea, eu am ridicat din umeri și i-am spus că habar nu am, ea a râs. Am revăzut-o și i-am vorbit în aceeași zi, apoi în următoarea, apoi în următoarea. Clinica de dezintoxicare avea o politică specifică împotriva relațiilor dintre femei și bărbați. Noi am băgat undeva politica lor. Ne vorbeam, ne

trimiteam bilețele, ne întâlneam în pădurea de lângă clinică. Ne-am ajutat și ne-am înțeles unul pe celălalt. Ne-am îndrăgostit. Suntem tineri, ea are douăzeci și patru de ani și eu douăzeci și trei, ne-am îndrăgostit. Niciunul dintre noi nu a mai simțit așa ceva înainte, am hotărât să ne mutăm împreună și să trăim împreună atunci când vom părăsi clinica. Într-o zi am fost prinși, a trebuit să plătim pentru încălcarea regulilor. Lilly a părăsit clinica, eu am urmat-o. Am găsit-o vânzându-și corpul pentru crack, am adus-o înapoi. Am plecat după o săptămână și am venit aici. Lilly a mai stat acolo nouă săptămâni. În centrul din Chicago e de o lună. Când o să ies de aici o să mă întâlnesc cu ea.

L-am întâlnit pe Leonard la trei zile după ce am cunoscut-o pe Lilly. Stăteam singur în sala de mese și mâncam. S-a așezat la masa mea și m-a acuzat că i-aș fi zis Gene Hackman. Nu îmi aminteam să îi fi zis vreodată Gene Hackman, asta l-a înfuriat. Mi-a spus că dacă îl mai strig o dată Gene Hackman, o să am probleme cu el. Am râs. Râsul meu l-a înfuriat și m-a amenințat. Am râs din nou, i-am spus că e un moș și că, dacă nu dispare imediat din fața mea, o să-i rup fundul. S-a holbat la mine vreun minut. M-am uitat și eu la el. M-am ridicat și i-am spus să dispară dracului din fața mea sau, dacă nu, să își dea jos pantalonii, ca să pot să îi tăbăcesc fundul. Mi-a spus numele lui și m-a întrebat dacă sunt cumva futut. I-am spus Da, Leonard, sunt futut, futut pân' la Dumnezeu. Mi-a întins mâna și a spus, bine, și eu sunt futut, și îmi plac oamenii futuți, hai să ne așezăm și să mâncăm și să vedem dacă putem fi prieteni. I-am strâns mâna și ne-am așezat și am mâncat și am devenit prieteni. În aceste două luni, adică timpul pe care l-am petrecut la clinică, Leonard a devenit cel mai bun prieten al meu. Când am vrut să fug din clinică, după ce s-a încheiat procesul de dezintoxicare fizică, Leonard a ieșit după mine. I-

am spus să mă lase în pace, dar el nu a vrut. M-a urmărit. L-am pus la pământ, s-a ridicat. L-am pus iar la pământ, s-a ridicat din nou. Mi-a spus că nu mă lasă să plec și că, dacă o să plec, o să mă găsească și o să mă aducă înapoi. Mi-a spus că nu contează de câte ori voi pleca, că mă va aduce înapoi de fiecare dată. M-am uitat în ochii lui și i-am ascultat cuvintele. E mai în vârstă decât mine cu treizeci de ani, dar este la fel ca mine, alcoolic și dependent de droguri și infractor. Ochii și buzele lui spuneau adevărul, un adevăr pe care îl cunoșteam deja și în care aveam mai multă încredere decât în adevărul instituțiilor sau adevărul doctorilor sau adevărul oamenilor care nu au văzut niciodată rahatul pe care l-am văzut eu. M-am întors la clinică și am stat acolo. Îmi doream să plec pentru că voiam băutură și droguri și pentru că voiam să mor. Dar m-am întors. Din cauza lui Leonard.

Din anumite motive, nu le cunosc pe toate, ori de câte ori aveam nevoie de ceva sau de cineva, Leonard era acolo să mă ajute. Veghea asupra mea și mă proteja. M-a ajutat să mă împac cu familia mea. Mi-a dat cel mai bun sfat care mi-a fost dat cât timp am stat acolo, și anume să rezist. Oricât de grea sau de dificilă devine viața, trebuie să reziști, agață-te de orice ai nevoie să te agăți, religie, prieteni, un grup de sprijin, un șir de pași sau propria inimă. Dacă există în tine puterea de a rezista, continuă pur și simplu să trăiești, viața îți va fi cu siguranță mai bună. M-a încurajat în relația cu Lilly. Mi-a spus să dau dracului regulile idioate, pentru că dragostea nu te așteaptă la fiecare colț de stradă, că atunci când apare trebuie să o primești și să încerci să o păstrezi.

După ce a fugit de la clinică, Lilly a avut nevoie de bani ca să se întoarcă. Bunica ei nu avea nimic, își cheltuise toate economiile ca să o interneze pe Lilly acolo prima dată, și, în plus, Lilly nu s-a calificat pentru niciun program de ajutor financiar.

Nu i-am spus lui Leonard despre problemele ei și nu i-am cerut ajutorul, făcuse și așa destule pentru mine.
În dimineața când a plecat, Leonard a vrut să îmi vorbească. M-am dus în camera lui, el mi-a întins o bucată de hârtie, pe aceasta erau scrise cinci nume și cinci numere de telefon. Toate erau ale lui, mi-a spus că folosea diferite nume în diferite locuri. Mi-a spus să îl sun dacă am nevoie de ceva, orice, doar să sun. L-am întrebat de ce erau totuși cinci numere și cinci nume scrise pe bucata de hârtie, el mi-a spus să nu îmi fac griji, doar să sun. După ce mi-a dat hârtia, mi-a spus că vrea să îmi vorbească despre ceva. I-am spus bine, vorbește. Părea nervos, niciodată nu îl mai văzusem așa. A respirat adânc și mi-a spus: Mi-am dorit dintotdeauna să mă căsătoresc. Mi-am dorit copii. Mai ales un fiu. Mă tot gândesc la asta de ceva vreme, de fapt din prima zi când te-am cunoscut, și de acum înainte aș vrea să fii fiul meu. Voi veghea asupra ta ca și cum ai fi fiul meu adevărat și te voi sfătui și ajuta și îndruma de-a lungul vieții. Când vei fi cu mine, și plănuiesc să ne vedem după ce ieșim amândoi de aici, vei fi prezentat ca fiul meu și vei fi tratat ca atare. În schimb, îți cer să mă implici în ceea ce faci și să-mi permiți să particip la ceea ce faci. Dacă vei avea vreodată probleme cu tatăl tău adevărat, o să te rog să-l respecți și să ții cont de părerea lui mai mult decât de a mea.
Am râs și l-am întrebat dacă face mișto. Mi-a răspuns că nu glumește, nici pe departe. L-am avertizat că de obicei le creez oamenilor din viața mea multe probleme dar, dacă se poate obișnui cu treaba asta, aș fi fericit să îi fiu fiu. A râs și m-a îmbrățișat. Când mi-a dat drumul, mi-a spus că vrea să mă duc în închisoare să îmi îndeplinesc pedeapsa și să am grijă de mine. Mi-a spus să nu îmi fac griji pentru Lilly, că se va ocupa el de ea, că problemele ei financiare au fost rezolvate, că speră că într-o zi o să fie mai bine, că într-o zi voi

avea o viață lângă ea. Am încercat să obiectez, dar m-a întrerupt. Mi-a spus că ce a fost făcut a fost făcut, iar acum să spun mulțumesc. I-am spus mulțumesc și am început să plâng. Și eu speram că într-o zi ea va fi mai bine și că vom avea o viață împreună.
Vorbesc cu Leonard la fiecare două-trei zile. Îl sun dacă nu dau de Lilly sau după ce am terminat de vorbit cu ea. Întotdeauna îmi pune aceleași două întrebări: ești bine, ai nevoie de ceva. Răspunsurile mele sunt întotdeauna aceleași: sunt bine, nu am nevoie de nimic. Vrea să mă viziteze eu îi spun nu. Mă întreabă când ies, eu îi spun mereu aceeași dată. Vrea să dea o petrecere în ziua eliberării mele, eu îi spun că vreau să o văd pe Lilly, vreau să fiu singur cu ea. La sfârșit îmi spune de fiecare dată același lucru: privește-i în ochi pe bulangii și nu-ți fie frică. Când termin de vorbit la telefon, mă întorc în celulă. Fac o sută de flotări și o sută de abdomene. Când termin mă duc la duș. Majoritatea prizonierilor fac duș dimineața, așa că de obicei sunt singur. Dau drumul la apă caldă de la mai multe robinete. Mă întind pe podea. Apa mă lovește din mai multe direcții, pe piept, pe spate, în creștet. Îmi lovește brațele și picioarele. Arde și mă doare, dar stau nemișcat și accept arsura și durerea. N-o fac pentru că îmi place, de fapt nu-mi place. Stau și accept durerea și ignor durerea și uit durerea pentru că vreau să învăț o anumită formă de autocontrol. Cred că durerea și suferința sunt lucruri diferite. Durerea e o senzație. Suferința este efectul durerii. Dacă poți să suporți durerea, atunci poți trăi fără suferință. Dacă reușești să treci dincolo de suferință, poți trece peste orice. Dacă reușești să controlezi durerea, poți să te controlezi pe tine însuți. Am trăit până acum o viață fără control. Mi-am petrecut primii douăzeci și trei de ani din viață distrugând tot, pe mine și pe toți cei din jurul meu, nu vreau să mai trăiesc așa. Acum accept durerea ca să nu mai sufăr niciodată. Accept

durerea ca să învăț autocontrolul. Stau și ard și suport.
Îmi termin dușul și mă întorc în celulă. Mă întind pe podea și aleg o carte. E o carte mică, chinezească. O carte scurtă și simplă cu titlul *Cartea despre Dao,* scrisă de un om numit Lao-zi. Nu se știe când a fost scrisă și în ce condiții. Nimic nu este cunoscut despre scriitor, în afară de numele lui. În traducere aproximativă, titlul este Cartea Căii Vieții. Deschid cartea la întâmplare. Citesc cuvintele din fața ochilor, citesc rar deliberat. Volumul e compus din optzeci și unu de poeme simple despre viață și despre Calea Vieții, care spun lucruri gen Gândirea trebuie să fie simplă, într-un conflict rămâi drept, nu compara și nu te măsura cu nimeni, fii ceea ce ești. Mai spun făptuiește fără făptuire, pune la cale lucrurile grele cât sunt încă ușor de făcut și împlinește lucrurile mărețe cât sunt încă mărunte. Spun lasă lucrurile să vină și să plece și trăiește fără nicio proprietate și fără nicio așteptare. Poemele astea scurte își sunt lor însele suficiente, nu depind, nu creează și nu definesc. Nu văd frumusețe sau urâțenie sau bun sau rău. Nu țin predici și nu implor, nu îmi spun dacă am dreptate sau că greșesc. Spun trăiește și lasă-i pe alții să trăiască, nu judeca, ia lucrurile așa cum vin și mergi pe firul lor, totul va fi bine.
Lumina se stinge la ora zece. Mă ridic și mă spăl pe dinți și beau un pahar cu apă. Mă întind pe pat și mă uit în tavan. Se mai aude un zgomot constant timp de vreo treizeci de minute. Deținuții vorbesc între ei, țipă unul la celălalt, se roagă, se înjură, își înjură familiile, îl înjură pe Dumnezeu, unii plâng. Eu privesc în tavan. Aștept venirea liniștii și a nopții adânci. Aștept lungile ore de întuneric și singurătate și sunetul simplu al respirației mele. Aștept până e destul de liniște ca să îmi aud respirația. Ce sunet frumos.
Nu adorm ușor. Anii de droguri și alcool au distrus capacitatea corpului meu de a-și suspenda

funcțiile. Dacă adorm, visez. Visez că beau și fumez. Visez droguri și tărie ieftină. Visele sunt foarte reale, atât de reale cum doar visele pot fi. Sunt viziuni pervertite ale vieții mele de dinainte. Alei dosnice unde distrușii beau, se bat, borăsc, iar eu sunt printre ei. Visez drogați adunați în case abandonate, în genunchi, inhalând cu sete crack, cu obraji scobiți și urlând că mai vor, eu fac parte dintre ei. Tuburi de dizolvant și vase cu benzină și pungi umplute cu vopsea care mă înconjoară din toate părțile și mă sufocă, inhalez cât de mult și cât de repede pot. În unele vise am arme și mă joc cu ele și mă întreb dacă o să mă împușc sau nu. De fiecare dată mă hotărăsc să mă împușc. În unele vise sunt urmărit de oameni care vor să mă omoare. Nu știu niciodată cine sunt ei, știu doar că vor să mă omoare și reușesc de fiecare dată. În unele vise beau și fumez până când sunt atât de beat și așa de drogat și așa de futut încât corpul meu pur și simplu își oprește funcționarea. Știu că se oprește și știu că mor, dar nu îmi pasă. Întind mâna după pipă și după sticlă. Corpul meu preferă să se oprească decât să sufere consecințele perpetue ale acțiunilor mele, nu-mi pasă. Niciodată nu am vise frumoase sau vise fericite sau vise în care viața e bună. Nu păstrez amintirea viselor frumoase sau a viselor fericite sau a viselor în care viața e bună.

Când nu dorm, stau întins pe pat cu ochii închiși. Mă gândesc la Lilly. Mă gândesc unde este și ce face. Una din condițiile găzduirii ei în centrul din Chicago este să aibă o slujbă, așa că lucrează în tura de noapte la spălătoria spitalului în care trage să moară bunica ei. Spală cearșafuri și prosoape murdare, pijamale folosite și șervete pătate. În pauze se duce în camera bunicii ei, care are un cancer osos cu metastaze. Nu se poate mișca fără durere și nu s-a mai dat jos din pat de câteva săptămâni. Doctorul i-a spus că e norocoasă dacă mai trăiește încă două luni. Lilly mi-a spus că e

sub morfină și că e incoerentă și că nu-i mai știe numele și că nu-și mai amintește nimic despre viața ei. Mintea i-a fost consumată de cancer, la fel cum și corpul i-a fost consumat de cancer. A pus stăpânire pe ea, nu a mai rămas nimic doar o cochilie de durere și morfină. Doar o cochilie din ceea ce a fost cândva viață.
Lilly stă lângă ea și o ține de mână și îi vorbește. Nu contează că bunica nu înțelege nimic, Lilly stă oricum lângă ea și îi vorbește. Îi povestește despre centru și despre speranțele ei că de data asta o să se facă bine, că de-abia așteaptă să iasă de acolo. Îi spune că slujba ei nu e chiar așa de rea, că a făcut și lucruri mai urâte. Îi povestește despre mine, despre cum îi e dor de mine și despre cum și-ar dori să fiu lângă ea, despre cum speră că nu am uitat-o, că încă o mai iubesc. Îi vorbește despre speranțele ei într-un viitor cu mine, fără droguri, amândoi liberi, în siguranță. Îi povestește și despre fricile ei. Despre singurătatea ei, despre cum a fost singură toată viața, despre cum acum nu mai vrea să fie singură. Îi spune că, decât să se întoarcă la fosta ei viață, decât să se culce din nou cu bărbați pentru bani, preferă să moară. Îi spune că îi e frică să nu fim striviți de lume, eu și ea, că nu vom supraviețui în afara instituțiilor, că îi e frică să n-o părăsesc și eu așa cum au părăsit-o până acum toți oamenii din viața ei. Îi spune despre cum va fi viața ei când va muri ea, bunica. Îi este frică pentru că bunica este singura persoană de pe lume în care are încredere și singura persoană lângă care se simte în siguranță și pur și simplu nu-și poate imagina viața fără ea. Uneori Lilly nu mai poate să vorbească și atunci stă lângă bunica ei și o ține de mână și plânge. Îi e frică și nu-și poate imagina viața fără ea și plânge.
Peste trei zile ies de aici. Mi-am îndeplinit pedeapsa, mi-am plătit datoriile față de societate. Stau întins pe pat și îmi ascult sunetul propriei respirații și lupt să alung visele și pătrund tot mai

adânc în noaptea cea mai adâncă, mă gândesc la ce voi face când ușa de oțel se va închide în spatele meu. Mă duc la Chicago. Mă duc la Lilly. O iubesc și vreau să fiu cu ea. Vreau să fiu cu ea acum și mâine și în fiecare zi din restul vieții mele. Vreau să stau lângă ea, să vorbesc cu ea, să mă uit la ea, să îi ascult vocea, să râd cu ea, să plâng cu ea. Vreau să mă plimb lângă ea și să o țin de mână și să îmi trec brațele în jurul umerilor ei și să îi simt brațele în jurul corpului meu. Vreau să o sprijin și vreau să mă sprijine. Vreau să mă țin departe de droguri nu vreau să mă întorc vreau s-o ajut și pe ea să se țină departe de droguri nici ea nu trebuie să se întoarcă. Vreau să uit de alcool și infracțiuni. Vreau să fiu bun, puternic, serios, ca să pot să-mi construiesc o viață. Vreau să construiesc o viață pentru noi, pentru ea și pentru mine. Vreau să îi ofer o casă, un loc în care să se simtă liberă și în siguranță. Asta caută ea, libertatea. Vrea să se elibereze de trecutul ei, de dependențele ei, de ea însăși. De singurătatea ei. Voi face orice ca să pot să îi ofer asta.

O iubesc pe Lilly. Îi iubesc ochii albaștri și părul negru și pielea albă. Îi iubesc inima zdrobită. Iubesc ceea ce trăiește în ea, spiritul ei, sufletul ei, conștiința ei, iubesc tot sau cum i-o spune și vreau să trăiesc lângă ea tot restul vieții și voi face tot ce pot ca asta să se întâmple.

Ies de aici în trei zile.

Încă trei zile nenorocite.

Stau întins pe pat și aștept.

În întuneric.

Trei zile.

CHICAGO

Bunica lui Lilly a murit alaltăieri noapte. Lilly a găsit-o când s-a dus să o vadă în timpul unei pauze. S-a uitat la pieptul bunicii – nu se mișca. S-a uitat la buzele ei – erau vinete. I-a apucat mâna – era rece. Lilly a început să țipe. Când au venit doctorii și asistentele, nu a vrut să dea drumul mâinii bunicii. Au încercat să o sedeze. Nu voia să ia calmante, o ținea de mână pe bunica ei și plângea. Când cadavrul a fost scos din cameră, Lilly a ieșit și ea. S-au îndreptat spre morgă ținându-se de mână. A stat în fața morgii timp de douăsprezece ore. Plângând. Am vorbit cu ea noaptea următoare. Era isterică. Plângea și suspina, implorându-mă să vin la ea. I-am spus că o să vin cât de repede o să pot, că ies în douăsprezece ore. A spus te rog, James, trebuie să te văd, trebuie să te văd chiar acum, te rog, te rog, te rog, am nevoie de tine chiar acum. Lilly, ți-am spus, sunt la pușcărie, nu pot să fac nimic acum decât să vorbesc cu tine. Îmi dau drumul dimineață și am să fiu cu tine mâine noapte. Ea a spus am nevoie de tine acum, James, sunt așa de speriată și singură, te rog. A început să plângă tare tare tare din ce în ce mai tare. Am încercat să îi vorbesc, dar ea nu putea să spună nimic. I-am spus că o iubesc și că o să vin cât de repede pot, că o să fie bine că o să fim bine că totul va fi bine atâta vreme cât suntem împreună. Plângea iar eu îi spuneam că o iubesc. Plângea iar eu îi spuneam că o iubesc.

Apoi plânsul a început să i se potolească iar ritmul respirației i-a revenit la normal. Am întrebat-o dacă e bine, iar ea mi-a zis că nu. Am întrebat-o dacă va fi bine până ajung eu acolo iar ea mi-a răspuns grăbește-te, te rog să te grăbești. I-am spus te iubesc, amândoi am spus te iubesc. Am pus receptorul în furcă și aș fi vrut să-i spun te iubesc încă o dată. Sper că va fi OK.

Stau pe podea, așteptând dimineața. Stau pe podea așteptând să îmi dea drumul din locul ăla. Mă holbez la zid și văd cum se face din negru gri și din gri alb. Când aud zgomot, zgomotul făcut de ceilalți prizonieri, treji și începând o nouă zi, mă ridic și mă duc la chiuvetă și mă spăl pe dinți și pe față. Când termin respir adânc, a fost o noapte lungă și sunt îngrijorat din cauza lui Lilly. Știu că nu pot face absolut nimic până nu plec de aici. Nimic. Mă așez din nou pe podea. Aștept. O secundă un minut cinci minute zece ce dracu', durează o veșnicie, durează prea mult. Aștept. Odată ce se deschide ușa mai am o oră înainte ca delegații să vină să mă ia, apoi încă treizeci de minute de formalități administrative. Sper că Lilly e bine.

O sirenă. Ziua începe, ușile se deschid. Îmi adun cărțile. Îmi părăsesc celula și mă îndrept spre cea a lui Porterhouse, ușa e deschisă mă vede se ridică și vine să mă salute. Îl întreb dacă e pregătit să terminăm. Spune că da. El stă pe podea iar eu pe marginea patului lui. Citesc ultimele cincisprezece pagini din *Război și pace.* Când termin închid cartea.

Porterhouse deschide ochii și dă din cap și spune că asta e o carte dată-n mă-sa de bună. Zâmbesc și spun da. Mă ridic și pun cartea deasupra celorlalte, care sunt înghesuite lângă ușă. Încep să merg. El începe să vorbească.

James.

Mă opresc, mă întorc.

Da?

Mulțumesc.

N-ai de ce.

Stau în afara celulei prietenului meu și mă uit la el. El se uită la mine. O să-și petreacă restul vieții în închisoare. O știe și o știu. Nu ne vom mai revedea și nu ne vom mai vorbi niciodată. O știe și o știu. Vorbește.

Ai grijă, bulangiule.

Și tu.
Zâmbește și dă din cap și eu zâmbesc și dau și eu din cap. Mă întorc și plec. Intru în celula mea și mă așez pe podea. Aștept. Urăsc să aștept, sper să se grăbească, stau și aștept. Nu aștept mult. Poate cincisprezece minute, care îmi par cincisprezece ore. Doi delegați vin și îi salut și îi invit înăuntru și ei îmi inspectează celula pentru curățenia și ordinea generală. Vor să se asigure că nu am spart ceva sau nu am stricat ceva sau nu am dat ceva sau nu am furat ceva. Au un clipboard cu o listă. Chiuvetă, este. Toaletă, este. Pernă, este. Prosop, este. Când au terminat de verificat, îmi pun cătușe și mă conduc în biroul de Încarcerări-Eliberări. Stau cu mine în timp ce un funcționar verifică la computer că astăzi e într-adevăr ziua eliberării mele, că nu s-a comis vreo greșeală. Computerul îi spune că azi e ziua corectă și paznicii îmi scot cătușele și trec de ușa de oțel. Alt funcționar mă întâmpină și îmi întinde un pachet cu lucrurile mele. Deschid cutia. O pereche de blugi o pereche de șosete de lână o pereche de ghete negre scâlciate un tricou alb un hanorac negru cu glugă un portofel treizeci și patru de dolari un pachet vechi de țigări o brichetă și niște chei. Semnez o foaie de hârtie în care declar că toate bunurile mi-au fost restituite. Pășesc într-o încăpere mică și îmi scot hainele de pușcăriaș, să le ia dracu'. Mă îmbrac cu hainele mele ies din încăpere și semnez altă hârtie și gata. O ușă mare de oțel se deschide și eu ies pe ea. Apoi altă ușă, apoi încă o ușă. Trec de încă o ușă și sunt afară și sunt liber. Respir adânc. Suntem la mijlocul lui februarie și aerul e rece și curat. Respir adânc, cât de adânc pot, sunt liber. Pășesc pe o mică întindere de beton. Mă opresc la poartă, care face parte dintr-un gard înalt de cinci metri, cu gratii ascuțite ca niște lame, care înconjoară închisoarea. Aștept să se deschidă poarta. Se mișcă prea încet, mă grăbesc. Când este destul spațiu, trec prin deschizătură și încep să

merg pe stradă. O stradă pustie. Nu sunt case, copaci, nicio clădire în afară de închisoare. Sunt câmpuri pe cele două părți ale străzii, acoperite de buruieni îngălbenite și de țevile de irigații. Foarte mult noroi. Merg cât pot de repede pe stradă, merg alerg ușor alerg cât de repede îmi permit plămânii. Înainte de a veni aici și de a mă preda autorităților, m-am dus în Carolina de Nord, unde am stat înainte să mă internez la clinică. Mi-am luat camioneta, camioneta mea albastră rablagită și am condus până la casa unui prieten, un prieten care mi-a fost profesor când eram la școală. Prietenul ăsta al meu face alcool de contrabandă în pivniță și într-o vreme aveam obiceiul să bem împreună și să fumăm iarbă și să ne facem praf împreună. A văzut cum m-au arestat de mai multe ori. S-a bucurat când a auzit că ies și că vreau să încerc să îmi pun viața în ordine. O parte din sentința mea consta în anularea definitivă a permisului meu de conducere în interiorul statului. Dacă sunt prins conducând, asta va fi o încălcare a condițiilor eliberării mele și voi fi închis de la trei la cinci ani într-o închisoare de stat. Prietenul meu mi-a spus că pot să îmi las mașina la el și că mă va duce el în afara statului când voi fi gata de plecare. Am nevoie de cineva care să mă scoată de aici. Sper că e acasă. Ar fi bine să fie naibii acasă.

Încep să apară copaci, o casă ici și colo, o școală, o benzinărie. Mă dor plămânii. Mă gândesc la Lilly și sper că e bine. La o benzinărie caut un telefon public, dar când am găsit unul am văzut că nu are receptor. Mă grăbesc către casa prietenului meu sper că e acasă voi telefona de la el. Nu vreau să îmi sun familia sau prietenii de ei voi avea timp mai încolo. Vreau să o sun pe Lilly, sper să răspundă cineva la telefon sper că e acolo. Copac pajiște casă gard câine lătrând vechituri leagăn televizor mașină clădiri fast-food paradis toaletă publică biserică. Toate se încețoșează în fața ochilor mei merg cât de repede pot. Caut plăcuța

cu numele străzii sper că merg în direcția care trebuie. Bulevardul Continental. Aleea Brookside. Strada Cloverdale. Șoseaua Cherry Valley. O s-o recunosc când o s-o văd. Ar fi bine să fie naibii acasă.

Trec de un colț și îmi văd mașina parcată lângă bordură. Încep să alerg. Ajung în fața casei trec de verandă bat la ușă mă uit pe fereastră nu e nimeni acasă. Mă gândesc la ce am de făcut. Nu vreau să aștept. La dracu' nu vreau să aștept nu nu nu nu nu nu o să aștept. Dacă o să fiu atent o să fiu OK. O să conduc cu grijă, în limita vitezei legale, voi fi OK. La naiba, voi fi OK. Ajung la ușă. Nu e încuiată. E un oraș mic, oamenii încă se simt în siguranță. Intru în casă, printr-un hol ajung în bucătărie. E un telefon pe perete. Ridic receptorul și formez numărul. Începe să sune. Aștept să răspundă cineva trebuie să fie cineva în nenorocita aia de casă care să-mi răspundă. Nimic. Sună, sună. Nimic. Vreau să vorbesc cu Lilly înainte să plec, vreau să îi spun că sunt pe drum. Vreau să îi aud vocea, să fiu sigur că e bine. Vreau să îi spun că o iubesc.

Pun receptorul în furcă și formez din nou. Nimic. Încerc din nou. Nimic. Caut o bucată de hârtie și un creion le găsesc pe masă. Scriu mulțumesc că ai avut grijă de camioneta mea, te sun în curând. Las biletul în mijlocul mesei din bucătărie și ies din casă.

Mă duc la mașină. Scot cheia din buzunar, deschid portiera, mă așez pe scaunul șoferului. Pe scaunul din dreapta e un alt pachet de țigări, nu știu dacă le-am lăsat eu sau dacă le-a lăsat prietenul meu, oricum e un lucru tare frumos să le găsesc aici, pot să economisesc niște bani pe care să-i cheltui pe altceva decât pe țigări. Bag cheia în contact, o întorc, motorul pornește. Mă uit la ceasul de pe bord e unsprezece dimineața. Chicago e la cinci ore de mers. I-am spus că voi fi acolo până seara, dar voi fi devreme. Cu cât mai devreme, cu atât

mai bine. Vreau să îi strâng mâna și să îi spun că totul va fi OK.
Ies cu mașina din curte și încep să conduc prin oraș. Autostrada e departe, dar știu drumul. Conduc la limita vitezei legale. Știu că dacă merg prea repede o să atrag atenția, și la fel dacă merg prea încet. Nu sunt nervos la volan. Știu ce risc conducând din nou. Iau decizia să risc deoarece e foarte important pentru mine. Dacă stau aici și aștept pur și simplu o să înnebunesc de grijă. Vreau să ajung la Chicago cât de repede pot. Dacă sunt prins, sunt prins. Văd eu ce fac dacă se întâmplă. Ies pe autostradă. Nu e aglomerată. Trec pe banda dreaptă în spatele unei remorci mari. Deschid radioul. Găsesc un program care difuzează știri douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De trei luni nu am mai deschis un ziar sau nu m-am mai uitat la televizor. Nu am habar ce s-a mai întâmplat prin lume. Ascult câteva minute. Câteva știri proaste. Închid. Privesc fix autostrada. Timpul trece greu când ai vrea să treacă repede. Fiecare minut durează cât zece, fiecare zece cât o mie. Rămân în spatele remorcii, conduc cu trei mile peste limita legală. Îmi fumez țigările vechi una după cealaltă. Mă gândesc la Lilly. Mă gândesc cum va fi când o voi revedea. Mă gândesc cum va fi când voi sta în fața ușii ei. În ciuda împrejurărilor, știu deja că voi avea un zâmbet larg întipărit pe față. Voi bate și ea va spune intră și eu voi deschide ușa și voi intra în camera ei. Din fericire cineva va fi stat cu ea, ajutând-o, ținând-o de mână, dar Lilly va da deoparte mâna străină și va veni la mine. Va veni în brațele mele. O voi strânge în brațe, tare. Va începe să plângă și-mi va spune te iubesc. O voi ține în brațe până o să se liniștească. Vom trece împreună peste moartea bunicii. O voi scoate din centrul de dezintoxicare și din slujba aia nenorocită a ei de la spital. O să găsim un loc unde să locuim, nu e nevoie să fie un palat, doar un

locșor al nostru. O să avem slujbe, o să strângem niște bani, o să fim împreună, o să stăm împreună, o să trăim împreună, o să învățăm să ne cunoaștem împreună, o să fim pur și simplu împreună. O să îmbătrânim împreună.
Trec frontiera dintre Indiana și Ohio. Zâmbesc. Acum sunt în siguranță, nu o să mă mai întorc în Ohio mult timp de acum încolo. Calc accelerația, bătrâna camionetă albastră sare de la șaizeci și trei de mile la optzeci și trei. Rămân la optzeci și trei, pentru că știu că dacă sunt prins cu optzeci și trei sau mai mult, cu douăzeci și cinci de mile sau mai mult peste limita vitezei admise, există riscul să fiu arestat pentru condus neglijent în loc de viteză excesivă. Și chestia cu arestatul pentru condus neglijent e că polițistul poate să te bage la închisoare. Dacă mă întorc la închisoare, chiar și pentru câteva ore, sunt futut. Nu-mi pasă de o amendă pentru viteză. O rup și o arunc pe fereastră când polițistul sau cine naiba o scrie iese din raza mea vizuală. Conduc la optzeci și trei.
Milele încep să se adune. Încep să apară semne care au pe ele kilometrajul către Chicago. O sută douăzeci. Optzeci și trei. Șaizeci și trei. Douăzeci și nouă de mile. Fumez și zâmbesc aproape că am ajuns și zâmbesc. Aprind radioul și găsesc un post la care sunt hituri ușoare, balade romantice siropoase, cântece de dragoste tâmpite. Cânt și eu dacă știu versurile. Dacă nu le știu, le inventez. Mă apropii iubito o să fiu în curând lângă tine îți sărut chipul inima îmi bate să îmi spargă pieptul, mereu mereu mereu, da, da, da.
Trec în Illinois. Autostrada e acum mai mare și mai aglomerată. Nori de fum și cisterne de petrol împânzesc peisajul, aerul miroase a sulf, a benzină. Soarele se îndreaptă spre apus, cerul e de acel gri amenințător al iernii adânci. Ar trebui să ajung înainte să se întunece de tot. Voi ajunge în curând. Am adresa centrului social și am o vagă idee unde se află, undeva prin partea de nord a orașului.

Aproape de cartierul comercial. E o stradă principală și ar fi normal să o găsesc fără niciun fel de probleme. Sunt din ce în ce mai emoționat. Zâmbesc. Dacă aș avea un accident acum, aș continua să zâmbesc. Dacă m-ar împușca cineva, m-aș prăbuși zâmbind. Dacă m-aș bate, aș zâmbi și aș lovi cu pumnii. Aproape că am ajuns, aproape. Te iubesc, Lilly. Aproape că am ajuns.

Traversez un pod mare, sunt din ce în ce mai aproape. Ies de pe autostradă, intru pe o stradă mai îngustă, care merge de-a lungul lacului Michigan. Lacul e înghețat. Gheața e murdară și neagră. Aud vântul urlând, îl simt împingându-mi mașina. Mașina mea e bună, puternică, e un prieten vechi, de nădejde. Își râde de vânt, îi spune du-te dracului, vântule, trebuie să ajungem undeva, cineva ne așteaptă, du-te dracului.

Cotesc și intru în oraș. Turnuri de oțel și sticlă pe fiecare parte, străzi aglomerate, claxoane. Oamenii sunt înfofoliți, merg încovoiați, se grăbesc să scape de frigul înțepător. Înaintez tot mai adânc în oraș, către nord, de-a lungul râului Chicago. Țurțuri atârnă de balustrada podului, fum și aburi trec printre traversele lui. Mă uit după Dearborn, ăsta e numele străzii. Ea stă pe strada Dearborn.

O văd și mă întorc și caut din priviri, pe clădiri, o adresă. Încep să fiu nervos, entuziasmat, speriat. Mâinile îmi îngheață îmi tremură mă înțeapă. Pulsul îmi crește, năvalnic, tot mai năvalnic. Ultima dată când am văzut-o pe Lilly eram în holul clinicii. Era ziua în care trebuia să plec. Stăteam în hol și ne strângeam în brațe și ne sărutam și ea plângea și îmi spunea că o să îi fie dor de mine. I-am spus să aibă răbdare, că mă voi întoarce cât de repede voi putea. Ne-am spus că ne iubim, ne-am strâns în brațe, nu voiam să ne dăm drumul. Am plecat iar Lilly a rămas acolo plângând. Am rugat-o să fie puternică, pentru că mă voi întoarce la ea.

Găsesc cartierul, care a fost cândva cel mai elegant din oraș, acum în ruine dar revenindu-și încet-încet. Văd clădirea. O clădire oficială, mare. Patru etaje, coloane albe, ferestre înalte, o intrare principală grandioasă. E o clădire neîngrijită, dar încă splendidă, de parcă într-o viață anterioară a fost ambasada sau sediul central al unei națiuni sau corporații uriașe. În curtea din față e un semn mic și discret pe care e scris numele centrului de tratament și, cu litere mai mici, Așezământ de Îngrijire.
Văd un loc de parcare liber puțin mai încolo. Conduc până acolo și parchez. Văd o florărie la capătul clădirii. Scot cheile din contact, mâinile îmi tremură, ies din mașină. Merg până la florărie, deschid ușa și intru. O femeie stă după tejghea. Are părul cărunt și ochi căprui, are un pulover pe gât roșu-deschis. Îmi zâmbește și-mi vorbește.
E frig, nu?
Al dracului de frig.
Ar trebui să purtați haine mai groase.
Da, ar trebui, dar nu am.
Mă uit în jur și trag aer pe nas. Las aerul să golească plămânii, apoi vorbesc.
Ce frumos miroase aici.
E bine. Aș intra la idei dacă ar fi altfel.
Zâmbesc.
Am nevoie de niște flori. Am treizeci și patru de dolari în buzunar. Ce pot să iau de ei?
Ce v-ar plăcea?
Nu mă pricep la flori, dar absolut deloc.
Râde.
Cu ce ocazie?
O întâlnire.
De care?
Zâmbesc din nou. Nu mă pot abține. Lilly e pe aceeași stradă cu mine, puțin mai încolo.
De abia am ieșit din închisoare. Prietena mea e în centrul de tratament de pe strada asta. Bunica ei

tocmai a murit, și vreau să îi dau ceva care s-o facă să se simtă mai bine.
Femeia dă din cap.
Vreți să o înveseliți, să o faceți să se simtă iubită.
Zâmbesc.
Dap.
Femeia iese de după tejghea, mă conduce în fața unei vitrine frigorifice. Vitrina frigorifică e plină cu buchete de flori învelite în plastic și cu diferite aranjamente. Femeia deschide vitrina, ia un buchet și scoate din el vreo douăzeci de trandafiri, toți trandafirii din buchet. Închide vitrina. Îi spun:
Nu mi-i permit pe toți.
Ea zâmbește.
Sunt la reduceri. Ce ziceți de treizeci de dolari?
Zâmbesc.
Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.
Îi vreți ambalați?
Așa se procedează?
Da, desigur.
Zâmbesc din nou, pur și simplu nu mă pot opri din zâmbit. Mi-ar plăcea să îi văd înveliți în hârtie frumoasă.
Femeia se întoarce după tejghea. Ia niște hârtie albă dintr-un rulou mare și taie o bucată îngustă. O întinde pe tejghea și deasupra pune trandafirii. Mă întorc și mă duc la fereastră. Mă uit în direcția așezământului. E aproape întuneric, unele ferestre sunt luminate, e aprinsă o lumină și deasupra intrării, și de-a lungul drumului care duce la intrare. Lilly e acolo, în casa aceea, te voi strânge în brațe în curând. Frumoasa mea Lilly, frumoasă Lilly. Ce dor mi-a fost de tine. Te voi strânge în curând în brațe. Ce dor mi-a fost de tine.
Gata.
Mă întorc. Femeia ține în brațe trandafirii înveliți în hârtia frumoasă, sunt înrourați și proaspeți. Mă apropii de ea și scot banii din buzunar.
Mulțumesc.

Pun cei treizeci de dolari pe tejghea, iau florile. Femeia zâmbește.
O seară plăcută.
Mă întorc și ies din florărie. Zâmbesc, zâmbesc. Merg pe stradă. E frig, dar nu simt. Încep să alerg, din ce în ce mai repede, cât de repede pot, alerg și zâmbesc. Pășesc în curtea centrului, stau în fața intrării, deschid ușa, intru.
Un hol simplu. Mochetă întunecată, pereți crem, un birou mare, de lemn, un peisaj vesel pe peretele din față. O femeie stă la birou și fumează. Se uită în sus la mine. Ochii îi sunt roșii și umflați.
Vorbește.
Pot să vă ajut cu ceva?
Mă apropii de ea.
Lilly e aici?
Se holbează la mine pentru câteva secunde. Buza de sus îi tremură, pare că e pe punctul să cedeze.
Cine sunteți?
Mă numesc James.
Se uită la mine și își mușcă buza. Respiră adânc și se ridică.
Așteptați un minut vă rog.
Iese de după birou, se duce la o ușă, o deschide, pleacă; stau acolo cu florile în brațe și cu zâmbetul pe buze și cu inima bătându-mi, bătându-mi nebunește.
Ușa se deschide și un bărbat intră în încăpere. Se apropie de patruzeci de ani. Are părul scurt și zburlit, poartă blugi largi și un pulover de lână. Are pungi sub ochi, tot roșii și umflate. Vorbește.
James?
Îmi întinde mâna. Eu i-o strâng.
Sunt Tom, directorul acestei instituții.
Ce s-a întâmplat, Tom?
Vrei să vii puțin în biroul meu?
De ce?
Trebuie să îți vorbesc. Aș prefera să fim între patru ochi.
Unde e Lilly?

Te rog să vii în biroul meu.
Unde e Lilly, Tom? Vreau să o văd.
Te rog, James.
Nu vin cu tine în birou, spune-mi dracului unde e Lilly.
Se uită în podea, respiră adânc. Apoi mă privește.
Înainte de a-ți spune, vreau să știi că Lilly te-a iubit foarte mult. Vorbea despre tine tot timpul și…
Ce naiba se întâmplă aici?
Mă privește. Nu spune nimic. Ochii îi sunt umezi.
Spune-mi dracului ce se întâmplă.
Se uită la mine, își mușcă buzele, respiră adânc. Inima îmi bate nebunește.
Lilly.
Vocea i se îneacă.
Lilly.
Vocea i se îneacă din nou.
Lilly a murit în dimineața asta.
Mă uit la el. Am în brațe trandafirii pentru ea.
Ce?
Inima îmi bate nebunește.
Lilly a murit în dimineața asta.
Ce s-a întâmplat?
Nebunește.
S-a sinucis.
Mă uit la el. Inima mea, inima mea, inima mea. Se uită la mine și vorbește.
Îmi pare rău. Doamne ce rău îmi pare.
Florile îmi alunecă din brațe.
Ce s-a întâmplat?
Nu știm. Bunica ei tocmai a murit. Era foarte tulburată. Am găsit-o spânzurată la duș. Nu a lăsat niciun bilet.
Mă întorc.
Ies din Centru.
Inima mea.
Inima mea.
Inima mea.

•

Nu nu nu.

S-a sinucis.
E întuneric și frig.
Nu nu nu.
S-a sinucis.
Mă duc la mașină.
Nu nu nu.
S-a sinucis.
Picioarele încep să îmi tremure. Da, s-a sinucis. Pieptul începe să îmi tremure. Da, s-a sinucis. Brațele încep să îmi tremure și degetele încep să îmi tremure. Da, s-a sinucis. Fața îmi tremură. Da, s-a sinucis. Fac un pas și genunchii mi se încordează, dureroși. Încerc să mai fac unul, dar picioarele nu-mi suportă greutatea. Cad, cad pe trotuar. Încerc să mă ridic, dar nu pot, da, s-a sinucis. Mă uit în jurul meu. Sunt pe o stradă pe care nu o cunosc dintr-un oraș în care am fost doar de două ori. Da, s-a sinucis. Am venit aici pentru Lilly dar ea e moartă, atârnând de duș, e moartă. Da, s-a sinucis. Trebuia să mă aștepte. I-am spus că vin ar fi trebuit să mă aștepte. Da, s-a sinucis. S-a spânzurat de duș, nu îmi vine să cred. E moartă. S-a sinucis. Nu îmi vine să cred. E moartă.
Încep să plâng. Stau pe trotuar și plâng. Mă simt de parcă aș avea o gaură în piept, ca și când totul s-ar fi transformat într-o gaură adâncă și oribil de neagră. Plâng și tremur. Nu mai pot să respir. Sunt într-o gaură din care nu pot ieși, din care nu pot scăpa. Cad tot mai adânc, tot mai adânc, tot mai adânc. Plâng, mă sufoc. Îmi îngrop fața în mâini și simt cum lacrimile îmi curg din ochi și din nas, prelingându-mi-se pe obraji, pe gât. Am venit cât de repede am putut. Nu m-a așteptat. S-a dus în baie și a făcut un nod strâns. Vreau să ies din gaura asta vreau să ies nu mai vreau să plâng. Și-a pus gâtul în ștreang deși știa că vin știa ce face. Și-a pus gâtul în ștreang. Vă rog vă rog vă rog lăsați-mă să ies de aici vă rog. S-a spânzurat. Și-a dat drumul. N-a mai putut respira. Nu, nu pot să cred că mi se întâmplă asta, nu. Și-a pus gâtul în ștreang

și s-a spânzurat și n-a mai putut respira și nu s-a oprit, nu s-a oprit, nu s-a oprit. De ce nu s-a oprit la timp. De ce nu s-a oprit, la dracu'. Am venit până aici ca să o ajut am venit până aici ca să îi dau totul. S-a spânzurat.
Nu mă pot opri din plâns. Nu mă pot opri deși vreau. Frumoasa mea Lilly, spânzurată de duș. Aș fi făcut orice pentru tine. Frumoasa mea Lilly, spânzurată de duș. Lăsați-mă să ies din nenorocitul ăsta de coșmar lăsați-mă vă rog să mă trezesc, lăsați-mă naibii să mă trezesc. Nu a mai putut să respire. Nu mă trezesc. S-a oprit din văzut gândit simțit s-a oprit din respirat. Nu pot să ies. S-a spânzurat și e moartă. S-a spânzurat și e moartă.

•

În apropiere e o biserică. Văd treptele și aud clopotele. Clopotele bat din oră în oră. Aud cum vântul le poartă sunetul în depărtare.
Străzile sunt pustii. E târziu și e îngrozitor de frig. Stau întins pe trotuar și plâng. Stau aici de ore întregi. Stau pur și simplu și plâng. Plânsul vine în valuri. Lacrimi, suspine, țipete. Plânsul doare. Mă doare pieptul și mă doare fața, mă dor toate lucrurile din mine care nu au nume. Lacrimi suspine țipete. Toate mă dor. Același cuvânt mereu mereu mereu.
Nu.
Nu.
Nu.
Plâng.
Suspin.
Urlu.
Nu mă pot opri.
Nu mă pot opri.
Clopotele bat.
Vântul urlă și el.
Aud clopotele de nouă ori.
Încep să mă liniștesc.
Încet încet încep să mă potolesc.
Încet, încet, încet.

Mă opresc din plâns. Mă ridic. Mă dor picioarele și pieptul. Mă doare fața și mă dor ochii și buzele. Mi-e frig. Tremur. E întuneric și mi-e frig și tot corpul îmi tremură. Pot să văd clădirea în josul străzii. Clădirea în care a trăit Lilly. Clădirea unde ar fi trebuit să fie mai bine. Clădirea în care mă aștepta, clădirea în care ar fi trebuit să ne întâlnim. Văd clădirea foarte clar. Clădirea în care s-a sinucis. Clădirea în care s-a sinucis. Îmi tremură buzele. Simt fiori pe șira spinării. Văd clădirea. Mă întorc și încep să merg pe stradă. Mă opresc lângă mașină. Scot cheile din buzunar. Deschid portiera, urc, închid portiera. E mai cald înăuntru, dar nu cu mult. Bag cheia în contact și pornesc motorul și dau drumul la căldură și aștept și plâng din nou. Încep să plâng. Vreau să mă opresc, dar nu pot. Vreau să respir adânc și să îmi spun că totul e OK, dar nu pot. Nu am niciun fel de control asupra propriei persoane. Nu am niciun fel de control asupra sentimentelor mele. Nu am niciun fel de control asupra nevoii corpului meu de a-și exprima aceste emoții. Tot timpul pe care l-am petrecut singur în celula mea încercând să îmi controlez comportamentul e inutil, irelevant. Lilly s-a sinucis. S-a spânzurat de duș. E moartă. E moartă, Dumnezeule. Nu contează că nu vreau să plâng. Nu contează că vreau să mă opresc. Nu pot să fac nimic. Nu am niciun fel de control asupra propriei persoane.

Plâng și aștept căldura. După ce vine căldura mă așez în fața fantelor și nu mai tremur. Interiorul mașinii devine din ce în ce mai cald și eu mă opresc din plâns. Corpul meu are nevoie de o pauză, are nevoie să se odihnească, are nevoie să își lase mintea și inima să accepte ce s-a întâmplat. Dar ele nu vor să accepte ce s-a întâmplat. Ele nu știu decât un singur cuvânt. Nu. Ele îmi repetă că mă voi trezi și o voi găsi așteptându-mă. Nu. Ele continuă să strige că ea nu e moartă, nu e moartă, nu e moartă. Nu. Nu. E singura ființă pe care am

iubit-o vreodată. E singura ființă care m-a făcut să vreau să trăiesc. E singura ființă din lume care m-ar fi putut răni. S-a omorât în dimineața asta. S-a dus în baie și a făcut un laț și s-a spânzurat de duș. Nu i-a păsat de ce voi simți eu, de cât de mult însemna ea pentru mine, de cât de mult o iubeam. Nu i-a păsat, la naiba. A atârnat acolo până s-a oprit din respirat. E moartă. Mintea și inima mea nu vor să accepte acest lucru. Nu.

Întind mâna după pachetul de țigări. Scot una și o aprind. Trag fumul adânc în piept, îl țin acolo, îl expir. Mă uit pe fereastră. Mă simt golit. Simt că inima mi-a fost smulsă din piept. Mă simt scurtcircuitat, de parcă mintea și corpul meu nu mai fac parte din același întreg. Sunt sfârșit. Când ridic brațul ca să îmi aduc țigara înapoi la gură, îmi simt brațul greu, mâna grea, țigara grea. Tot ce fac necesită un efort considerabil. Inhalez încet. Simt cum fumul îmi circulă în gât și în plămâni. Expir încet, simt cum fumul vine înapoi. Cât sunt de obosit. Ce dracu' o să fac acum. Să mă ajute cineva.

Termin țigara, o sting. Mă uit în oglinda retrovizoare, văd casa, în josul străzii. Vreau să plec departe de locul ăsta. Bag camionul în viteza întâi. Vreau să fiu departe de Clădirea aceea. Ies din locul în care am parcat. Vreau să fiu departe de casa aia blestemată. Încep să conduc. Nu știu unde sunt și nici unde merg. Vreau doar să fiu departe.

Conduc. Mai fumez o țigară. Aprind radioul și apoi îl sting. Toate cartierele arată la fel. Rânduri de case cărămizii. Străzi mărginite de copaci și trotuare și felinare. Văd biserici și școli, benzinării și locuri de joacă, văd tot felul de magazine mici, magazine de pantofi, magazine de haine, magazine de lumânări, magazine de artă și sculptură, agenții imobiliare, librării, magazine cu unelte pentru grădinărit. Văd magazine alimentare și restaurante, magazine cu produse cosmetice, baruri și magazine de băuturi alcoolice. Aproape în fiecare

clădire este un bar sau un magazin de băuturi alcoolice. Baruri frumoase pline de oameni care beau. Magazine frumoase ca niște temple închinate alcoolului. Locuri frumoase unde pot să uit de coșmarul ăsta. Baruri și magazine de băutură peste tot. Dorința crește în mine. Să beau. Instinctul începe să se trezească. Să mă distrug. Furia, vechea mea prietenă, începe să se ridice, îmi spune omoară ceea ce simți, omoară ceea ce simți. Furia se ridică și spune ucide. Mâinile îmi tremură. Îmi aud inima bătând. Dinții îmi clănțăne. Trag un fum adânc din țigară, nu mă ajută cu nimic. Sunt un alcoolic și un drogat. Am folosit diferite substanțe ca să îmi controlez și să îmi omor emoțiile și nesiguranța și ura împotriva a tot ceea ce înseamnă viață. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții folosind băutură și droguri pentru a distruge ceea ce simt pentru a nu fi nevoit să mai simt. Niciodată nu m-am mai simțit așa. Nici pe departe. Cunosc moartea, am văzut-o și am fost atât de aproape de ea, dar nu felul ăsta de moarte. Cunosc amărăciunea și tristețea și durerea și disperarea, dar niciodată nu le-am trăit atât de intens, atât de adânc. Cunosc oroarea, dar niciodată nu m-am ghemuit în fața ei, cunosc distrugerea de sine, dar aceasta nu m-a făcut niciodată să tremur. Nu știu ce să fac. În fiecare clădire sunt baruri frumoase și magazine îmbietoare de băutură. Pot să fac toate astea să dispară, Furia îmi spune ucide ucide ucide, e timpul să distrugi. Sunt un alcoolic și un drogat.
Nu sunt stăpân pe mine.
Parchez mașina. Opresc motorul scot cheia din contact opresc luminile. Mă uit în sus și în jos pe stradă. În raza mea vizuală sunt două baruri și un magazin de băutură. Am patru dolari în buzunar și trei opțiuni. Du-te în cel mai aglomerat bar și bea ce-a rămas pe fundul paharelor când oamenii se ridică să plece. Du-te într-un bar mai puțin aglomerat și găsește un bețiv. Bețivii sunt așa de idioți, dau din gură și din portofel și, dacă găsesc

unul, îl pot convinge să-mi cumpere un pahar de băutură, sau chiar mai multe. La naiba cu barurile, mai bine du-te într-un magazin de băuturi alcoolice. Dacă vând ceea ce îmi place mie să beau, adică poșircă ieftină, tare, mi-aș putea poate permite o sticlă. Am nevoie de ceva. Am nevoie să fac starea asta să dispară.
Deschid portiera. Ies. Închid portiera. E frig, mă uit în jurul meu, încep să tremur. Vântul urlă. Încep să merg. Mă îndrept către un loc unde sunt, față în față, un bar și un magazin de băuturi. Văd oameni prin ferestrele barului. Par tineri și fericiți. Sar în sus și în jos, dansează, se mișcă în ritmul unei bieți muzici vesele. Vreau un pahar, două pahare, cât mai multe pahare de băutură, atât cât este necesar ca să fac starea asta să dispară, să mă îndrept izbindu-mă de pereții uitării, să distrug. Mă fut pe toți oamenii ăștia fericiți. Mă fut pe muzica asta veselă de două parale.
Mă îndrept către magazinul de băuturi alcoolice. E la colțul celălalt al străzii. E un magazin mic. Are o firmă de neon deasupra ușii pe care scrie Băuturi alcoolice, ferestrele sunt pline de postere luminate cu fete în bikini ținând în mâini halbe de bere. În spatele posterelor văd rânduri și rânduri de sticle. Sticle frumoase pline cu alcool.
Deschid ușa și intru. E cald și e o lumină fosforescentă. În spatele tejghelei stă un bărbat. Deasupra tejghelei sunt țigări și acadele. În spatele bărbatului e un televizor. La el se difuzează imagini ale magazinului filmat din toate unghiurile. Sunt singurul client. Mă pot vedea pe ecranul televizorului și îl văd și pe bărbatul din spatele tejghelei. El se uită fix la mine. Eu îl ignor. Încep să merg încet de-a lungul unuia din pereții cu rafturi. Bărbatul mă urmărește din priviri, eu mă uit în lăzile frigorifice din spate. Rahatul pe care îl beau eu e tot timpul în lăzile din spate, tot timpul ascuns, ca să nu îl vadă clienții respectabili. E alcoolul de cea mai proastă calitate care există.

Produs de fabricile de alcool pentru nenorociții care au nevoie de o doză puternică, rapidă. Deși e denumit vin, nu seamănă cu vinul adevărat în niciun fel. E mult mai ieftin, și mult mai puternic. Sticlele sunt groase și opace, și se transformă în arme foarte eficiente când sunt goale. Lichidul are gustul unui sirop de struguri amestecat cu alcool distilat. Cei care l-au băut multă vreme mor de obicei din cauza efectelor pe care le are asupra organelor interne. Face găuri în stomac. Roade căptușeala intestinului. Provoacă ciroză. E o moarte lichidă. E disponibil în sticle de un litru sau de jumătate. Tot timpul în lada frigorifică din fundul magazinului. Găsesc patru mărci diferite pe raftul de jos al lăzii frigorifice din colț. Le cunosc pe toate, și am experimentat ororile fiecăreia în parte. Cel mai rău dintre ele, și cel care îmi place mie cel mai tare, e cunoscut sub numele de trandafirul. Pe etichetă scrie că e un vin pentru desert cu aromă fructată și adaos de etanol. Eu îi zic o călătorie rapidă către iad. E disponibil în sticle de un litru. În vremurile mele de glorie puteam să beau până la trei sticle de un litru până să îmi pierd conștiința. În acest moment, când nu am mai băut nimic de șase luni, o sticlă o să facă tot ce am nevoie să facă. Vreau să ucidă. Vreau să ucidă. Da, să ucidă.

Deschid ușa lăzii frigorifice iau o sticlă mă uit la preț. Mai puțin de trei dolari. Cu dolarul care îmi rămâne pot să îmi cumpăr o pungă de chipsuri. Nu asta mă așteptam să fac aici. Să mă îmbăt și să mănânc chipsuri în prima mea noapte de libertate, prima mea noapte în Chicago. Dacă ar fi după mine, aș fi cu Lilly. Dacă ar fi să aleg, acum aș dormi în brațele ei. Dar ea e moartă într-un frigider din cine știe ce morgă, și eu nu voi mai dormi niciodată în brațele ei. Gândul ăsta îmi face rău, mă face să îmi doresc să mă duc lângă ea. Trandafirul o să mă ajute. E timpul să încep să ucid. E timpul să încep.

Mă îndrept spre ieșire. Bărbatul din spatele tejghelei se uită la mine tot timpul. Când trec pe lângă un raft cu chipsuri, apuc o pungă. Nu mă uit la aromă pentru că aroma nu contează. Nu voi simți decât aroma trandafirului. Mă duc la tejghea și pun marfa aleasă în fața bărbatului. El le înregistrează iar eu scot din buzunarul din spate cei patru dolari. Îi dau banii el îi încasează și îmi dă rest zece cenți. Mi-au rămas zece cenți. Zece cenți și o sticlă de vin și o pungă de chipsuri și o jumătate de pachet de țigări și o rablă. Chipsurile și vinul au să fie gata în douăzeci de minute. Țigările au să fie gata mâine. Încep să mă gândesc că am să le urmez.

Ies din magazin. E frig din cauza vântului, a nenorocitului de vânt. Mă îndrept la mașină, deschid portiera, urc. E cald încă. Mă mut pe locul pasagerului. Știu că, dacă sunt prins bând pe scaunul șoferului, pot fi acuzat de Condus în Stare de Ebrietate. Nu contează dacă mașina merge sau nu, legea se aplică în toate statele Americii. Dacă sunt prins bând pe scaunul pasagerului, pot să mă acuze de posesie de băuturi alcoolice desfăcute într-un vehicul cu motor, echivalentul unei amenzi de parcare. Mă instalez comod pe scaun. Îmi aprind o țigară. Deschid punga de chipsuri și mestec câteva. Îmi așez sticla în poală. O scot din punga maro în care e învelită. Mă uit la ea. Mâinile încep să îmi tremure și inima începe să îmi bată mai repede. Precum câinele lui Pavlov, reacționez când am în față alcool. Fumez cu o mână și țin sticla cu cealaltă. Trebuie să iau o hotărâre. Da sau nu. Furia urlă în mine bea, nenorocitule, bea bea bea. Durerea mea îmi spune voi pleca singură dacă mă hrănești o vreme. Inima și mâinile îmi tremură precum câinii, vor să guste. Știu că, dacă scot dopul și duc sticla la gură și gust și înghit, pășesc pe o cale de unde nu mai este întoarcere. Știu că odată ce va fi din nou în mine voi bea până voi muri. Acum șase luni eram aproape mort. Mort din

cauza leziunilor interne pe care folosirea constantă a drogurilor și abuzul de alcool le provoacă în corp, mort pentru că nu mai voiam să trăiesc. Am ales viața din cauza lui Lilly și a lui Leonard și din cauză că odată ce am gustat din nou viața, gustul ei mi-a plăcut, era un gust suficient de bun ca să îmi doresc să continui să trăiesc. Lilly e moartă acum. Moartă de propria ei mână. Cum și de ce nu contează. Tot ce contează e rezultatul final. Moartea. Nu pot să cred că sunt aici. Nu pot să cred că sunt în această situație. Ce naiba o să fac.
Mă uit fix.
Nu am bani.
Mă uit fix la sticlă.
Nu am nicio slujbă, nu am unde trăi.
Mă uit fix la sticlă.
Sunt un alcoolic și un toxicoman. În ultimele șase luni am fost într-o clinică de dezintoxicare și la închisoare.
Sticla.
Tremur. Furia urlă. Durerea mă copleșește te rog te rog te rog. Pot face totul să dispară. Pot s-o ucid. S-o ucid ar fi primul pas în a mă ucide pe mine. Tot ce am visat și tot ce am sperat și tot ce mi-am dorit și tot ce am așteptat a dispărut. A dispărut și nu se mai întoarce. Nu există niciun coșmar din care să mă trezesc, aceasta este pur și simplu viața mea futută.
Ce naiba o să mă fac.
Sticla.
Încep să plâng.
Ce o să mă fac.
Plâng.

•

Soarele strălucește în oglinda din față a camionului. Strălucește, dar nu încălzește.
E dimineața devreme și aștept. Trandafirul e pe scaunul de lângă mine. Sticla e plină.
Mi-am petrecut noaptea plângând, uitându-mă la sticlă, fumând, înjurând. L-am înjurat pe

Dumnezeu, căcănarul ăla nenorocit. M-am înjurat pe mine, ar fi trebuit să ajung aici mai devreme. I-am înjurat pe toți cei pe care i-am văzut, am țipat la ei și i-am înjurat. Mi-am înjurat camioneta, ea nu a reacționat, dar am continuat s-o înjur. Am înjurat pământul cerul noaptea. Am înjurat sticla pe care o țineam în mână, am înjurat părțile din mine care voiau să o bea. Le-am înjurat și le-am sfidat și ele m-au înjurat și au încercat să mă sfideze la rândul lor. Mi-am înjurat mâna care tremura și inima care îmi bătea, m-am înjurat pe mine însumi, ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să o opresc. Am înjurat moneda de zece cenți din buzunar. Am înjurat punga de chipsuri. Am înjurat-o pe Lilly. Am înjurat-o, cum să nu o înjur, cum dracu' a putut să-și facă asta. Am înjurat și am plâns. Cum de și-a putut face asta.

E dimineața devreme și aștept. Sticla e pe scaunul de lângă mine și e încă plină. Am s-o păstrez. Am s-o păstrez pentru ca, în caz că mă hotărăsc să o beau, să îmi fie la îndemână. Am trecut de noaptea asta, dar asta nu înseamnă că voi trece de ziua de azi sau de mâine.

Aștept. Aștept ca soarele să se ridice deasupra mea. Aștept să aud clopotele sunând de zece ori. Aștept să îl sun pe prietenul meu Leonard. El mi-a spus că, dacă vreodată voi avea nevoie de ceva, o să mă ajute. Acum am nevoie de ajutor.

Pornesc camionul. Ies din locul de parcare și conduc înapoi către clădire. Dacă dau de Leonard și el mă ajută, va trebui să fiu lângă clădire. Oamenii de acolo știu unde e Lilly și cine a luat-o. Vreau s-o mai văd o dată înainte să plece de tot. Vreau s-o mai văd o dată.

Găsesc drumul de întoarcere și văd repede clădirea. Trag pe dreapta și parchez. Ies din camion și mă uit în jurul meu. Văd florăria. Văd turla înaltă în care sunt clopotele. Văd un parc, parcul e pustiu. Văd o bancă și un magazin de

încălțăminte și un fast-food. Mă îndrept către fast-food.
Deschid ușa și intru. E cald și e gălăgie. Miroase a șuncă și a ouă. Sunt oameni la fiecare masă, bând cafea, vorbind.
În fundul încăperii este un hol mic în care văd două băi și un telefon. Mă duc la telefon și bag mâna în buzunarul din spate. Scot portofelul și din el bucata de hârtie. Pe ea sunt scrise cinci nume și cinci numere de telefon. Toate sunt ale lui Leonard. Ridic receptorul și formez zero. Vorbesc cu telefonista. Îi dau numele și primul număr. Îi spun că vreau să formez un număr cu taxă inversă. Ea îmi face legătura, nimeni nu răspunde. Încercăm al doilea număr. Niciun răspuns. Îl încercăm pe al treilea, apelul e refuzat. Îl încercăm pe al patrulea și îl aud pe Leonard la celălalt capăt al firului.
Apel cu taxă inversă de la James?
Da, desigur.
Mulțumesc.
Telefonista închide.
Fiule.
Ce mai faci, Leonard?
Ai ieșit din închisoare și ești în Chicago. Asta mai fac.
Îhî, sunt aici.
Cum e acolo?
Nu e bine.
Ce s-a întâmplat?
Încep să plâng.
Nu vreau să vorbesc despre asta.
Ce s-a întâmplat?
Am nevoie de ajutor, Leonard.
Ce s-a întâmplat?
Am nevoie de ajutor.
De ce anume ai nevoie?
Am nevoie de treizeci de mii de dolari.
Ce?
Am nevoie de treizeci de mii de dolari, Leonard.

Ce dracu’ se întâmplă acolo?
Mi-ai spus să te sun dacă am nevoie de ajutor. Acum am nevoie de ajutor. Am nevoie de treizeci de miare.
Bei?
Nu.
Te droghezi?
Nu.
Atunci ce dracu’ se-ntâmplă?
Plâng.
Am nevoie de bani.
Leonard tace.
Te rog, Leonard.
Tace.
Te rog.
Îl aud oftând.
Unde ești?
Într-un fast-food.
Cum vrei să ți-i trimit?
Mulțumesc, Leonard.
Ești fiul meu. Și o să am grijă de tine.
Mulțumesc, Leonard.
Acum spune-mi cum vrei să-ți trimit banii.
Îi dau adresa. El îmi spune că banii vor ajunge acolo într-o oră. Îi mulțumesc, mulțumesc, Leonard. Mă întreabă dacă vreau să vină la Chicago, eu îi spun nu. Mă întreabă din nou dacă am băut sau dacă m-am drogat vrea să fie sigur eu îi spun nu. Îmi spune că, deși nu vrea să știe asta acum, la un moment dat o să mă întrebe de ce îmi trebuie atât de mulți bani. Eu îi spun OK. Îi mulțumesc din nou iar el îmi spune nu-ți face probleme iar eu îi spun mulțumesc din nou și închidem. Mulțumesc, Leonard. Mulțumesc.
Ies din fast-food și mă întorc la mașină, aproape de clădire. Cu cât mă apropii, inima începe să îmi bată din ce în ce mai tare. Mă gândesc la ce s-a întâmplat în clădire, imaginile din mintea mea sunt foarte clare. S-a spânzurat s-a spânzurat s-a spânzurat. Încerc să alung imaginile, dar ele rămân

sub fruntea mea, s-a spânzurat s-a spânzurat s-a spânzurat s-a spânzurat. Fiecare pas e din ce în ce mai greu, fiecare pas e din ce în ce mai anevoios. Mă îndrept către ușă. Fiecare pas. S-a spânzurat. Deschid ușa și intru. Deja vreau să plec, imaginile sunt clare. Aceeași femeie stă la recepție. Câțiva trandafiri roșii sunt aranjați într-o vază de lângă ea. Se uită la mine și mă salută și arată cu degetul înspre trandafiri și îmi spune că i-a păstrat pentru mine. Îi mulțumesc și o întreb de Tom. Îmi spune că a ieșit vă pot ajuta cu ceva. În fața ei e un scaun mă așez. Vreau să plec, imaginile sunt clare. Baia în care s-a spânzurat Lilly e în casa asta. Mă uit la femeie și vorbesc.
Am nevoie de niște informații.

•

Am luat florile. Erau pentru Lilly, nu pentru clădire. Le țin în apă, le voi folosi. Erau pentru Lilly.
Dau toate hainele ei unei organizații care ajută săracii. Nu avea multe, dar poate vor trebui cuiva.
Donez cărțile ei unei biblioteci. Voia să facă o facultate și învăța pentru examenele de admitere. Avea șapte cărți, toate de literatură.
Puținii bani pe care îi avea erau într-o cutie de pe noptieră. Îi dau unei vagaboande care stă singură pe o bancă. Femeia îmi spune că banii ăștia îi permit să trăiască două luni într-un adăpost. Sper că timpul petrecut acolo o să o schimbe, într-un fel sau într-altul.
Avea un ceas de plastic cu Superwoman. Tot timpul m-am gândit că e tare nostim că îl poartă. L-am găsit pe masa de lângă pat. Când l-am găsit, am plâns. Îl strâng la piept și plâng. Îl pun în buzunar.
Avea o perie de păr, o periuță de dinți. Un tub de pastă de dinți și o sticlă de șampon și un săpun. Las totul în baie. Avea un lanț de argint. Cu o cruce de platină. I-l dăduse bunica ei, era obiectul la care ținea cel mai mult. Îl găsesc tot pe noptieră.

Când îl găsesc plâng. Vreau să i-l dau înapoi. E al ei, vreau să i-l dau înapoi.
Nu am nicio fotografie cu Lilly. Nu am nicio fotografie cu noi doi. Singurele documente care atestă relația noastră sunt un pachet mare de scrisori, unele scrise de mine, altele de ea. Această lipsă de documente doveditoare face dificilă încercarea mea de a o vedea. Tom mă ajută. El vorbește cu un asistent medical și cu un legist. El confirmă că Lilly nu avea nicio altă rudă în afară de bunica ei, care e la morgă cu ea. El confirmă că eu eram iubitul ei și că sunt singura persoană care are dreptul să îi revendice corpul. Îl convinge pe medicul legist să mă lase să o văd. Doar o singură dată, singur. O voi vedea.
Merg pe hol. Un hol curat luminos steril. La capătul holului e o ușă mare de metal. Un om stă în fața ușii. El are un halat alb și mănuși de latex, o mască de protecție îi atârnă de gât. Când mă apropii, mă salută și îl salut și deschide ușa și îmi face semn să intru și eu intru iar el mă urmează. Ușa se închide în spatele nostru.
Sunt într-o încăpere mare. De-a lungul unui perete este un șir de dulapuri din oțel inoxidabil. De-a lungul altui perete sunt trei chiuvete și o masă mare, tot din oțel inoxidabil. Pe peretele din față sunt patru uși, cu mânere ca frigiderele mari. În mijlocul camerei e o masă din oțel inoxidabil, o lampă cu halogen deasupra, un canal de scurgere dedesubt. Pe masă e un cadavru. Acoperit cu o pânză albă.
Mă întorc către bărbat.
Pot să rămân puțin singur?
Da.
Mulțumesc.
Arată către un raft de lângă chiuvete.
Sunt acolo mănuși și măști de protecție, dacă ai nevoie.
Mulțumesc.

Se întoarce și iese. Eu mă întorc către corpul de pe masă. Mă uit la el. Sunt speriat. Inima începe să îmi bată mai tare, din ce în ce mai tare, începe să mă doară. Sunt speriat. Respir adânc. O parte din mine ar vrea să iasă de aici și să fugă.
Să ies dracului de aici, este corpul ei, corpul ei mort sub pânza aceea. O parte din mine știe că trebuie să fac asta. Trebuie să o văd. Trebuie să o văd.
Fac un pas înspre masă, apoi doi, inima bate să îmi spargă pieptul. Mai fac câțiva pași și sunt lângă masă. Stau și mă uit la pânză ea e dedesubt. Îmi așez palma în centrul pânzei. Inima îmi bate al dracului de repede. Apăs ușor cu palma ca să simt corpul de sub pânză, mâna mea e pe abdomenul ei. Îmi mișc palma peste conturul corpului ei. Corpul pe care cândva l-am strâns în brațe, corpul pe care l-am iubit, corpul care m-a iubit. Îmi mișc palma peste curba gâtului ei, peste bărbia ei. Îmi îndrept mâna către marginea pânzei, apoi o ridic și pe cealaltă. Inima îmi bate nebunește. Mâinile îmi tremură.
Încep să trag încet pânza. Îi văd părul negru atât de intens de negru că e aproape albastru. Trag ușor îi văd pielea, când era în viață era albă ca porțelanul fin, acum e gri-deschis. Trag ușor pânza. Îi văd sprâncenele negre, îi văd genele negre. Îi văd ochii închiși, erau albaștri când trăia, de un albastru frumos, acvatic, acum sunt închiși și îi voi lăsa închiși. Trag încet pânza îi văd pometii puternici și bine conturați, nasul, buzele apoi. Pline și roșii, încă pline. Acum sunt tăcute, calme, liniștite, se odihnesc. Îi trag pânza peste obraji, peste toată fața. Îi dezvelesc gâtul. Are un semn vânăt în jurul gâtului. A folosit ceva gros, poate un prosop, nu știu, nu vreau să mă gândesc la asta. Trag pânza mai jos de umeri, nu are tricou. Nu îi voi dezveli trupul gol, o voi respecta acum așa cum am respectat-o și când trăia. Las pânza trasă până la umeri. Mă uit la ea. E tăcută, calmă, liniștită, se

odihnește. O iubesc acum așa cum am iubit-o și înainte o iubesc. Moartă și vie. Inima îmi bate și mâinile îmi tremură.
O iubesc.
O privesc.
O mângâi pe cap îmi trec degetele prin părul ei.
Plâng.
Îi simt contururile feței.
Îmi sărut degetele și le lipesc de buzele ei.
Plâng.
E atât de tăcută, de liniștită.
Calmă.
Împăcată.
Se odihnește.
Îi apuc mâna de sub pânză. E rigidă și rece. Îi apuc mâna.
Sunt cu ea.
Îi strâng mâna.
O iubesc.
Se odihnește.
Plâng.

•

Se odihnesc în pace
Se odihnesc în pace

•

Durerea.
Sunt singur cu durerea mea.
Durerea.
Îl sun pe prietenul meu Kevin. Kevin e un prieten vechi și bun, unul dintre singurii prieteni apropiați pe care i-am avut în viață. Ne-am întâlnit la facultate și am locuit împreună cât am stat acolo și el mă privea ca și când aș fi fost cineva special și m-a ajutat să aduc la un loc bucățile din viața mea dezordonată. Știa că vin aici, deși nu știa cu siguranță data când voi ajunge. Îmi spune bine ai venit la Chicago și eu îi spun mulțumesc și el mă întreabă cum mă simt eu îi spun bine și el mă întreabă cum merge treaba, pentru că știa ce făcusem în Ohio, iar eu îi spun că bine. Știe despre

Lilly mă întreabă cum merge cu ea eu i-am spus rău iar el mă întreabă ce s-a întâmplat eu îi spun că nu vreau să vorbesc despre asta. Mă întreabă dacă sunt OK. Îi spun că nu vreau să vorbesc despre asta. Îl întreb când termină lucrul iar el îmi spune la șapte și ne punem de acord să ne întâlnim în fața apartamentului lui. Kevin locuiește în partea de nord a orașului. Apartamentul lui e la parterul unei clădiri din cărămidă cu patru nivele, de pe o stradă cu clădiri exact la fel. Cartierul lui e plin de tineri de douăzeci de ani care sunt la prima sau la a doua slujbă pe trotuare merg oameni în costum sau în tricou sau în zdrențe. Găsesc ușor clădirea, parchez în fața ei. Mă uit pe fereastră în apartamentul prietenului meu văd un grup de oameni fumând și bând. Cobor din mașină și respir adânc. Nu vreau să fac asta nu vreau să văd oameni sunt nervos și speriat m-am obișnuit să fiu singur. Știu că trebuie să îmi frâng singurătatea și să petrec niște timp lângă alte ființe omenești.
Împing ușa de la intrare intru în hol el mă așteaptă deja. Zâmbește. Face un pas către mine și mă îmbrățișează și îmi vorbește.
Ce mă bucur să te văd, frăție.
Și eu mă bucur.
Ne desprindem unul din brațele celuilalt.
Cine e înăuntru?
Niște oameni care voiau să te vadă.
Cine?
Intră și ai să vezi.
De ce nu-mi spui?
Hai, intră.
Respir adânc. Știu că trebuie să încerc să continui să trăiesc.
Intru.
Văd oameni pe care îi cunosc, prieteni de-ai mei, oameni pe care sunt surprins să îi văd. Adrienne și Ali. Doi prieteni, chiar foarte buni prieteni, am băut câțiva ani împreună și am fumat împreună și am râs împreună și uneori am plâns împreună. Erin

și Courtney erau prietenele unei foste iubite, dintr-o altă viață. Erau prietenele ei și au devenit și prietenele mele. Nu știu dacă o mai văd sau dacă îi mai vorbesc și nici nu-mi pasă, cum am spus, aceea era o altă viață. David și Scott, amândoi mai în vârstă decât mine, beam și fumam și prizam cocaină cu ei, acum lucrează amândoi într-o bancă și sunt îmbrăcați la patru ace. Callie și Kim, locuiesc împreună cu Kevin, le vindeam droguri, uneori luam împreună cu ele. Toți știu că de curând am ieșit dintr-un centru de tratament pentru alcoolici și toxicomani, numai Kevin știe că am stat și la închisoare. Toți par fericiți că mă văd, în același timp pare că le e frică să bea și să fumeze în prezența mea, și chiar să fie ei înșiși. Îmi pun întrebări de probă. Ce mai faci totul e OK te deranjează dacă beau aici. Le spun că sunt OK, că prezența alcoolului nu mă deranjează, că ar trebui să se simtă în largul lor. Am o față calmă și o ținută relaxată. Înăuntru nu sunt deloc calm, toate astea mă copleșesc. Tot zgomotul ăsta toate chipurile toate cuvintele. Am fost singur foarte mult timp. Singur și nesociabil. Această cameră e plină de oameni pe care îi cunosc și pe care îi apreciez, ei au venit aici ca să mă vadă și să mă întâmpine pe mine, iar eu sunt copleșit.
Mergem într-un bar. Mergem toți împreună într-un bar. Joc biliard fumez beau apă tonică. Prietenii mei joacă biliard fumează se îmbată. Pe măsură ce trece timpul, le vorbesc din ce în ce mai puțin. Pe măsură ce trece timpul, prietenii mei își pierd abilitatea de a vorbi. Nu îi judec. Am făcut ceea ce fac ei acum noapte de noapte, ani de zile. M-am îmbătat și am mers împleticit și mi-am pocit cuvintele. Nu îi judec. Sunt fericit că îi văd. Stăm în bar până la închidere. Plecăm, îmi iau rămas-bun de la toți, le mulțumesc că au venit să mă vadă, mă întorc în apartament cu Kevin și Callie și Kim. Se duc fiecare în camera lor și se culcă.

Găsesc niște pături în dulap și mă duc în salon și fac niște loc pe canapea și mă întind.
Stau cu ochii în tavan.

•

Încep să-mi caut un apartament. Citesc anunțurile din ziare, merg pe străzi și mă uit după plăcuțele cu „De închiriat”, intru în agențiile imobiliare și consult listele. Nu vreau multe și nu am nevoie de multe. Nu mai am mulți bani. Vreau ceva simplu și curat și liniștit. Un loc în care să stau și să dorm și să citesc. Un loc în care să fiu singur. Simplu și mic și curat.
Găsesc un apartament încă din a doua zi de căutări. E pe o stradă mică, de lungimea unei singure clădiri. La capătul străzii, în cele două colțuri opuse, sunt două girafe de oțel imense, sunt pur și simplu ridicole și mă fac să râd. La celălalt capăt e un restaurant micuț și simpatic, meniul lui e scris în italiană. Pe trotuar sunt copaci și, deși nu știu nimic despre cartierul ăsta, simt că aș putea să trăiesc aici o vreme.
Apartamentul e într-o clădire mare, cu cinci etaje, în formă de U. De fapt, e o garsonieră la parter. Are un zid de cărămidă, dușumele de lemn chiar și un frigider. Sunt trei ferestre, toate trei cu gratii, și două uși, pe pereți opuși. Una dintre ele duce la un hol și cealaltă la o alee pe care sunt câteva containere mari. Mă întâlnesc cu administratorul clădirii. Îl cheamă Mickey și are vreo treizeci de ani. E subțire și efeminat și e blond și are ochi albaștri și poartă pijamale. Spune că e pictor și că lucrează ca administrator pentru că astfel are chirie gratis, bani și o mulțime de timp să picteze. Citindu-mi cererea de închiriere, își ridică din când în când ochii spre mine. Când termină îmi spune că de obicei nu are voie să închirieze persoanelor fără ocupație. Îi spun că intenționez să îmi găsesc repede o slujbă. Mă întreabă dacă am vreo scrisoare de recomandare și eu îi spun că nu. Îmi spune că trebuie să se consulte mai întâi cu șeful

lui iar eu scot din buzunar toți banii care mi-au mai rămas și îi pun în fața lui.
Aveți aici garanția și chiria pe două luni și o sumă în plus pentru dumneavoastră.
Se uită întâi la bani, apoi la mine.
Cam cât în plus?
Cam cât o lună de chirie.
Mă măsoară de sus și până jos.
Pari simpatic.
Râd.
Și se pare că nu o să ne faci necazuri.
Râd din nou.
Îmi întinde mâna.
Bine ai venit în clădire.
Îi strâng mâna, zâmbesc.
Mulțumesc.
Ne dăm drumul la mâini.
Când vrei să te muți?
Chiar acum.
Te grăbești?
Am nevoie de un loc în care să stau.
Ia un dosar și scoate din el un contract de închiriere. Îmi pune câteva întrebări, notează răspunsurile, mă pune să semnez. Îmi înmânează cheile.
Mulțumesc.
Nu ai pentru ce.
Mă ridic.
Ne mai vedem pe aici.
Dă din cap.
Cu siguranță.
Mă întorc și plec. Mă îndrept către camion, care e parcat pe trotuarul din fața clădirii. Îmi iau hainele și sticla și urc spre apartament. Deschid ușa cu cheia și intru. Îmi arunc hainele grămadă pe podea. Țin sticla în mână. Am luat-o cu mine aproape în toate locurile unde am fost în ultimele zile. O țin lângă mine ca să îmi testez puterea. O țin cu mine în caz că mă răzgândesc. Simt că acum aș avea chef să încerc trandafirul. Îmi doresc tot timpul să

beau, dar acum mai mult ca niciodată. Așez sticla pe podea, în mijlocul camerei. Deschid ușa și ies să mă plimb, mersul pe jos mă calmează.
Afară e frig. Vântul șuieră pe străzi ca un bici. Îmi lovește obrajii, îmi intră prin haine, mă strânge mă scutură mă rănește. Încep să merg. Nu am niciun plan nu am unde să mă duc și nu am nicio idee cum să ajung în vreun loc, oricare. Doar merg. Trec pe lângă girafe și le spun adio, prieteni. Merg pe o stradă numită Broadway pe care sunt o mulțime de case de amanet, aici nu găsești vise împlinite. Trec pe lângă Wrigley Field, un stadion de baseball, care iarna e mort, bătrân și tăcut și nobil și întunecat. Trec pe sub șinele trenurilor suspendate, pământul tremură sub ele, pământul tremură la fiecare cinci minute. Trec pe lângă oameni, unora nu le văd chipul, se ascund de iarnă în paltoane. Trec pe lângă magazine magazine magazine, toate vând lucruri de care nu am nevoie. Trec pe lângă clădiri cu apartamente luminoase și călduroase și birouri luminoase și călduroase și școli luminoase și călduroase. Trec pe lângă un spital. Pe lângă un sediu al poliției. Un sediu al pompierilor. Merg. Pur și simplu. Oricare ar fi problema care mă chinuie, dacă merg, asta mă ajută să o uit. Da, oricare ar fi problema care mă chinuie, dacă merg, asta mă ajută să o uit.
Cu cât se apropie înserarea și se face din ce în ce mai frig, lumina devine din ce în ce mai slabă. Merg de ore bune, mă întorc în apartamentul lui Kevin. Îl văd pe fereastră, bea vin, colegele lui de apartament fumează. Sun la interfon, intru, mă așez lângă ei, ei beau și fumează. Le spun despre garsoniera mea, ei vor să sărbătorim.
Ne întoarcem în același bar în care am fost în noaptea trecută. Ne întâlnim cu aproape aceiași oameni. Stau cu ei ei beau și fumează. Eu cer un pahar cu apă. Vreau să beau, o parte din mine vrea să bea, un pahar două cinci douăzeci și cinci. Vreau să beau pentru că știu că dacă beau uit.

Durerea pe care o simt tristețea supărarea furia care sunt în mine în fiecare secundă în fiecare respirație în fiecare pas în tot ce văd în tot ce aud nu sunt decât durere și tristețe și supărare și furie și știu că dacă beau voi uita. Dar mai știu că asta mă va ucide. Poate nu azi sau mâine, dar, mai devreme sau mai târziu, cu siguranță mă va ucide. Dacă mă apuc nu voi fi în stare să mă opresc. S-au strâns în mine prea multă durere și tristețe și supărare și furie. Cer un pahar cu apă. Prietenii mei beau și fumează.
După ce plecăm, mă duc cu Kevin la el. Împrumut de la el trei pături și o pernă. Mă întorc la mine. E al naibii de frig și, pe drum, mă învelesc în pături și strâng perna în brațe. Sunt obosit. Nu știu de ce sunt aici și ce dumnezeu fac. Am nevoie de o slujbă și de niște bani. Sunt singur și mi-e așa de dor de Lilly, așa de dor. Noaptea e-n toi și e cumplit de frig și nu știu ce naiba fac aici.
Găsesc girafele și le salut. Îmi găsesc clădirea și deschid ușa și îmi regăsesc apartamentul și deschid ușa. Intru. Nu aprind lumina și nu îmi scot haina sau bocancii. Mă întind pe podea. Sunt învelit în pături și strâng la piept perna.
Vreau să beau, dar știu că asta mă va ucide.
O vreau pe Lilly, dar știu că ea nu se mai întoarce.
Sunt obosit și vreau să dorm.
Dar nu pot.
Stau întins pe podea.

•

Am nevoie de o slujbă și de niște bani.
Găsesc un ziar și citesc anunțurile. Îmi notez câteva adrese și le caut prin oraș. E frig și vântul mă lovește ca un bici dar mersul pe jos mă calmează. Candidez pentru câteva slujbe. Două ca bodyguard la niște baruri. Una ca magazioner într-un magazin de haine. Alta într-o cafenea, pentru servit la mese și încasat banii. Două la niște benzinării, la pompă. Strâng mâna oamenilor și le

zâmbesc iar ei îmi spun să aștept telefonul lor. Le dau numărul lui Kevin. Aștept.
La sfârșitul zilei mă întâlnesc cu Kevin. Mă scoate la o pizza. Nu am mâncat nimic azi și nu am niciun ban, sunt la limita de jos a sărăciei. După ce mâncăm, ne întâlnim din nou în bar cu prietenii noștri. Ei beau alcool și fumează, eu beau apă și fumez. Jucăm biliard și vorbim și râdem, încep să fiu din nou în stare să râd. Stau cu ei până târziu, privind râzând fumând. Nu râd mult, totuși, ci doar din când în când, dar atunci râsul îmi face foarte bine.
Seara se încheie și mă întorc cu Kevin în apartamentul lui, verificăm mesajele telefonice, nu m-a căutat nimeni. Mă duc acasă. Pentru mine aici va fi acasă pentru cel puțin două luni de acum încolo nu am unde în altă parte să mă duc. Mă întind pe podea mă învelesc în pături și strâng la piept perna.
Somnul nu vine ușor.
Secundele devin minute minutele devin ore.
Ore.
Stau chircit pe podea, strângând la piept perna.
Mi-e dor de ea.
Sunt singur.
Mi-e dor de ea.
Sunt singur.
Mi-e dor de ea.
Întunericul devine lumină.
Eu sunt tot pe podea.
Într-un sfârșit adorm.
Adorm.
Dorm.
Somn.
Aud ușa deschizându-se. Nu sunt sigur dacă ceea ce aud se întâmplă în vis sau nu. Aud pași pe podea. Sunt treaz, știu că nu e un vis. Aud voci. Cineva șoptește cuvinte în apartamentul meu. Ce naiba se întâmplă. Aud cuvinte șoptite cineva e în

locuința mea. Sunt treaz. Ăsta nu e un vis. Cineva e aici.
Întredeschid ochii și privesc prin crăpăturile înguste. Inima începe să-mi bată mai repede. Văd două perechi de pantofi de piele, pantofi scumpi. Cine naiba e aici. Încerc să îmi amintesc de pantofi, nu reușesc. Încerc să îmi amintesc vocile, dar nu le aud destul de bine, se vorbește încet. Deschid mai mult ochii, privesc în sus fără să îmi mișc capul. De ce naiba ar fi cineva în apartamentul meu. Ușile dulapului încep să fie deschise și închise. Mă uit în sus mai mult, mai mult, mai mult. Văd două cefe. Văd o chelie familiară. Deschid ochii de tot și mă ridic și vorbesc.
Leonard.
Leonard se întoarce către mine. Poartă un impermeabil negru și un costum tot negru și are în mână o pungă de cafea.
Fiule.
Ce faci aici?
Îl mai ții minte pe Snapper[21]?
Cum m-ai găsit?
Am pus pe cineva să te caute. N-a fost greu.
Cum ai intrat aici?
Arată către bărbatul de lângă el.
L-am rugat să-mi deschidă ușa. Nici asta n-a fost greu.
Mă uit la bărbat, care s-a întors și el către mine. E înalt și voinic și are părul negru și scurt și poartă și el un impermeabil negru și un costum negru. L-am întâlnit când l-a așteptat pe Leonard să iasă din centrul de tratament. E o persoană intimidantă, seamănă mai mult a urs decât a om, n-aș vrea să mă aflu în prezența lui dacă nu ar fi cu prietenul meu.
Ce mai faci, Snapper?
Bine, puștiule.
Mă uit din nou la Leonard.
Ce faci aici?

Vino încoace.
Cum ai intrat?
Vino aici, te rog.
Mă ridic.
Ce vrei?
Îmi face semn să vin spre el.
Vino aici.
Ne îndreptăm unul către celălalt. Își deschide brațele și mă strânge la piept.
Îmi pare rău pentru pierderea ta.
Vreau să vorbesc, dar nu pot.
Îmi pare așa de rău.
Încep să plâng.
El mă ține strâns.
Încep să plâng.

•

Plâng.
Sub duș.
Când mă spăl pe dinți.
Când mă îmbrac.
Plâng.
Niciodată nu am simțit ceva asemănător, nici măcar pe departe. Supărare, disperare, tristețe, durere durere durere. Am în piept un gol pe care nu pot să-l umplu. O rană care sângerează. O ruptură pe care n-o pot repara, sunt rupt și nu mă pot repara și nu pot face nimic.
Plâng în timp ce mă îmbrac.
Plâng.
Respir adânc, încerc să îmi vin în fire. Ies din baie. Leonard și Snapper mă așteaptă. Ieșim din apartament, eu închid ușa în urma noastră, ne îndreptăm către mașina lor, parcată pe bordură. E nouă și mare. Un Mercedes-Benz alb, cu patru uși, cu ferestre fumurii. Din câte mi-a spus Leonard, aceasta este singura mașină pe care își dorește să o aibă, să o conducă sau în care să meargă. Deschide portiera pasagerului din față și se urcă. Snapper deschide portiera șoferului și se așază în fața

volanului. După ce mă așez și eu pe banchetă, Snapper pornește motorul și plecăm.
Ne îndreptăm către lac, apoi spre sud, pe Lakeshore Drive, către centrul orașului. Mă uit pe fereastră, lacul e înghețat, copacii nu au frunze, vântul e atât de puternic, încât îl simt împingând mașina. Leonard se întoarce către mine și îmi vorbește.
Ți-e foame?
Mă uit la el.
Da.
Ai slăbit.
Mâncarea din închisoare nu era grozavă și de când am ieșit nu am mâncat mare lucru.
Mâncarea din închisoare e ca dracu'.
Snapper vorbește.
Așa-i. Are gust de rahat.
Leonard vorbește.
Eu încerc întotdeauna să plătesc pe cineva să îmi aducă mâncare adevărată.
Snapper vorbește.
Uneori merge, alteori nu.
Leonard vorbește.
Ar fi trebuit să fac așa și cu tine, să plătesc vreun cretin să îți aducă în fiecare zi un Big Mac sănătos.
Râd.
Nu e nostim, de ce râzi? Ești prea slab. Dar fii fără grijă, o să te îngrășăm noi cât o să stăm pe aici.
Zâmbesc.
OK.
Când o să ajungem acolo unde mergem acum, o să comand pentru tine niște costiță. O porție mare de costiță.
OK.
Iar apoi o să luăm un prânz ca lumea.
OK.
Apoi o să luăm o cină ca lumea. O cină uriașă, al dracului de uriașă, cu fripturi, spanac, prăjituri, tot felul de chestii gustoase.
Râd.

Și poți să-ți aduci și prietenii, cât de mulți vrei. Toți sunt bine-veniți.
Râd din nou.
Ce bine-i să te văd râzând, Fiule. Ce bine. M-aș cam sperie dacă nu aș mai putea să te fac să râzi.
N-ai de ce să fii speriat, Leonard.
Ba da, a căzut o bombă pe tine, știu că pari OK, dar asta nu înseamnă că nu am dreptul să îmi fac griji pentru tine.
Sunt OK, Leonard, serios.
Tu tot zici asta și poate că într-adevăr la un moment dat ai să fii bine, dar nu încerca să mă minți, nu merge. Știu că nu ești bine, și nici măcar nu ai de ce să fii, deci e OK.
Îl privesc.
E OK să fii futut de viață, James.
Dintr-odată, totul îmi revine în fața ochilor. Îmi cobor privirea, îmi mușc buzele, încerc să nu plâng.
E OK.
Dau din cap, încerc să îmi rețin lacrimile. Îmi întorc fața de la Leonard, mă uit pe fereastră, el mă lasă în pace. Încerc să îmi rețin lacrimile, dar nu pot, nu pot. Conducem înspre sud, către oraș. Lacul e înghețat. Mă uit pe fereastră, lacrimile îmi curg pe obraji. Ajungem la o curbă strânsă, la stânga e o plajă înghețată, o luăm la dreapta, către o masă de oțel și piatră și sticlă. Începem să coborâm pe Michigan Avenue, de cele două părți ale străzii sunt aliniați zgârie-nori. Trotuarele sunt aglomerate, oamenii sunt înghesuiți și încălziți, nimeni aici nu simte frigul. Hancockul e în fața noastră, devine din ce în ce mai mare pe măsură ce ne apropiem, uriaș și puternic, un turn maiestuos din oțel negru, încerc să îl cuprind cu ochii, dar el se întinde în afara razei mele vizuale. Mă uit fix în sus. El se ridică tot mai mult. Ieșim de pe bulevard pe o stradă din dreapta, Snapper oprește mașina în fața unei intrări elegante, cu un covor roșu pe trepte și copertină. Oprește motorul, doi portari în

uniforme frumoase ne deschid ușile, un valet se repede către cea a șoferului. Eu și Leonard coborâm. Snapper îi face semn valetului să se dea la o parte și întoarce mașina. Îl întreb pe Leonard unde se duce și el îmi zice că parchează. Îl întreb de ce nu l-a lăsat pe valet să facă asta, el îmi spune că e mai sigur astfel, că nimeni nu poate intra în mașină dacă a parcat-o Snapper. Uneori uit cine e Leonard și cu ce se ocupă. Snapper parchează. Trecem pe sub copertină, ușile se deschid în fața noastră. Intrăm într-un mic foaier cu lambriuri de stejar. Stăm în fața unui ascensor și așteptăm să vină, când vine. E tot lambrisat cu stejar, mocheta e groasă și moale, de un roșu-aprins, sângeriu. E cel mai frumos ascensor pe care l-am văzut vreodată. Tabloul de control nu are decât un buton. Leonard îl apasă și urcăm instantaneu, atât de repede, încât îmi vâjâie urechile.
Ne oprim. Ușile se deschid fără niciun zgomot. Pășim în alt foaier, unul uriaș, cu tavan amețitor de înalt, mobilă scumpă, un birou de recepție discret și trei valeți bine îmbrăcați. Traversăm foaierul către restaurantul din partea opusă, care se întinde în fața unui rând de ferestre mari, cu vedere către oraș și lac. Ne oprim lângă pupitrul recepționerei restaurantului. Leonard salută, femeia îi zâmbește și îl întreabă dacă să pregătească masa obișnuită. Leonard spune desigur, doamnă, și nu e nevoie să ne însoțiți. Ea râde iar noi ne îndreptăm către o masă pentru patru persoane lângă fereastră. Ne așezăm. Vine o chelneriță și îl salută pe Leonard, pare că și ea îl cunoaște deja. Îi oferă un meniu dar el refuză politicos, îi spune că știe deja ce vrea să comande. Ea spune OK, el cere o farfurie cu costiță, o farfurie mare doar cu costiță. Mai comandă o farfurie cu cârnați, o farfurie mare doar cu cârnați. Comandă apoi clătite cu afine, gofre, ouă jumări, ochiuri. Cere și o ceașcă de cafea și un pahar cu apă și trei de lapte. Și apoi trei omlete, una cu brânză, una cu carne, una cu spanac și roșii,

chiftele de vită și crochete de cartofi și cartofi copți și patru feluri de pâine. Chelnerița e moartă de râs și eu la fel, Leonard se uită în tavan și își scarpină bărbia. Se întreabă dacă nu cumva a uitat ceva și se gândește adânc câteva secunde apoi exclamă ah, am uitat câteva lucrușoare. Cere un coșuleț cu biscuiți și unul cu brioșe. Chelnerița întreabă dacă asta e tot și el spune că pentru moment da. Ea râde din nou și pleacă.
Snapper vine și el. Se așază lângă Leonard, în fața mea.
Leonard îl privește întrebător și el dă din cap. Leonard se întoarce către mine și vorbește.
E timpul să vorbim.
S-a întâmplat ceva?
Nu știu sigur, de aceea trebuie să vorbim.
OK.
Leonard mă privește adânc în ochi.
Bei?
Dau din cap că nu apoi răspund.
Nu.
Iei droguri?
Nu.
După ce ți s-a întâmplat, te-aș înțelege dacă ai lua.
Dar nu iau.
Și aș prefera să iei, dar să nu mă minți.
Nu te mint, Leonard.
Ești sigur?
Îhî.
Leonard se uită la Snapper. Snapper își bagă mâna într-unul din buzunarele impermeabilului și scoate sticla mea. Trandafirul meu. O pune în mijlocul mesei. Leonard se uită din nou la mine.
Poți să îmi explici?
Râd.
Nu e nostim.
Întâi îmi spargi casa, apoi furi din ea.
Exact.
Dau din cap.
Păi e naspa, Leonard.

De ce aveai sticla asta?
Pentru că m-am gândit să beau. O țin la îndemână în caz că mă hotărăsc că într-adevăr vreau să beau.
Dar nu vrei.
Mai vedem noi.
Crede-mă, nu vrei.
Mai vedem noi.
Nu, n-o să vedem nimic. Nu-ți trebuie băutură.
Asta eu hotărăsc, Leonard.
Vrei să mori?
Nu.
Asta o să se întâmple dacă te apuci din nou.
Știu.
Crezi că asta și-ar dori ea?
Nu m-am gândit la asta.
Poate că ar trebui.
Poate că ar trebui să mă lași în pace.
Ea nu ar vrea să bei.
Taci naibii din gură, Leonard.
N-ar putea să te împiedice, dar nu ar vrea să te apuci.
Taci naibii din gură, Leonard.
Nu ea îți spunea că o secundă de libertate e mai prețioasă decât o viață întreagă de sclavie?
Ba da. Acum schimbă dracului subiectul.
Ea nu a fost suficient de puternică, James. Nu a trecut de proba timpului.
Taci naibii din gură, Leonard.
Dar tu poți, și ea ar fi mândră de tine și și-ar dori să reușești, să nu uiți asta.
Te fut în gură, Leonard.
Mă întind peste masă, apuc sticla, o pun pe podea lângă scaun.
Îți apreciez bunele intenții, dar nu am de gând să mai vorbesc despre asta.
Vine mâncarea. Mâncăm în liniște. Costița e fierbinte și crocantă, cârnații groși și suculenți, clătitele cu sirop, dulci. Beau una două trei cești cu cafea. Mă uit la mâncare sau pe fereastră, nu mă

uit nici la Leonard, nici la Snapper. Sticla e la picioarele mele.
Eu hotărăsc.
Aud cum Leonard lasă jos farfuria și cuțitul, inspir adânc, expir lung. Vorbește.
James.
Mă uit la el.
Da?
Promite-mi două lucruri și nu mai vorbim despre asta niciodată.
Ce?
Promite-mi că nu ai cheltuit banii pe care ți i-am dat pe droguri sau băutură.
N-am făcut asta.
Și te rog promite-mi că, dacă vrei să te apuci din nou de băut, ai să mă suni întâi pe mine, să vorbim.
Pot să îți promit asta, nu e nicio problemă.
Leonard se întoarce către Snapper.
L-ai auzit, nu?
Snapper dă din cap că da, m-a auzit.
Da, l-am auzit.
Leonard se întoarce către mine.
O să ai de-a face cu el dacă îți încâlci promisiunea.
Râd.
Bine.
Ai râs. Asta e bine. Am venit aici ca să mă distrez puțin, ce dracu', și vreau să râzi, vreau să te văd râzând, vreau să te simți bine. Asta o să te ajute.
Dau din cap.
Știu.
Vreau să stai la hotel cu noi în seara asta. Ți-am luat o cameră lângă a noastră.
Nu era nevoie să faci asta.
Știu că nu era nevoie, dar așa am vrut, și așa am făcut. Și poți să iei tot ce vrei din minibar. Chipsurile sunt delicioase iar cola rece, o minune, ce mai.
Râd din nou. Leonard continuă să vorbească, mâncăm iar. Terminăm de mâncat, ne ridicăm,

Leonard lasă o bancnotă de o sută de dolari pe masă, ne îndreptăm către lifturile din hol. Intrăm într-unul din ele și Leonard îmi întinde o cheie. Ușile se închid, liftul urcă repede și în liniște. Ușile se deschid, ieșim pe coridorul tăcut, pereții sunt perfect văruiți, lumina e discretă, mocheta groasă. Mergem până la capătul coridorului, acolo sunt trei camere aliniate una lângă cealaltă. Leonard vorbește.
Vrei să mergem la piscină?
Îi răspund.
Vreau să dorm puțin.
Să dormi? Nu e nici măcar ora zece.
Sunt obosit, ce vrei.
Leonard se uită la Snapper.
E obosit.
Snapper vorbește.
Și ce dacă, lasă-l să doarmă.
Leonard se uită la mine.
Cam cât vrei să dormi?
Cam o oră și ceva.
Venim să te luăm într-o oră. O să mergem la piscină, să înotăm puțin, poate ne băgăm și-n jacuzzi.
OK.
Leonard arată cu degetul o ușă.
Asta este camera ta. Eu stau la mijloc. Snap stă aici.
Mă duc până la ușa mea și o deschid.
Ne vedem acuși.
Intru, închid ușa, pășesc printr-un hol mic. Trec apoi pe lângă o baie uriașă și ajung într-o încăpere mare, deschisă. Pe un perete sunt trei ferestre mari, pot să văd linia orizontului, pot să văd lacul încă înghețat. Pe celălalt perete e un dulap voluminos de stejar. Mă duc și îl deschid. Un televizor mare e pe raftul din mijloc, sub el, un minibar. Lângă celălalt perete e un pat uriaș. Pe cele două părți ale patului sunt noptiere, și telefoane pe amândouă. Mă îndrept către pat, dau la o parte cearșafurile,

moi și albe și curate, îmi dau jos bocancii, mă așez pe pat, îmi scot și șosetele. Mă bag în așternuturi, îmi pun capul pe o pernă, închid ochii, sunt treaz, sunt treaz.
Patul e moale și cald.
Mă gândesc la Lilly.
Mi-e dor de ea.
Nu îmi place că sunt aici fără ea.
I-ar fi plăcut la nebunie locul ăsta.
Camera asta.
Patul ăsta.
Confortul ăsta.
Căldura asta.
Ea nu a cunoscut niciodată lucrurile astea.
Niciodată, nu, nu a avut ocazia, nu a avut norocul.
Mi-ar fi plăcut să fie aici cu mine.
Aș da orice, orice.
Doar pentru cinci minute.
Un zâmbet.
Un râset.
Un sărut.
Doar unul.
Sunt singur.
Stau ghemuit sub pături.
Apoi adorm.
O bătaie în ușă. Deschid ochii. Apoi altă bătaie. Mă ridic, mă dau jos din pat, mă duc la ușă și o deschid.
Leonard și Snapper stau pe hol. Amândoi au halate albe și groase. Leonard ține în mâini o cutie mică și vorbește.
E timpul să mergem la piscină.
Îmi întinde cutia și vine lângă mine. Snapper intră după el.
Du-te și pune-ți asta. Te așteptăm.
Intră în cameră, eu mă duc la baie. Închid ușa, deschid cutia. Scot un slip mic, un bikini pentru înot, e mic și subțire cu dungi albe și negre. Deschid ușa, intru în cameră. Leonard și Snapper se uită pe fereastră, stau cu spatele la mine.

Leonard?
Se întorc spre mine. Țin slipul în mână.
Ce dracu' e asta?
Leonard zâmbește.
Costumul tău de baie.
Nu port așa ceva.
De ce nu?
Cred că îți bați joc de mine.
Dar ce are?
E un căcat de slip răscroit, Leonard, nu port așa ceva.
Leonard râde.
Nu, nu ai dreptate, e un Speedo, e un slip foarte bun.
Tu ce ai pe tine?
Zâmbește, își deschide halatul. Poartă exact același slip.
Și Snapper?
Snapper își deschide și el halatul. Același slip, același căcat de slip.
Râd și dau din cap.
Nu, Leonard, nu mă poți convinge să port așa ceva.
Înotătorii profesioniști poartă slipi din ăștia.
Eu nu sunt înotător profesionist.
Și europenii tot slipi din ăștia poartă.
Nu sunt nici european.
Șmecherii stilați poartă slipi din ăștia.
Eu nu sunt un șmecher stilat.
Se uită la Snapper.
Nu vrea să îl poarte, Snap.
L-am auzit.
Și ce crezi despre asta?
Nu e înotător profesionist și nici european și nici nu are stil. De ce l-ar purta?
Leonard se întoarce către mine.
Hai să mergem. Și adu-ți halatul.
Unde mergem?
Snap și cu mine ne ducem la piscină, iar tu te duci la magazinul de cadouri să îți cumperi alt slip, apoi

ne întâlnim la piscină.
OK.
Leonard și Snapper ies din cameră. Îmi iau halatul și mă duc după ei. Ne ducem jos cu liftul, Leonard și Snapper ies înaintea mea, eu mai cobor câteva etaje, mă duc la magazinul de cadouri să restitui slipul Speedo dungat. Îmi iau un slip american normal, mare, simpatic, îl încerc, e cu două sau trei numere mai mari, trebuie să îi strâng tare șiretul ca să nu cadă, e exact cum îmi place, de mărimea care îmi place. Mă duc la vânzătoare și ea îmi cere cheia și trece prețul slipului în contul camerei. Iau liftul către piscină. Podeaua e de marmură gri și pereții sunt albi. De-a lungul unuia sunt șezlonguri simple de lemn și un jacuzzi îngropat în partea cea mai îndepărtată a încăperii. E cald, și mirosul puternic de clor e ametitor. Leonard înoată și Snapper stă în jacuzzi. Mă îndrept și eu către jacuzzi. Snapper se uită în sus la mine și vorbește.
Fain slip.
Mulțumesc.
Îți stă bine.
Râd, mă uit la Leonard.
Ce face?
Înoată înainte și înapoi.
De ce face asta?
A făcut sport ca un nebun de când a ieșit de la dezintoxicare.
Futu-i.
Asta spun și eu. Vin cu el aici, dar nu înot atât.
Leonard se oprește din înotat la capătul piscinei dinspre noi.
Fain slip.
Mulțumesc.
Intri?
Nu.
Ești slab, dar nu ai condiție fizică, ar trebui să faci mai mult efort.
Nu, mulțumesc.
Eu o să mai fac câteva ture.

Dă-i înainte.
Leonard începe din nou să înoate, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Intru în jacuzzi, apa e fierbinte. Închid ochii și mă întind pe spate și las căldura să mă pătrundă ce bine e, ce bine e, mă relaxează, mă calmează. Când Leonard își termină turele de piscină, intră și el în jacuzzi, ne relaxăm cu toții. Ce bine e.
Când ne săturăm ieșim și ne punem halatele albe și groase și ne ducem la restaurant. Oamenii se uită la noi. Majoritatea sunt bine îmbrăcați, mai toți bărbații poartă costum și cravată, suntem singurii în halat de baie și slipi. Comandăm un prânz uriaș, cheesburgeri și cartofi prăjiți și înghețată și mâncăm cu poftă și, când terminăm, ne întoarcem în camerele noastre. Leonard și Snapper spun că au ceva de făcut și că o să ne întâlnim mai încolo. Mă culc din nou. Visez că beau și că mă droghez. Mă fac pulbere în vis, sunt îngrozitor de beat, nu pot să merg sau să vorbesc, nu mai funcționez de nicio culoare. Când mă trezesc mă simt îngrozitor, ca și când visul ar fi fost realitate. Stau întins pe pat. Ultimele zece zile au fost lungi cât o viață de om. Mă simt îngrozitor.
Mă trezesc fac un duș mă uit la televizor aștept. Mănânc niște chipsuri beau o cola chipsurile sunt delicioase și cola rece. Leonard se întoarce îmi spune că pot să îmi sun toți prietenii că ieșim să mâncăm și vrea să vină toți. Îl întreb unde mergem iar el îmi spune numele unui restaurant faimos, spune că o să mâncăm la ora opt. Îmi spune apucă dracului receptorul, fiule, sună-ți prietenii ăia ai tăi, azi o să ne distrăm nițel. Râd, el pleacă.
Apuc receptorul, încep să sun. Îmi invit prietenii la cină, pot toți să vină. Kevin spune că prietenul nostru Danny e în oraș eu îi spun să îl aducă și pe el. Îmi pun bocancii mă duc până în camera lui Leonard bat la ușă. Îmi deschide ușa, poartă un costum negru, care pare scump. Râd și mă uit la hainele mele. Pantaloni sport uzați, un pulover

negru de lână, bocanci de armată negri, vechi. Mă uit din nou la Leonard.
O să mă lase să intru așa?
Ha!
Râd.
Ce înseamnă ha!-ul ăsta?
Înseamnă ha!
OK, ce înseamnă, totuși?
Ha! înseamnă că te vor lăsa să intri negreșit. Doar ești cu mine.
Ești sigur?
Da, sunt al dracului de sigur.
Iese din cameră, închide ușa, se îndreaptă către lift.
Unde e Snap?
Se oprește, se întoarce către mine.
Snap nu vine.
De ce?
Pur și simplu nu vine.
Am înțeles.
Mă duc și eu lângă lift, știu că pe Leonard nu trebuie să îl întreb anumite lucruri. Apasă butonul și liftul vine, coborâm, traversăm holul de la intrare, ieșim din hotel, suntem afară. E întuneric. E frig. E vânt. Pornim.
Peste cinci minute suntem la restaurant. Trecem de niște uși mari de stejar, nelăcuite. E întuneric, pereții sunt lambrisați, mochetele groase. Miroase puternic a biftec și a trabucuri. Respir adânc, trecem printr-un hol îngust, ne oprim în fața biroului unui recepționer îmbrăcat în smoching, care ne iese în întâmpinare și îl salută pe Leonard, îi spune domnule, și îi strânge mâna. Leonard mi-l prezintă, ne strângem și noi mâinile, bărbatul spune sunt încântat să vă cunosc, domnule, asta mă face să râd.
Am venit mai devreme, așa că recepționistul ne conduce prin salon, spre bar. Salonul e mare și deschis, pe fiecare masă sunt lumânări, fețe de masă albe și argintărie, ceilalți clienți poartă costum și cravată, sau rochii, sau smoching. Barul,

spațios, e într-o încăpere mai mică, alături, și e din stejar masiv. În fața lui sunt scaune înalte și, în restul încăperii, mese mici și fotolii acoperite cu perne moi. Leonard strânge mâna bărbatului și îi mulțumește, acesta se înclină și spune cu plăcere, domnule. Ne așezăm la masă, bărbatul pleacă. Leonard scoate din buzunarul interior al sacoului lui două trabucuri. Îmi oferă și mie unul.
Vrei un trabuc?
Nu, mulțumesc.
Sunt cubaneze.
Nu-mi plac trabucurile.
Îmi scot din buzunar țigările. Leonard se holbează la mine.
Cum să nu-ți placă trabucurile?
Nu-mi plac.
De ce?
Ți-am spus, pur și simplu nu-mi plac.
Dar știi să fumezi un trabuc așa cum trebuie?
Nu.
De-aia nu îți plac. N-ai învățat niciodată să te bucuri de ele.
Îmi întinde un trabuc.
E timpul să mergi la școala de trabucuri, băiete. E timpul să înveți una dintre cele mai mari plăceri ale vieții.
Iau trabucul, mă uit la el. Nu îl vreau, dar știu că Leonard vrea să mă învețe cum să îl fumez. Leonard îmi arată cum să îl tai: găsesc capătul acoperit și îl tai, lăsând din el cam trei milimetri. Îmi arată cum să îl aprind: folosind un chibrit, aștepți să ardă fosforul, nu atinge flacăra de trabuc, adu-o doar foarte aproape, folosește căldura ei. Îmi arată cum să fumez: nu inhala fumul, păstrează-l doar în gură, ține-l acolo, gustă-l, bucură-te de aroma lui, apoi dă-l afară. Din greșeală, trag fumul în piept de câteva ori, fumul e puternic și fierbinte și mă face să tușesc. Nu-mi place gustul lui, e doar un gust de fum și de murdărie și de sudoare. Leonard îmi spune că ar trebui să simt un gust

puternic, onctuos, cu un corp mediu. Nu înțeleg despre ce vorbește. Apar prietenii mei, sunt conduși la masa noastră din bar. Leonard îi salută pe toți în același fel. Se ridică și le spune bună, bună, numele meu este Leonard, mă bucur să te cunosc. Le strânge mâinile lui Kevin și lui Danny și îi servește cu trabucuri. Se înclină în fața femeilor și le trage scaunele. Toată lumea e surprinsă de prezența lui Leonard. Nu le-am spus mare lucru despre el, doar că e un prieten pe care mi l-am făcut în centrul de dezintoxicare. Nu cred că se așteptau să întâlnească pe cineva mai degrabă vesel și caraghios, un tip la vreo cincizeci de ani care spune tot timpul lucruri gen hai să bem un păhărel, sau băiete, dă pe gât cocktailul ăla, sau vai, frumoasa mea doamnă, miroși așa de frumos, cred că o să leșin.

Când toată lumea a ajuns, Leonard se ridică și spune prieteni, e timpul să ne îndopăm ca niște porci, e timpul să începem festinul. Ne ridicăm cu toții și trecem în sala de mese și ne așezăm la o masă în mijlocul restaurantului. Trei chelneri vin imediat cu sticle de apă și de vin, unul dintre ei așază în fața mea o carafă uriașă plină cu coca-cola. Când chelnerii pleacă, Leonard se ridică din nou și își înalță paharul.

E întotdeauna o plăcere să întâlnești tineri puternici și tinere frumoase. Sunt onorat de prezența voastră la masa mea, onorat că ați ales să vă petreceți seara cu mine. Să închinăm pentru mâncarea bună, băutura tare, desertul delicios și noii prieteni. Toată lumea înalță paharele și toastează. Când paharele sunt din nou pe masă, începe să vină și mâncarea. Cocktailuri de creveți, boluri mici cu carne de crab, scoici învelite în șuncă, stridii, moluște, midii, apoi salate, brânzeturi, roquefort. Vin apoi castroane cu supă de raci și supă franțuzească de ceapă. E mâncare peste tot, mâinile se întind după mâncare de peste

tot, în jurul mesei sunt numai zâmbete și râsete, ceilalți clienți se holbează la noi, nu ne pasă.
Aperitivele sunt apoi luate. Suntem lăsați să ne odihnim câteva minute. Aud cum două fete îi vorbesc lui Leonard, îl întreabă unde locuiește, el spune Las Vegas jumătate de an, cealaltă jumătate în sudul Californiei. Îl întreabă cu ce se ocupă și el spune că e om de afaceri. Îl întreabă ce fel de om de afaceri și el răspunde genul căruia nu îi place să vorbească despre afaceri în afara biroului. Le întreabă și el ce fac, amândouă îi răspund că lucrează într-un magazin de haine. El spune că adoră hainele, că are dulapuri pline de haine, că își cumpără haine de peste tot pe unde se duce, că adoră adoră adoră hainele. Ele râd. El se ridică și le întreabă ce cred despre costumul lui, se învârte pentru ca ele să vadă mai bine. Ele răspund că li se pare foarte frumos iar el le mulțumește și le complimentează pentru gustul lor fin. Vine apoi și mai multă mâncare. Platouri mari cu biftecuri, miel, pui și homar. Boluri cu cremă de spanac, ciuperci sote, sparanghel. Farfurii cu cartofi înăbușiți, sau piure, sau copți. Mâncăm, râdem, eu și Leonard bem apă și cola, prietenii mei, acum prietenii lui Leonard, beau vin și cocktailuri. Dacă vreun platou sau farfurie sau castron se golește, e înlocuit imediat. Când toată lumea a terminat, se aduce desertul: înghețată și plăcintă, prăjitură de ciocolată și fructe. Leonard își aprinde un trabuc, în restaurant nu mai suntem acum decât noi. Leonard îi face semn chelnerului să mai aducă trabucuri, bărbatul aduce o cutie mică, în care sunt trabucuri de diferite mărimi și forme și din diferite țări. Leonard trece pe la toți prietenii mei și le alege câte unul. Când termină, îi inițiază și pe ei în aceleași etape pe care mi le-a expus și mie mai devreme. Ei îl ascultă atenți, îi urmează instrucțiunile și încep să fumeze. După ce începem să fumăm, Leonard se ridică, vine lângă mine și îmi face și mie semn să mă ridic. Ne ducem la

bucătărie, el scoate un teanc de bani din buzunar și începe să dea tuturor bacșișuri, bucătarului-șef, ajutorului lui, bucătarului de paste, preparatorilor, spălătorilor de vase. Părăsim bucătăria și ne ducem la bar. Fiecare chelner primește câteva bancnote. Ne ducem la biroul recepționistului, Leonard îi mulțumește bărbatului și îi dă și lui mulți bani și îi spune că eu sunt fiul lui și că, dacă apar vreodată pe acolo, se așteaptă să fiu tratat corespunzător. Bărbatul îi mulțumește lui Leonard și îi spune desigur, domnule, desigur.
Ne întoarcem la masă. Toată lumea și-a terminat de fumat trabucul, paharele sunt goale, farfuriile sunt luate. Leonard le ajută pe femei să își îmbrace hainele. Îi spune fiecăreia că a fost onorat s-o întâlnească, îi sărută mâna fiecăreia. Ieșim din restaurant, afară ne așteaptă mașini. Toți prietenii mei îi mulțumesc lui Leonard, îi spun că cina a fost incredibilă, îi spun că speră să îl revadă curând. El e drăguț cu ei, le spune că plăcerea a fost a lui, că sunt niște tineri minunați. Le deschide ușile mașinilor, îi plătește pe șoferi, le spune să plece. Ferestrele mașinilor se lasă în jos și toată lumea îi face cu mâna. Când mașinile au dispărut din raza noastră vizuală, nu am mai rămas decât eu și prietenul meu Leonard. El spune:
Hai să ne întoarcem pe jos. O să ne ajute să digerăm.
Bine.
Începem să mergem. E mai frig, mai întuneric, vântul e mai puternic.
Ai niște prieteni simpatici, fiule.
Dap, sunt norocos.
Foarte politicoși, foarte interesanți. Toate fetele erau frumoase.
Am să le spun asta.
Te-ai simțit bine?
Da, a fost una dintre cele mai reușite seri pe care le-am avut în câțiva ani, datorită ție.
O să o repetăm, data viitoare când sunt în oraș.

Dăm colțul. Se vede hotelul. Văd Mercedesul alb al lui Leonard în fața hotelului. Snap stă pe scaunul șoferului, motorul merge. Vorbesc.
De ce e mașina aici?
Vreau să ies puțin.
Nu e cam târziu pentru asta?
Uneori vreau să ies târziu.
Nu răspund nimic. Ne ducem la mașină. Îi fac un semn din cap lui Snapper, el mă salută la fel. Mă întorc către Leonard.
Mulțumesc din nou, Leonard.
Nicio problemă.
Ne vedem mâine.
O să vin eu în camera ta când mă trezesc.
Super.
Ai cheia?
Dap.
Noapte bună, fiule.
Mulțumesc, Leonard.
Leonard se întoarce, deschide portiera, intră, închide portiera după el. Mașina se îndepărtează, eu o privesc.
Mulțumesc, Leonard.
Mulțumesc, Leonard.
Mulțumesc.

•

În următoarele două zile am mâncat, am înotat în piscină, ne-am uitat la televizor, am dormit. Sunt rareori singur. Când sunt singur și nu dorm, plâng. Stau cu fața în pernă și plâng. Stau sub duș și plâng. Mă uit pe fereastră și plâng. Nu contează ce fac, sau nu fac, orice lucru, oricât de mărunt, mă face să mă simt pustiu, terminat, disperat. Plâng când sunt singur. De câte ori sunt singur.
Sticla e tot timpul cu mine. Ar trebui să o folosesc ca un antidot contra durerii. O păstrez la vedere, pe una dintre noptierele de lângă pat. O legăn când dorm. Am desfăcut-o de două ori, am mirosit-o, am lăsat-o să mă învăluie cu aroma ei, să râdă de mine, să mă înfurie. Fac toate astea pentru că

exercițiul acesta al refuzului, al rezistenței, mă face să mă simt puternic. În cea mai mare parte a timpului vreau să mor. Acest sentiment de putere mă face să merg mai departe.
În dimineața celei de-a patra zile în hotel, Leonard apare târziu la micul dejun. Când vine, poartă costum.
Fiule.
Ce e?
Se așază.
Eu și Snap plecăm în curând.
Înapoi în Nevada?
Întâi New York, apoi Nevada.
De ce New York?
Îți amintești de povestea cu tatăl meu? Cum a lucrat ca îngrijitor într-un club fițos din Connecticut, în afara New Yorkului, cum mi-a spus că își dorește să fiu într-o zi suficient de bogat ca să îmi permit să joc golf acolo, exact ca unul dintre membri?
Îhî, îmi aduc aminte.
Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi doresc mai tare să fac treaba asta. Cunosc pe cineva care m-ar putea ajuta. O să mă întâlnesc cu el.
Îți urez mult noroc.
O să fii OK fără mine?
Da.
Ești sigur?
Sunt băiat mare, Leonard.
Dacă ai nevoie de ceva, orice, să mă suni.
Așa o să fac. Mulțumesc.
Dacă simți nevoia să te apropii de vreo sticlă, să mă suni.
Așa o să fac.
Știi că ea te-ar vrea curat.
Nu vreau să vorbesc despre asta, Leonard.
Așa ar vrea.
Mă uit în altă parte. El se ridică.
Trebuie să plec.
OK.

Mă ridic și eu.
Nu te supăra pe mine, puștiule. Vreau numai să te ajut.
Mă ajuți. Doar că mi-e puțin cam greu acum.
Încuviințează din cap. Ne îmbrățișăm, ne despărțim.
Ne vedem în curând.
Mulțumesc, Leonard. Mulțumesc pentru tot.
Se întoarce, pleacă. Mă așez, mănânc un mic dejun imens, mă întorc în cameră, plâng, dorm puțin, plâng, plec.

•

Trec pe la apartamentul lui Kevin. Sunt două mesaje pentru mine. Unul de la un bar, unul de la o benzinărie. Mai degrabă aș lucra la o benzinărie. Sun la benzinărie, directorul îmi spune să trec pe la el să ne întâlnim. Plec de la Kevin, mă duc să mă întâlnesc cu directorul. E tânăr, cu câțiva ani mai mare decât mine. Are părul scurt, pantofi dați cu cremă, uniformă curată și călcată. Mă întreabă dacă știu ceva mecanică, îi spun că nu. Mă întreabă dacă îmi doresc un post pe termen lung sau pe termen scurt. Îi spun că am pur și simplu nevoie de o slujbă, nu contează dacă e pe termen scurt sau lung. Dă din cap, îmi mulțumește că am venit, îmi strânge mâna, plec.
Sun la bar. Îmi dau o adresă, îmi spun să vin a doua zi la patru dimineața dacă mă interesează slujba. Mă duc acasă, mă întind pe podea, închid ochii, încerc să fiu liniștit. Aici e mai greu decât în închisoare. E mai greu din cauză că aceleași gânduri îmi trec prin cap de fiecare dată când încerc asta. Mă gândesc la Lilly, la ultimele minute ale vieții ei. Mă gândesc la ce i-o fi trecut prin cap în momentul când s-a hotărât să moară, când a înnodat șireangul, când s-a spânzurat și a început să se stingă. Mă întreb dacă a regretat vreun moment, sau dacă a simțit cum o învăluie o mare pace. Mă întreb dacă s-a gândit la mine atunci când s-a spânzurat.

Încerc să evit imaginile astea, mă gândesc la altceva, îmi golesc mintea de orice gând. Dar nu reușesc. Nu sunt destul de disciplinat pentru asta. Mă așez, mă gândesc la Lilly și la moartea ei, mă doare.
Corpul mă doare, totul mă doare.
După o oră mă ridic, tremur, fumez o țigară, plec. Trec pe la Kevin. Ne întâlnim cu prietenii noștri într-un bar, jucăm biliard, ei beau, eu mă uit la dânșii. Tentația e acolo în fiecare secundă în fiecare minut al fiecărui grup de cinci zece douăzeci de minute, în fiecare secundă. Tentația să beau, să mă distrug, să fac durerea să dispară, să mă rănesc mai mult, ca să înlocuiesc durerea cu o alta, mai suportabilă. Tentația mă inundă, uneori e ușor să rezist, alteori e așa de copleșitoare încât știu că, dacă voi face cea mai mică mișcare, sunt terminat. Singurul mod în care îi pot rezista e să nu mă mișc, să stau și să aștept, să rezist până trece.
Prietenii mei se îmbată. Stau cu ei. Lucrează toți, fiecare are jobul lui, așa că plecăm din bar, fiecare are nevoie de câteva ore de somn înainte să se ducă la lucru. Îmi rămân trei ore de pierdut. Mă învârt aiurea pe străzile reci, pustii, negre, clădire după clădire, clădire după clădire. Uneori văd pe câte altcineva, de obicei pe câte cineva beat, clătinându-se pe trotuar. Uneori trec pe lângă vreun bar sau pe lângă vreun magazin de băuturi alcoolice. Singurele mașini care circulă sunt cele de poliție și taxiurile, nu îmi permit să merg cu nici unii dintre ei.
Pe măsură ce merg încep să tremur. Hainele mele sunt ponosite și subțiri, nu am căciulă, nici mănuși. Frigul se lipește de mine în straturi, pe haina și pantalonii mei, pe pielea mea, sub pielea mea, în oase, în maxilar și dinți. Continui să merg, sperând că mă voi încălzi treptat, dar teoria mea e greșită. Frigul îmi face rău, tremur, apoi amorțesc. Cu cât mai amorțit, cu atât mai bine, cu cât mai amorțit, cu atât mai confortabil. Amorțeala asta

funcționează pentru mine la fel ca alcoolul sau drogurile. Sunt copleșit. Totul mă doare. Mă doare atât de tare încât nu mai simt nimic.
Totul dispare, dar amorțeala rămâne. E OK. Pot s-o controlez. Așa era și înainte, asta e cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Merg merg merg merg merg.
Apar la bar cu un sfert de oră mai devreme. Doi paznici stau la intrare. Sunt amândoi în negru, amândoi au figuri reci și stau încruntați. Mă opresc când vreau să intru, unul îmi spune că au închis. Le spun că sunt aici pentru o slujbă. Unul dintre ei râde, celălalt îmi spune să mă duc în spate, să aștept la ușa de serviciu.
Ca să ajung în spate, trebuie să înconjur clădirea. Alți doi bărbați mai așteaptă, unul alb, celălalt negru, amândoi tineri, niciunul nu pare fericit. Negrul bate pasul pe loc, înjură, sare de pe un picior pe altul, încearcă să se încălzească. Albul se uită fix la picioarele lui, nu se mișcă, nu vorbește.
La patru și un sfert se deschide ușa. Paznicul din față ne lasă să intrăm într-o încăpere uriașă, deschisă. De-a lungul unui perete sunt stive de mese de bar, unele peste altele. De-a lungul celuilalt perete e o scenă. Deasupra și la marginile scenei sunt reflectoare și microfoane iar într-o parte, pupitrul unui DJ. De-a lungul celui de-al treilea perete e un bar lung, întunecat. Nu sunt scaune în fața lui. Un grup de chelneri și chelnerițe sunt adunați la un capăt al barului, beau și fumează și râd. Câțiva bărbați cu saci de plastic strâng gunoiul.
Trecem prin fața barului, o ușă se deschide la un capăt, intrăm într-un hol luminos. Pe hol sunt cinci uși. Pe una scrie Bărbați pe una scrie Femei pe una scrie Birou pe două nu scrie nimic. Paznicul ne spune să așteptăm, bate la ușă, apoi pleacă. Așteptăm câteva minute. Stăm și ne holbăm la podea, uneori ne uităm unii la alții. Se deschide ușa. Iese un bărbat între două vârste. E scund și

gras, are păr negru, rar, e bubos. Poartă un costum cu dungi negre și galbene, pantofi negri de piele. Ne măsoară din cap până în picioare.
Ați venit pentru slujbă?
Albul dă din cap, negrul și eu răspundem că da.
A mai fost vreunul dintre voi portar sau om de serviciu înainte?
Albul dă din cap că da, eu și negrul spunem că nu.
Am nevoie de oameni să îmi curețe barurile. Ăsta și încă două. Trebuie să adunați gunoiul, să spălați podelele, să curățați mesele, căcaturi din astea. O să lucrați de la patru la opt în fiecare dimineață. Șapte dolari pe oră. Dacă vă descurcați bine, poate ajungeți bodyguarzi sau să lucrați la bar, înțelegeți. Dacă nu sunteți buni vă concediez. Dacă vă interesează, duceți-vă și începeți să munciți. Mai vorbim când terminați.
Mă întorc în încăpere, îl întreb pe unul dintre bărbații cu sacii de gunoi ce să fac, îmi răspunde să fac ce face și el. Iau și eu un sac, adun gunoi, îl duc într-un container mare. Mătur apoi podeaua, caut un produs de curățat, șterg mesele, scaunele, tejgheaua barului. Albul și negrul au intrat și ei în echipă, suntem șapte în total. Terminăm de curățat clubul într-o oră, apoi coborâm strada la altul. E mai mare, mai luminos, niște cuști atârnă de tavan, sunt patru baruri, două secțiuni separate cu mese, trei niveluri separate. Procesul e același: adunăm gunoiul, măturăm, ștergem, spălăm. Ne ia două ore. Când terminăm, ne îndreptăm către un bar din apropiere, care e la subsolul unei clădiri mari, rezidențiale. Are biliard, o masă de pinball, două televizoare suspendate în două colțuri separate, popcorn gratuit, mâncare gratis în fiecare noapte, de la șapte la zece. Îl terminăm de curățat în jumătate de oră. Când terminăm, majoritatea colegilor mei pleacă acasă. Albul, negrul și cu mine ne întoarcem la birou, completăm niște hârtii, ne sunt repartizate anumite zile. Eu primesc marțea, vinerea, sâmbăta, duminica, lunea. De la

patru până e gata. Șapte dolari pe oră. Plec, merg până amorțesc. Mă opresc să vorbesc cu Lilly, îi spun că mi-e dor de ea, îi spun că o iubesc. Pornesc din nou, merg până amorțesc. Mă duc acasă. Dorm.

•

Viața mea devine o rutină.
Muncesc.
Cu somnul e încă dificil, dorm trei sau patru ore pe zi. Uneori puțin după-amiaza.
Merg prin frig, ca să îmi păstrez corpul amorțit.
Plâng mai puțin, din ce în ce mai puțin.
Ies cu prietenii mei în fiecare seară. Ne ducem în baruri, jucăm biliard, fumăm, eu mă uit la ei cum beau. Uneori vorbesc, alteori râd, amândouă lucrurile astea mă fac să mă simt bine. Când mi-e sete, comand o cola cu gheață, fără lămâie. Încep să mă simt din ce în ce mai în largul meu în prezența oamenilor. Tentația e tot acolo, persistă, e tot timpul acolo, nevoia să beau și să iau droguri și să mă distrug nu mă părăsește niciodată, dar încep să mă obișnuiesc cu ea. E ca o urticarie, ca o urticarie nenorocită, scârboasă, constantă, obositoare și dureroasă. Aș vrea să o scarpin până cine știe ce dumnezeu o să se întâmple, dar dacă fac asta o să mor, și nu vreau să mor, nu.
Când prietenii mei se duc acasă, încep din nou să merg, prin frig, ca să rămân amorțit, mereu amorțit.
Muncesc.
Uneori citesc despre Dao.
Uneori mă întind, mă uit la perete, peretele e alb.
Uneori simt că nu mai pot, că o să explodez. Toată suprafața mea, tot ce e înăuntrul meu, tristețea furia durerea confuzia nesiguranța frica singurătatea nefericirea inima sufletul conștiința, toate lucrurile astea care sunt înăuntrul meu și pentru care nu există cuvinte, totul se învârte cu mine, totul mă chinuie, se zbate în mine, își mișcă suprafața aspră sub pielea mea, și o împinge, o

împinge să o rupă, totul împinge să iasă din mine. Simt că o să explodez. Urlu. Din adâncul plămânilor. Îndelung, tare, urlu până când mă dor plămânii, până mă doare gâtul, până mă doare fața, până mă dor obrajii. Urlu în perne. Mă duc până la lac și urlu către apă. Mă duc în parc și urlu către un copac. Nu contează unde sunt, doar vreau să urlu. Mă face să mă simt mai bine.
Viața mea e o rutină.

•

Șeful mă cheamă în biroul lui. Stau de cealaltă parte a mesei. Îmi spune:
Am nevoie de un portar. Nimeni altcineva nu vrea să fie. Te interesează?
De ce nu vrea nimeni?
E în ultima tură, de la nouă la patru. Trebuie să stai afară tot timpul. Barul e pe Chicago Avenue, unde e al dracului de frig și bate un vânt de căcat, de-o să-ți înghețe curul. Aș avea nevoie de tine duminică, luni și marți noaptea. Astea sunt nopțile liniștite. Chelnerițele și barmanul trebuie să îți dea zece la sută din bacșișuri, dar nu fac mare căcat în nopțile astea, deci probabil n-o să capeți nimic. Îți cresc salariul cu douăzeci și cinci la sută, dar probabil nici așa n-o să-ți convină.
Nu, sună grozav.
N-am timp de glume.
Nu glumesc. Vreau postul ăsta.
Se uită la mine.
Începi duminică. Să vii aici la opt și să întrebi de Ted. El e barmanul, o să-ți spună ce să faci.
Am o întrebare.
Spune.
Asta e un fel de promovare?
Ce fel de întrebare e asta?
Nu am mai fost niciodată promovat înainte. Mă întrebam dacă aș putea să consider asta o promovare.
Consider-o cum o vrea mușchii tăi. Doar să vii la opt.

Mulțumesc.
Mă ridic, plec, încep să merg spre casă. Zâmbesc tot timpul, uneori țopăi câțiva pași, alteori bat din palme. Am fost concediat din toate slujbele pe care le-am avut. De obicei cu țipete și înjurături, niciun angajator nu m-a dat afară calm, și niciunul nu mi-ar da vreo scrisoare de recomandare. Șeful mi-a zis să consider cum vrea mușchii mei schimbarea asta, eu o să o consider o promovare, prima din viața mea. Probabil că nu o să fiu încântat tot timpul, probabil că o să târâi după mine o nevoie copleșitoare de băutură și droguri, poate o să fiu deprimat sau o să vreau să mă sinucid, poate o să am un sentiment de deznădejde și singurătate mai mare și mai profund decât tot ce am simțit în viața mea de până acum, oricum plină de deznădejde și singurătate, dar simt că încep să mă vindec. Am fost promovat, în pizda mă-sii, e timpul să sărbătoresc. O pornesc spre casă pe un drum lung, lipsit de sens. Mă învârt prin cartierele bogate din partea de nord a Chicagoului. Trec pe lângă magazine cochete, pe lângă magazine de haine magazine de mobilă ce îmi pasă mie de magazinele de haine sau de mobilă, pe lângă librării și galerii de artă, trec pe lângă ele și mă uit la lucrurile frumoase pe care nu mi le pot permite, mă uit la ferestrele agențiilor imobiliare, au liste cu proprietăți în rame de argint, case de piatră sau de cărămidă, de la începutul secolului, la un preț excelent. Încep să merg mai repede. Mă opresc în fața unui magazin de delicatese, mă uit la fructe și legume coapte, miroase ca vara într-o grădină, sub lumini fluorescente. Mă duc la raionul de brânzeturi, cheddar șvaițer mozzarella provolone Gruyère bleu Brie feta de vacă de capră semigrasă extraonctuoasă light cu mucegai sfărâmicioasă. Mă uit la pește, la paste, la ceaiul care costă patruzeci de dolari o uncie, icre care costă două sute de dolari, carne de vită crescută cu bere la trei sute douăzeci de dolari jumătatea de kilogram, au

doisprezece feluri de smântână patruzeci de feluri de cafea cincizeci de mărci de ciocolată, sau flori, care costă mai mult decât salariul meu pe o săptămână. Culorile și mirosurile mă fac să delirez, mă fac să vreau să mănânc până explodez, mă fac să salivez ca un tembel, capul mi se învârte, vederea mi se înceţoşează.
Mă duc la raionul de patiserie, mă uit la toate plăcintele și prăjiturile, tartele și brioșele. Corpul îmi cere zahăr, mereu îmi cere zahăr. Anii de alcoolism și de nivel ridicat al glicemiei au creat nevoia asta imensă, pe care o potolesc cu bomboane și sucuri acidulate. Am douăzeci și doi de dolari la mine. Mai am vreo douăzeci de dolari acasă. Torturile au cel mai mult zahăr, în blat și mai ales în cremă și glazură. Sunt de două mărimi, mici și mari, și de patru feluri, de ciocolată cu glazură de ciocolată sau cu glazură de ciocolată albă, cu blat alb și glazură de ciocolată, cu blat alb și glazură de ciocolată albă. Mi-ar plăcea să cumpăr unul din fiecare fel, și mici, și mari. Aș cere să mi le ambaleze în cutii albe, frumoase, legate cu panglică fină. Ar fi o adevărată aventură să duc acasă atât de multe cutii, dar nu m-aș da bătut. Acasă aș deschide cutiile una câte una și aș da gata, sistematic, fiecare din cele opt torturi, începând cu cele mici și terminând cu cele mari. Aș da dracului furculița și cuțitul și le-aș mânca direct cu mâna, lingându-mi degetele și buzele. Odată terminate, ori aș vomita din cauza excesului, cum mi s-a întâmplat de multe ori în viață, ori aș petrece câteva ore într-un fel de surescitare indusă de zahăr, ori învârtindu-mă aiurea, câteva ore, prin apartament sau în jurul clădirii mele, bolborosind, poate, cuvinte de neînțeles necunoscuților întâlniți pe stradă. În cele din urmă m-aș închide în casă și aș adormi, fericit și sătul, cu fiecare celulă a corpului saturată de zahăr, blaturi și glazuri dulci.
O femeie într-un șorț alb de brutar vine lângă galantar, în fața mea.

Pot să vă servesc cu ceva?
Cât costă torturile?
Care dintre ele?
Le arăt cu degetul.
Cele de aniversare.
Cele mici paisprezece dolari, cele mari, douăzeci și unu.
Unul mare, vă rog, cu blat alb și glazură de ciocolată albă.
Vreți să scriu ceva pe el?
Costă ceva?
Nu.
Atunci da, aș vrea.
Ce să fie?
Mă gândesc un moment.
Hmmm… Promovare fericită, Jimbo!
Râde.
Cine e Jimbo?
Eu.
Ce fel de promovare?
Lucrez într-un bar, în centru. Am fost promovat de la om de serviciu la portar.
Felicitări.
În câțiva ani o să fiu președintele Statelor Unite.
Râde, deschide galantarul, ia tortul meu.
Mă întorc imediat, domnule președinte.
O să vă aștept cu nerăbdare.
Râde din nou, se întoarce, pune tortul într-o cutie pe care o leagă cu o panglică fină, și mi-o înmânează. Îi mulțumesc și mă duc să mă așez la coada din fața casieriei și îmi plătesc tortul frumosul meu tort.
Mă întorc pe jos acasă. Nu mai țopăi nu mai bat din palme, nu vreau să îmi stric tortul. Totuși, zâmbesc și salut oamenii pe care îi întâlnesc pe trotuar cu bucurie și sinceritate, ce mai faceți, ce zi frumoasă.
Când intru în clădire mă întâlnesc cu Mickey, supraveghetorul, el tocmai iese. Are ochii umflați și pare că a plâns.

Salut, Mickey, vrei o felie de tort?
Poftim?
Am cumpărat un tort. Vrei o felie?
Ce fel?
Cu ciocolată albă.
Aș vrea mai degrabă niște țigări.
Dacă te răzgândești, vino la mine.
Mickey pleacă, eu urc la mine. Deschid ușa, mă duc în bucătăria mică, pun tortul pe masă. Deschid cutia, Dumnezeule ce tort frumos, ce splendoare, ce perfecțiune, ce poezie de tort frumos. Scot din dulap două farfurii de plastic și un cuțit. Tai două felii și le pun pe farfurii. Iau restul tortului și mă așez pe jos, lângă pat. Îl apuc cu mâinile și iau o îmbucătură sănătoasă. Mestec încet, savurându-i moliciunea, umezeala din blat și dulceața untoasă a glazurii groase. Mai mușc o dată, și încă o dată. Ce prăjitură extraordinară. Mai mult decât potrivită pentru a sărbători o promovare.
Când ajung la jumătatea tortului, aud un bubuit în ușă. Mă ridic și deschid. Mickey stă la intrare, are în mână un pachet de țigări. Îmi spune:
Ești murdar de ciocolată pe față.
Zâmbesc.
A mai rămas?
Am păstrat puțin și pentru tine.
Intră. Mă duc la bucătărie, aduc una dintre farfurii și o furculiță de plastic, i le pun în față. Ne așezăm pe podea, mâncăm, el îmi povestește ce i s-a întâmplat azi. Se simte ca dracu'. Prietenul lui l-a părăsit la micul dejun, i-a spus că vrea pe cineva cu mai multă ambiție decât Mickey, pe cineva care să vrea de la viață mai mult decât să fie un simplu administrator de clădire. Mickey a încercat să-i spună că asta e ceva temporar, că speră să ajungă cândva un pictor cunoscut, că simte că visele lui se vor împlini. Prietenul lui i-a răspuns că are nevoie de cineva care are mai mult decât simple vise și a plecat.

Mickey începe să plângă. Eu îmi mănânc tortul. Fac în așa fel încât să mă murdăresc iar de glazură pe față. Când Mickey mă privește, nu se poate abține să nu râdă. Îi spun:
Dacă nu vrei să îți mănânci felia…
Râde, începe să mănânce. Vorbim, mă întreabă de unde sunt, eu îi spun că din Cleveland, mă întreabă de ce m-am mutat aici eu îi răspund că am venit aici pentru o fată, mă întreabă dacă mai suntem împreună eu îi spun că da, că încă mai suntem împreună. Îl întreb aceleași lucruri, el vine dintr-un oraș mic din Indiana și s-a mutat aici ca să poată fi el însuși, ca să poată trăi ca homosexual fără să fie agresat tot timpul și, cine știe, ca să devină un pictor cunoscut. Îl întreb ce pictează el îmi spune că mai degrabă mi-ar arăta decât să îmi spună. Își termină felia de tort, se ridică și iese din apartament. Eu continui să mănânc, aproape că am terminat. Mickey se întoarce după cinci minute cu un tablou și se așază cu grijă pe podea în fața mea. E o pictură mică, poate cincisprezece pe cincisprezece centimetri. Pânza e neagră pe la margini. Restul picturii e acoperit cu fețe mici. Unele zâmbesc, altele râd, altele țipă, altele plâng. Toate chipurile sunt pictate cu detalii miniaturale perfecte, par toate niște mici fotografii, e o pictură frumoasă, frumoasă și feroce, plină de veselie și mister, râsete și tristețe. Mickey întreabă:
Ce zici?
E incredibilă.
O vrei?
Bineînțeles.
E a ta.
Mulțumesc.
Dacă ai nevoie de un cui de care să o agăți, pot să îți dau eu.
OK, numai să mă hotărăsc unde să o pun.
Bun. Eu plec. Mulțumesc pentru tort.
Mulțumesc pentru tablou.
N-ai pentru ce.

Și uită naibii de prietenul ăla al tău, un bulangiu împuțit.
Râde.
Mda.
Pleacă. Eu termin de mâncat, apoi mă ling pe buze și pe degete și mă șterg pe obraji și pe bărbie. Vreau să o văd pe Lilly. De obicei merg aiurea pe străzi ca să îi văd chipul, dar acum sunt obosit, așa că voi lua trenul. Niciodată nu am mai folosit trenurile suspendate din Chicago. Mi s-a spus că e simplu și plăcut. Dar nu prea cred. De fiecare dată când cineva îmi spune că ceva e simplu și plăcut, e, de fapt, al dracului de greu.
Mă îmbrac cu haine groase. Îmi scot ultimii douăzeci de dolari de sub saltea, acolo îmi țin eu banii. Învelesc ultima felie de tort într-o bucată de hârtie și o pun în buzunar. Mă duc la cea mai apropiată stație de tren. Mă uit pe hartă, tot felul de linii colorate se intersectează din toate direcțiile. Găsesc stația pe hartă, găsesc și stația lui Lilly, cumpăr un bilet, mă duc pe platformă, aștept. Trenul vine, ajung la stația lui Lilly. Călătoria e simplă și plăcută. Acum știu să folosesc trenul suspendat. S-a dus pe apa sâmbetei teoria mea tâmpită.
Merg, mă opresc la florărie, cheltuiesc optsprezece dolari pe trandafiri roșii.
Îi dau ei trandafirii.
Îi dau și ultima felie de tort.
Îi povestesc despre cum mi-am petrecut ziua. Cea mai bună zi pe care am petrecut-o singur în Chicago.
Am fost promovat.
Am făcut o plimbare lungă, plăcută.
Mi-am cheltuit banii câștigați din greu pe ceva frumos.
Am mâncat un tort frumos, a fost delicios.
Mi-am făcut un prieten.
Am primit un dar.
Am învățat ceva.

A fost o zi minunată, minunată.
Măreață chiar.
Îi spun lui Lilly că o iubesc, că mi-e dor de ea, că îmi lipsește, îmi cheltui ultimii bani pe un bilet până acasă. O parte din mine ar vrea ca Lilly să mă aștepte. Aș da orice, numai să mă aștepte. Dar nu e acasă. Sunt singur. Mă întind, încerc să dorm.
Aștept să se facă întuneric.

•

Îmi iau în primire noua slujbă. Barul e mic, anonim, și se găsește la subsolul unei clădiri mari, sub un magazin de îmbrăcăminte. Opt trepte duc de la stradă la cele zece mese, la cele două mese de pinball și la cele două televizoare din cele două colțuri, la care se difuzează tot timpul emisiuni sportive. Lângă ușă este un aparat de popcorn, popcornul e gratuit. La orice oră lucrează trei angajați, un barman, o chelneriță, un portar. Barmanul Ted și chelnerița Amy lucrează în aceeași tură cu mine. Sunt împreună și, când nu servesc duzina de clienți prezenți de obicei, stau într-un colț al barului, fumând, mângâindu-se, șoptind și sărutându-se.
Eu stau afară. E îngrozitor de frig și sunt tot timpul amorțit. Am tot timpul o rolă de tichete pentru băuturi în buzunar. Trebuie să le ofer celor care trec pe lângă bar, acestea pot fi schimbate contra unui pahar gratuit de lichior de pepene roșu sau de cocktail kamikaze. Nimeni, în primele trei zile, nu acceptă oferta mea, așa că acum nu le mai ofer decât foarte rar, și atunci doar unor persoane despre care sunt sigur că vor refuza, gen copii, bătrâni sau oameni bine îmbrăcați, îi implor să intre, le spun că slujba mea depinde de asta, că am o nevoie disperată de ajutorul lor. Absolut fiecare dintre ei refuză. Începând cu miezul nopții văd trecând foarte puțini oameni. Stau în picioare și tremur și fumez. Uneori mă pun la încercare, să văd cât pot sta fără să mă mișc, reușesc cam două ore. Uneori cânt melodioare tâmpite cu titluri gen

Just Once, Secret Lovers, Lost in Love, Down on Bended Knee. Nu înțeleg cum se face că le știu cuvintele, pur și simplu le știu. Uneori dau cu banul fără oprire, țin socoteala de câte ori cade cap, de câte ori pajură, de obicei, nu știu de ce, iese de mai multe ori cap. Uneori vorbesc cu Lilly. Port conversații lungi cu ea. Vorbim despre orice, despre știri, despre ce am văzut când mă plimbam, despre ce am mai citit. Îi vorbesc despre planurile noastre, despre planurile pe care le-am făcut când eram eu în închisoare. Despre unde voiam să locuim, despre slujbele pe care voiam să le avem, poate despre căsătorie, poate despre copii, despre numele copiilor, ea voia o fetiță, eu voiam un băiat. Uneori plâng când îi vorbesc. Uneori mă înfurii. Uneori mă simt ca un cretin, dar continui să îi vorbesc. Uneori mă opresc pur și simplu, am imaginea ei în minte, trebuie să mă opresc. Tura mea se termină la patru. Când plec e întuneric, străzile sunt pustii. Mă duc spre sud, către canioanele de oțel și beton și sticlă. Mă mișc în cele două direcții ale clădirilor nelocuite, mă uit în sus la cei cincizeci, optzeci, o sută zece monoliți, mă uit cum farurile mașinilor se oglindesc în ferestrele de la parter, dau cu piciorul în hârtiile aruncate pe jos, în paharele de plastic și în pungile de la marginea trotuarului. Merg prin mijlocul bulevardelor largi, stau în centrul podurilor de oțel, stau singur în piețele mari, în parcuri, în locurile de agrement cu iarbă uscată. Sunt singura persoană trează, orașul și toți locuitorii lui dorm, îmi aud doar pașii și respirația. Și vântul aspru. Orașul e atenuat, încetează să mai fie un oraș, devine un muzeu. Obiectele din el nu mai sunt simple bănci, firme de avocatură, spitale, tribunale, centre comerciale, clădiri cu apartamente, ci uriașe sculpturi de marmură, de calcar, de oțel, de fier, de sticlă, fără scop sau utilitate, doar simple obiecte frumoase și gigantice.

Când încep să văd alți oameni, când ochii orașului se deschid treptat, plec, mă îndrept spre lac, înspre nord. Lângă lac e tot timpul mai frig și vântul mai puternic. Frigul mă zdruncină și vântul îmi lovește fața. Merg până găsesc o bancă, banca e de fiecare dată rece. Mă uit la întinderea înghețată și la movilele de moloz, de stâlpi, de cherestea și de bidoane din apropiere, se văd și un teren de fotbal lângă o plajă și o cabină de salvamari lângă un port mic. La orizont apar raze subțiri de lumină albastră, lumina devine galbenă, roz, portocalie, apoi se răspândește peste tot cerul. Soarele apare, se ridică ușor, o geană de lumină, un sfert, o jumătate. Devine plin și roșu, învăluie cerul, îl domină. Face ca toate monumentele orașului să pară mici și insignifiante. Mă face și pe mine să mă simt mărunt și neînsemnat. Mă face să uit trecutul, să anulez viitorul. Îmi alungă problemele, simt că nu mai reprezint nimic nimic nimic. Când aud mașini pe autostrada din spatele meu, mă ridic și mă duc acasă. Când ziua normală a orașului începe, a mea se sfârșește.
Mă întind în apartament.
Uneori dorm.
Uneori nu.
Stau acolo întins.
Singur.

•

E ora opt dimineața. În timp ce mă îndrept către casă, văd un Mercedes alb parcat la colțul străzii. Intru în clădire, ușa de la garsoniera mea e deschisă. Intru, îi văd pe Leonard și pe Snapper în fața frigiderului meu. Ușa frigiderului e deschisă și pe podea sunt câteva pungi de hârtie.
Leonard.
Se întorc amândoi.
Fiule, fiule.
Leonard vine spre mine.
Ce mai faci?
Mă îmbrățișează.

Sunt OK. Ce faceți aici?
Îți umplem frigiderul.
Ai venit aici ca să-mi umpli frigiderul?
Nu, dar când am ajuns, am văzut că e gol.
Ar trebui să nu-mi mai spargi casa.
Cumpără-ți o yală mai bună și n-o să ți-o mai spargem. Yala pe care o ai tu aici e o glumă.
Snapper vorbește.
Eu sunt de fapt cel care îți sparge casa, puștiule, și e foarte ușor. Ai noroc că nu ai fost jefuit până acum.
Leonard râde.
Uită-te la locul ăsta. Cine naiba l-ar jefui? Nu e nimic de furat aici.
Mă îndrept către frigider.
Ce puneți înăuntru?
Snapper vorbește.
Am luat rahaturi diferite din toate cele cinci grupe de alimente.
Leonard vorbește.
Fructe, legume, proteine, cereale și o gamă largă de laptate.
Snapper spune:
Am luat de toate.
Râd.
Se spune lactate, nu laptate.
Știu, dar e mai nostim să spun laptate. Repetă și tu după mine.
Laptate.
Râd.
Ți-am spus eu. Laptate e mai nostim.
Râd din nou.
Mulțumesc. Pentru toate cele cinci grupe de alimente.
Și asta nu e tot.
Leonard deschide dulapurile. Sunt pline cu plicuri de supă instant, pungi de orez și paste, conserve de sos de roșii. Snapper spune:
Avem ceva special pentru tine aici.
Vine spre mine și pune în fața mea o cutie.

Rice-A-Roni.[13]
Delicatesă din San Francisco, e dată dracului.
Râd.
Mulțumesc.
Leonard vorbește.
Ești tot prea slab, băiete. Dacă vrei să fii portar de bar trebuie să te mai îngrași. Am trecut cu mașina pe acolo noaptea trecută și te-am văzut stând afară și, ce să-ți zic, nu ești prea fioros.
Ați venit pe aici ca să mă vedeți?
Exact.
De ce?
Ca să vorbim.
Despre slujba mea?
Da.
Ce-i cu ea?
Hai mai bine să mergem la hotel, să luăm un mic dejun ca lumea. O să vorbim acolo.
Vreau să dorm puțin.
Atunci dormi și vino la prânz.
La ce oră?
La unu?
OK.
Leonard se întoarce către Snapper.
Ai terminat?
Îhî.
Hai să mergem. Trebuie să doarmă.
OK.
Leonard se întoarce către mine.
Ne vedem la unu.
Snapper vorbește.
Pe mai încolo, puștiule.
Răspund.
Mulțumesc pentru mâncare.
Leonard vorbește.
Să mănânci ceva. Chiar acum. Să te îngrași.
Snapper zice:
Da, să te îngrași.
Râd.
Pa.

Ies amândoi. Mă întind, dorm, mă trezesc, fac un duș. Acum am încredere și iau trenul suspendat până în centrul orașului, mă duc direct la hotel din stație. Iau liftul, trec prin hol, Leonard mă așteaptă la restaurant, mă așez la aceeași masă ca și el.
Unde e Snapper?
E afară, cu treburi. Ai dormit bine?
Nu dorm niciodată bine.
O să vină și vremea când o să dormi bine.
Mda, probabil.
Ți-e foame?
Da.
Leonard îi face semn chelnerului, comandă friptură și cartofi prăjiți pentru amândoi, apoi se întoarce la mine.
Acum spune-mi, cum naiba ai ajuns să lucrezi la un bar?
Râd.
Spune-mi tu mai întâi cum de ai ajuns să afli că lucrez la barul ăla și apoi îți spun eu cum am aterizat acolo.
Am pus pe cineva să te caute. Mi-au spus.
Cine?
Nu contează.
Ai pus un sclav să mă urmărească?
Pur și simplu vreau să am grijă de tine.
Pot să am și singur grijă de mine.
De ce lucrezi la un bar?
Asta a fost singura slujbă pe care am găsit-o.
Ești un băiat deștept, fii serios. Poți să faci lucruri mai bune.
Am candidat pentru mai multe slujbe, nimeni nu a vrut să mă angajeze. Nu am un CV fantastic.
E inacceptabil.
E OK, Leonard.
Ești alcoolic și dependent de droguri. Ești curat doar de câteva luni. Nu poți să lucrezi într-un bar. E periculos și nebunesc și tâmpit din partea ta.
De fapt, lucrez în fața barului. Stau acolo și îmi îngheață fundul câteva ore. S-ar putea să fie o

slujbă prostească și plictisitoare, dar în niciun caz periculoasă și nebunească.
Exact, până într-o zi când o să ai chef să bei și intri.
Vreau să beau tot timpul, Leonard. Și, dacă o să mă hotărăsc că vreau să beau, n-o să fie așa de greu să găsesc niște alcool, oriunde aș fi.
E inacceptabil, fiule.
Ai tu o idee mai bună?
Da.
Care?
Vino să lucrezi pentru mine.
Râd.
Sigur, sigur, o idee măreață.
De ce nu?
Pentru că am cazier, pentru că încerc să mă țin departe de încurcături, pentru că la primul arest intru din nou în pușcărie de la trei la cinci luni.
Am avocați buni, n-o să intri nicăieri.
Râd.
Asta mă face într-adevăr să mă simt mai bine.
Ar trebui. O să ai în spatele tău puterea unei întregi organizații.
Râd din nou.
De asta mi-e frică, Leonard.
Nu vreau să te las să lucrezi într-un bar.
Nu se pune problema să mă lași tu sau nu.
Hai să formulez altfel. Pot să îți ofer alternative mai bune decât aceea de a lucra la un bar.
O să-mi faci o ofertă pe care n-o s-o pot refuza?
Leonard râde.
Pot să îți ofer pur și simplu o alternativă mai bună.
Ce-ar trebui să fac?
Să aduni lucruri și să le pui la locul lor.
Râd din nou.
Să adun lucruri și să le pun la locul lor?
Da, exact asta.
Nici nu vreau să mă gândesc la ce ar trebui să adun.
Cele mai bune lucruri, să știi.

Ni se aduce cotletul, începem să mâncăm. Nu mai aducem vorba despre noua mea oportunitate. Vorbim despre baschet, despre sezonul de baschet care se apropie, vorbim despre frig, Leonard urăște frigul. Vorbim despre cotletele pe care le mâncăm, sunt bune, apoi despre cartofii prăjiți din farfurii, sunt fierbinți și crocanți. Când terminăm, cerem cafea și două feluri de înghețată, el cu ciocolată, eu cu caramel. După ce îmi termin înghețata, îmi aprind o țigară și spun:
Ce voi face o să fie legal?
Depinde de ce definiție dai cuvântului legal.
Dar după definiția ta?
Din punctul de vedere al definițiilor mele, există foarte puține lucruri ilegale.
Dacă o să fiu prins, o să dau de belea rău de tot.
N-o să fii prins. Și, chiar dacă o să fii prins, o să am eu grijă de tine.
Mă gândesc, trag un fum, apoi încă unul.
Fiule.
Îmi ridic ochii și îl privesc.
Dacă nu accepți, o să cumpăr barul și te concediez.
Râd.
Mi-e frică, Leonard. Încerc să duc o viață mai bună, încerc să fiu o persoană mai bună. Nu vreau să fiu închis din nou.
Înțeleg. Cred că, dacă o să lucrezi pentru mine, o să fie OK. N-o să ai nicio problemă financiară, n-o să ai un șef care să urle la tine și, în plus, o să ai tot timpul liber din lume ca să te gândești la viața ta de rahat.
Cât mai rămâi în oraș?
Cât timp o să fie nevoie ca să spui da.
Ce faci în seara asta?
Ne gândeam să te luăm la o partidă de tir, adu o armă cu tine.
Ție îți cam place să glumești.
Râde.
Ieșim, mergem la un meci de baschet, apoi mâncăm. O să te prezint unor oameni pe care ar

trebui să îi cunoști.
Sună ca lumea.
Ce o să faci în restul zilei?
Nu știu. O să umblu aiurea.
Ar trebui să anunți la bar că nu mai vii.
O să mă mai gândesc.
Nu te mai gândi atâta, fiule, fă-o.
Și tu? Ce o să faci azi?
Mă ia Snapper. Avem de rezolvat niște trebușoare.
Trebușoare?
Îhî, trebușoare.
La ce oră ne întâlnim?
La șapte.
OK.
Mă ridic.
Mulțumesc pentru masă.
Îngrașă-te.
Râd.
Ne vedem la șapte.
Plec. Cobor cu liftul și ies din hotel. E frig și cenușiu, e tot timpul frig și cenușiu. Încep să merg. Mă gândesc unde aș vrea să mă duc, nu am nicio idee. Sunt sub zero grade, o să trebuiască să mă opresc la fiecare zece minute, e prea frig prea frig prea frig. Mă opresc într-un magazin de haine unde se vând costume de o mie de dolari, un bărbat în uniformă neagră de paznic mă urmărește pe culoare. Mă opresc apoi într-un magazin de cafea, nu comand nimic, doar mă așez la o masă într-un colț și îmi trag sufletul. Intru în holul unei clădiri faimoase construită de o companie de gumă de mestecat. Podeaua e de marmură, pereții sunt de marmură, plafonul e de marmură. Pereții și plafonul au fost sculptați, acoperiți cu flori, cu modele complicate, cu sfinți, zei, balauri și gargui, mici și fioroși, mari și fioroși. Intru într-un fast-food, într-o librărie de benzi desenate, într-un magazin de bijuterii, în care sunt urmărit de alt paznic. Continui să merg, intru într-o clădire de birouri și ies imediat, intru într-un muzeu de artă și

îmi dau jos haina. Intrarea în muzeu e liberă o zi pe săptămână, azi, s-a nimerit bine, încep să mă plimb prin galerii. Stau în fața îngerilor și a sfinților, în fața fiului lui Dumnezeu, în fața mamei lui, în fața martirilor decapitați, în fața fecioarelor înlăcrimate, a preoților furioși, în fața armatelor care înaintează, sub comanda generalilor călare, lăsând în urmă orașe arse și jefuite. Privesc moartea în ochi, apoi fructe și legume într-o piață, fregate olandeze, petrecăreți într-un han, apoi pe Rinaldo vrăjit de Armida. Mă uit la cupidoni trăgând săgeți, la Palatul de Cristal din Londra, la Sena, la Bennecourt. Mă uit la o femeie la pian, nu se mișcă, doar privește clapele, nu pot să le aud muzica. Mă întâlnesc cu Henri Degas și cu nepoata lui, Lucie Degas, mă plimb prin Paris într-o zi ploioasă, aștept venirea trenului din Normandia în gara Saint-Lazare. Stau în fața Portretului de bărbat. El se uită fix la mine. Mă uit și eu la el, aștept răspunsuri. Nu primesc niciunul.

Orele trec lent în timp ce eu străbat diferitele galerii. Încerc să mă apropii cât de mult posibil de picturi. Închid un ochi și mă uit la tușele făcute de pictori. Închid amândoi ochii și încerc să miros uleiul. Stau cât de departe pot, apoi înaintez și imaginea se apropie de mine. Aș vrea să îmi plimb mâinile pe suprafața lor, dar nu vreau să le ating, ca să nu declanșez alarma și să fiu arestat. Uneori le vorbesc picturilor, personajelor din ele. Întreb un fermier cum e vremea, întreb un cântăreț cum e cântecul lui, întreb un copil cum îl cheamă, întreb o femeie de ce plânge. Stau în fața autoportretului lui Vincent. Vincent care a știut ce înseamnă durerea și ratarea, neîncrederea și nebunia, care și-a tăiat urechea, care s-a împușcat. Îl cunosc bine pe Vincent. Nu am nimic să-i spun.

Ies din muzeu la ora închiderii. Mă întorc pe jos la hotel, oprindu-mă din loc în loc ca să mă încălzesc. Când am ajuns, mă așez și aștept în hol. După cinci minute, Leonard și Snapper ies din lift

și vin spre mine. Mă duc și eu spre ei, ne întâlnim la mijlocul drumului, Leonard vorbește.
Fiule.
Ce s-a întâmplat?
Snapper zice:
Ce mai faci, puștiule?
Bine.
Leonard vorbește.
Ești pregătit pentru un meci de baschet?
Dap.
Ce bine.
Ieșim din hotel, luăm mașina, ne ducem la stadion. Bietul stadion e vechi și paradit. A fost construit în anii ’20 și o să fie demolat vara asta, unul nou e în construcție peste drum. Când ajungem, trecem de o poartă ruginită și ajungem într-o parcare păzită, unde nu sunt admise decât mașinile jucătorilor și ale patronilor celor două echipe. Coborâm din mașină, intrăm în stadion printr-o ușă păzită. Trecem prin mai multe tuneluri pe sub tribuna principală. Trecem de vestiare, cabine de antrenament, birouri administrative. Trecem pe lângă bărbați și femei în uniforme care se grăbesc în toate direcțiile, nu am nicio idee ce fac. Ieșim dintr-un tunel în fața tribunei. Meciul o să înceapă în curând și stadionul e aproape plin. Toate biletele pentru meci s-au vândut demult, cum se întâmplă de obicei în Chicago. Leonard scoate trei bilete din buzunar, ne întinde câte unul mie și lui Snapper. Merge de-a lungul tribunei, noi îl urmăm. Se oprește la trei locuri înainte de centru și ne face semn să ne așezăm. După cinci minute, luminile se sting, muzica începe să urle din difuzoarele atârnate de plafon, echipa din Chicago apare pe teren și aleargă pe băncile ei. Echipa adversă, din New York, intră fără fanfară. Toată lumea se ridică în timp ce este intonat imnul național, meciul începe la semnul arbitrului. Echipa din Chicago este în fruntea clasamentului din campionat și jucătorul ei vedetă este considerat cel mai bun

baschetbalist din lume. Cei din New York nu pot să le facă față și sunt pur și simplu călcați în picioare. La mijlocul meciului, Chicago conduce cu optsprezece puncte, și în final câștigă cu o diferență de treizeci. Leonard se comportă pe tot parcursul meciului ca un puști, chicotește, râde, țopăie în toate direcțiile, bate din palme, mănâncă popcorn, hot-dog și înghețată pe băț, bând un pahar mare de cola după altul. Eu nu mănânc popcorn și hot-dog, ci opt înghețate pe băț, și beau șapte cola mari. Snapper nu mănâncă nimic, spune că se păstrează pentru cină. După meci ne ducem la restaurant. E un restaurant italian simplu în partea de vest a orașului, nu foarte departe de stadion. Intrăm și Leonard și Snapper îl salută pe proprietar, care ne conduce într-o încăpere din spatele sălii principale, în care este doar o masă lungă, acoperită cu o față de masă albă, cu zece scaune în jur. Ne așezăm și proprietarul ne întreabă ce ne-ar plăcea să bem, cola pentru Leonard și pentru mine, un pahar de vin roșu pentru Snapper.
Leonard se uită la mine și vorbește.
Ți-ai dat demisia?
Clatin din cap.
Nu.
De ce nu?
Mi-am petrecut ziua într-un muzeu.
Snapper întreabă:
Ce ai văzut acolo?
Tot felul de chestii.
Leonard vorbește.
Dă-ne niște detalii, fiule.
Știți ceva despre artă?
Leonard se uită la Snapper.
Știm ceva despre artă?
Mai știm câte ceva.
Leonard se întoarce către mine.
Mai știm câte ceva, da.
Râd.
Cum se face?

Cum se face? Citim cărți. Ne ducem prin muzee și galerii. Suntem atenți la ce se întâmplă.
Nu m-aș fi gândit niciodată…
Snapper vorbește.
Povestește-i cum de am ajuns să ne interesăm de artă.
Leonard vorbește.
Am o casă pe plajă în afara Los Angelesului. În fiecare vară în oraș are loc un spectacol intitulat Procesiunea Maeștrilor!
Snapper vorbește.
Ce-mi place Procesiunea Maeștrilor!
Leonard dă din cap.
E destul de simplu: construiesc tablouri vivante care imită tablouri faimoase. Să spunem de exemplu că vor să facă *Cina cea de taină* de Leonardo da Vinci. Aduc o grămadă de oameni și îi îmbracă exact ca pe apostolii din pictură. Aduc alt tip și îl costumează ca să semene cu Isus. Îi așază pe toți la masă, într-o cameră identică cu cea din pictură, apoi toți imită poziția personajelor din pictură.
Snapper vorbește.
E frumos.
Leonard vorbește.
Și o grămadă de oameni vin să vadă picturile astea.
Snapper spune:
Par atât de reale, zici că ai vedenii.
Leonard vorbește.
Mergem acolo în fiecare vară, de ani de zile.
Snapper vorbește.
Și devine din ce în ce mai extraordinar cu fiecare an.
Leonard spune.
Așa că am văzut aproape totul de la prerenascentiști până la postimpresioniști.
Snapper vorbește.
Arta modernă nu o imită prea bine. E prea greu să spargi o ființă umană în câteva forme cubiste, e greu să imiți pura abstracție sau minimalismul.

Leonard vorbește.
Dar îi fac pe Matisse și pe Modigliani. Să nu îi uităm, totuși.
Snapper zice:
Nu l-aș uita niciodată pe Matisse, dar Modigliani mă plictisește.
Leonard zice:
Lucrările lui nu sunt la fel de dinamice.
Snapper zice:
E plicticos. Plicticos ca dracu'.
Leonard se întoarce spre mine.
Tu ce crezi, fiule?
Despre Modigliani sau despre conversația asta?
Despre amândouă.
Îmi place Modigliani. Cred că femeile alea sunt stranii și splendide. Sunt, într-un fel, șocat de subiectul conversației ăsteia. Toată lumea crede că suntem niște barbari, dar avem și noi părțile noastre sensibile, sofisticate.
Snapper zice:
Eu, unul, sunt foarte sensibil și sofisticat.
Râd. Ușa de deschide, chelnerii încep să aducă mâncarea, platouri cu paste, mozarella și roșii, calamari prăjiți, dovlecei prăjiți, supă italiană, salată Caesar, crostini cu ficăței. Pe masă e mai multă mâncare decât am putea duce noi trei, îl întreb pe Leonard dacă mai așteaptă pe cineva. Îmi răspunde că s-ar putea să mai treacă niște cunoscuți să îl salute.
Începem să mâncăm. Mirosul mâncării de pe masă și miresmele care vin din bucătărie și din încăperea alăturată, usturoi și oregano și măsline și ulei și piper și parmezan și pesto cu busuioc, pui prăjit și vită în sânge, soté de spanac și homari, espresso tare și ciocolată, toate astea îmi zgândăre foamea. Încep să mănânc. Încet, ordonat, deși dependentul din mine și alcoolicul din mine spun hai hai hai hai mai mult mai mult mai mult. Mâncăm, vorbim, vorbim despre meciul pe care tocmai l-am văzut, Leonard și Snapper dezbat meritele acestui

restaurant în comparație cu alte restaurante italiene din Manhattan sau Bronx. Când terminăm primul fel, ușa se deschide și intră doi bărbați. Amândoi sunt voinici, bine făcuți, înfricoșători, cu părul scurt și costume simple, negre. Leonard și Snapper se ridică, îi salută, mă prezintă. Amândoi îmi pun în palmă cărți de vizită atunci când ne strângem mâinile, pe care le strecor în buzunar. Sunt curios să știu ce scrie pe cărțile astea de vizită, vreau să știu cine sunt bărbații ăștia, dar știu că trebuie să aștept, o să mă uit la ele mai târziu, dacă ei ar fi vrut să mă uit la ele acum, mi le-ar fi dat pur și simplu, nu mi le-ar fi strecurat așa.

Ni se mai aduce mâncare, platouri mari cu mâncare, spaghetti cu chifteluțe, linguini cu sos de raci, penne rigatoni pappardelle, pui scarpariello, pui contadino, pui cacciatore, cotlete de vițel, saltimbocca de vițel, osso bucco, homar oreganato, scampi fra diavolo, vin și alți oameni. Masa se umple, oamenii se așază în jurul mesei și în fiecare colț al încăperii. Unii sunt italieni, unii, dar nu toți, poartă costume negre și verighete, mi se strecoară carte de vizită după carte de vizită. Sunt și câteva femei, toate frumoase, unele însoțind bărbați, niciuna nu are verighetă, mi se strecoară câteva numere de telefon. Toți își strâng mâinile, săruturi pe obraji, lovituri prietenești pe umeri, râsete râsete râsete. Se fumează trabucuri, țigări, se bea vin roșu sau alb, bere, cocktailuri și coca-cola pentru mine, Dumnezeule ce tare îmi place coca-cola cu gheață. Leonard și Snapper se distrează de minune, râd și sunt fericiți, când nu vorbesc cu câte cineva îi privesc. Leonard domină încăperea, toată lumea e conștientă de prezența lui și, atunci când vorbește, îl ascultă cu respect. Când trece de la un om la altul, de la un grup la altul, toată atenția se îndreaptă imediat asupra lui, în mod natural. Orele trec repede. E târziu, încăperea e tot aglomerată. Sunt plin, obosit, electrizat de cafeină și nicotină. Hainele îmi miros a trabuc. Tricoul

meu e pătat de grăsime și sos de roșii. Am buzunarul plin de cărți de vizită. Îi spun lui Leonard că mă duc acasă, vreau să dorm, el iese cu mine din restaurant. Îi spun:
Ai o grămadă de prieteni, Leonard.
Majoritatea lor erau aici ca să te cunoască.
De ce?
I-ai întrebat cum își câștigă existența?
Nu.
Uită-te la cărțile lor de vizită când ajungi acasă.
De ce?
Fiecare carte de vizită care ți-a fost înmânată în seara aceasta este, într-o măsură mai mică sau mai mare, un permis de ieșire din închisoare. Vino să lucrezi pentru mine în seara asta și nu o să pățești nimic. Oricare dintre ei poate să îți garanteze asta.
Râd.
Nu renunți niciodată.
Nu până când nu o să îți dai demisia de la barul ăla.
O să-mi dau demisia azi.
Leonard zâmbește.
Ha-ha! Astea da vești bune.
Râd.
Noi nu folosim contracte, dar o să îți dau un bonus de intrare.
Râd din nou.
Bagă mâna în buzunar, scoate un teanc de bani, strâns cu un elastic, și mi-l întinde.
Nu pot să-i iau, Leonard.
Ba sigur că poți, și chiar asta ai să faci.
În niciun caz. Sunt o grămadă de bani și n-am făcut nimic ca să îi câștig.
Și ce dacă? Ia-i. E prima ta de început.
Nu.
Încerc să-i dau înapoi banii. El refuză.
De ce trebuie să repetăm de fiecare dată aceeași poveste, fiule?
Care?

Când cineva vrea să facă ceva drăguț pentru tine, nu discuta, nu rezista, nu refuza, nu încerca să îi schimbi intenția. Zâmbește și spune mulțumesc și apoi gândește-te o secundă la cât ești de norocos să ai așa oameni generoși în viața ta.
Dar aici sunt o grămadă de bani, Leonard.
Zâmbește și spune mulțumesc.
Bag banii în buzunar.
Mulțumesc, Leonard.
Ce bine că ești fiul meu!
Râd.
Trebuie să mă duc acasă.
Stai puțin.
Se duce până la o mașină neagră parcată la colțul străzii, bate în geam. Geamul se lasă în jos, vorbește cu șoferul, îi strânge mâna, se întoarce către mine.
Te duce el acasă.
Mă duc către mașină.
Mulțumesc pentru meci, pentru cină, pentru bani.
Astea au fost doar bonusul tău de început de carieră. Nu-ți face griji, o să începi să câștigi și singur.
Râd.
Da.
Dacă tot am reușit să te fac să îți dai demisia și să te apuci de o slujbă adevărată, eu o să plec dimineață.
Drum bun.
Mulțumesc.
Când trebuie să încep?
Nu știu sigur. Cineva va veni să te vadă.
Și o să îmi spună și ce trebuie exact să fac?
Da.
Super.
Ne vedem în curând, băiete.
Mulțumesc pentru tot, Leonard.
Dă din cap. Urc pe bancheta din spate a mașinii.
Mă duc acasă.

•

Mama vine în vizită. Părinții mei locuiesc în Tokio și nu îi văd prea des. Ei m-au băgat în clinica de dezintoxicare. Nu i-am plăcut întotdeauna și i-am rănit de nenumărate ori de-a lungul vieții, dar m-au iubit întotdeauna. Sunt norocos că sunt părinții mei.
Mama îmi vizitează garsoniera, râde. Mă întreabă unde dorm și unde mănânc, eu îi spun că pe podea. Ea dă din cap și spune că nu e bine, James, nu e bine. Sună pe cineva din Michigan, acolo unde au locuit ei înainte, unde încă mai au o casă care acum e nelocuită. Întreabă la telefon de mobila din depozit, cât de ușor poate fi adusă, întreabă dacă pot să îmi trimită un pat și o masă și un birou. După ce închide, îmi spune că în câteva zile voi avea un pat și un birou și o masă.
Ieșim în oraș. Mergem pe Michigan Avenue. Și mama și tatăl meu sunt din suburbiile Chicagoului, s-au cunoscut și s-au căsătorit aici. Nu aveau niciun ban când s-au căsătorit, și-au petrecut luna de miere într-un hotel ieftin. Mama îmi arată din când în când restaurante în care mâncau uneori, parcuri în care au stat, în care s-au ținut de mână, în care s-au sărutat, magazine prin care au hoinărit, uitându-se la lucruri pe care nu și le puteau permite, sperând că, cine știe, cândva, cândva…
E plăcut să îi ascult amintirile, îmi place că mi le împărtășește. Simt că o ușă se deschide în fața mea, o ușă către mine, către tatăl meu, către viața lor. E o ușă pe care nu am văzut-o niciodată înainte, o ușă pe care sunt fericit că pot intra, o ușă care sunt fericit că e încă deschisă. Mergem să luăm prânzul. Un loc cochet, un loc pe care mama mea îl cunoaște și îl iubește, unde încearcă să ajungă de fiecare dată când e în oraș. Așteptăm să se elibereze o masă, ne așezăm, ne punem câte un șervet pe genunchi, ne umplem paharele cu apă. Mama începe să mă întrebe lucruri. Ce mai faci, sunt OK. Cum te simți, depinde, uneori mai bine alteori mai rău, în general mai rău. E greu să rămâi

calm, da, așa e, fiecare secundă a vieții mele e o luptă, știu că o să mor dacă nu lupt, dar uneori aș vrea să mor. Ai nevoie de ajutor, nu, mă descurc, trebuie să cred că o să mă descurc singur. Mă întreabă despre Lilly, eu clatin din cap. Mă întreabă ce s-a întâmplat, eu doar clatin din cap, îi spun că nu a mers, nu vreau să vorbesc despre asta, nu pot nu pot nu pot să vorbesc despre asta. Ea spune ce păcat, speram să iasă ceva din povestea asta. Nu pot să răspund nimic.
Când terminăm de mâncat, cineva se apropie de masa noastră. Îi recunosc vag chipul, dar nu știu de unde să îl iau.
James?
Da?
David. De la școală.
Tot nu mi-l amintesc, dar mă prefac.
Ah, da, ce mai faci?
Bine. Tu ce faci aici?
Ți-o prezint pe mama mea. Luăm prânzul.
El se uită la mama mea.
Mă bucur să vă cunosc.
Mama vorbește.
Și eu.
David se uită din nou la mine.
Sunt surprins să te văd pentru că am auzit că ești la închisoare. Am auzit că ai pocnit un polițist.
Mama icnește.
Unde ai auzit asta?
Nu știu sigur.
După cum poți să vezi, nu-s la închisoare.
Da, se pare că nu. Locuiești aici acum?
Da.
Ai vrea să ne mai întâlnim din când în când?
Sigur.
Bagă mâna în buzunar, își scoate portofelul.
Te mai duci pe la petreceri?
Clatin din cap.
Nu.

Scoate o carte de vizită din portofel și mi-o întinde.
Dacă ai vreodată chef, să mă suni.
OK.
Pe curând.
Da.
Pleacă. Mă uit la mama. Vorbește.
Sper că nu o să-l suni niciodată.
Nu o să-l sun.
Mi s-a părut un bou.
Râd. Mama nu a folosit niciodată cuvinte din astea de față cu mine.
Habar n-am cine e. Știu că am fost împreună la școală dar, în afară de asta, nimic.
Bine. Era un bou.
Râd din nou. Terminăm de mâncat, plecăm, ne mai plimbăm puțin. Mama îmi mai împărtășește câteva din amintirile ei, eu ascult, pătrund mai adânc în intimitatea ei. Trecem pe lângă hotelul unde și-au petrecut noaptea nunții, apoi vedem o pizzerie pe care o adora bunicul meu, un magazin universal de unde cumpăra bunica mea cadouri. Vedem în vitrină un tricou cu sigla echipei de hochei din Chicago. Părinții mei au fost la un meci al echipei în seara nunții. Nu își permiteau să se ducă în altă parte, era o noapte mare pentru ei.
Începe să se întunece, se apropie ora când o să plece mama. Înainte de asta, ea vrea să mai îmi cumpere niște farfurii, furculițe, linguri, cuțite. Până acum foloseam farfurii de carton și veselă de plastic, pe care le luam din gunoaiele restaurantelor. Ea crede că, dacă o să am lucruri normale, gen farfurii, furculițe, linguri, cuțite, asta mă va ajuta să îmi normalizez existența, să mă refac mai repede. Ne ducem la un magazin, ne uităm pe rafturi, nu îmi plac decât lucrurile negre. Mama râde, i se pare aiurea să îmi placă doar farfuriile și lingurile negre. Îi spun că, oricât de mult ar vrea ea să mă normalizeze, tot timpul vor exista în mine anumite părți întunecate. Râde.

Cumpărăm un set de obiecte de masă seminormale, negre, și ne întoarcem în apartamentul meu. Pun totul în dulapurile din bucătărie. Mama are o mașină care o să vină să o ducă la aeroport, spune că trebuie să plece. Îi mulțumesc pentru ziua aceasta, o zi minunată, poate cea mai frumoasă din câte am petrecut cu ea vreodată. Ea îmi zâmbește, începe să plângă, e fericită, fericită că sunt în viață, fericită că redevin uman, fericită că putem să petrecem o zi împreună fără să țipăm unul la celălalt. O îmbrățișez, o conduc, îi deschid portiera. Mașina pleacă.

•

Mă întâlnesc cu un bărbat sub podul de cale ferată, se prezintă cu numele de Boschetarul, împăratul Boschetar. Îmi spune că a traversat lumea căutând țoale, țoale frumoase, țoale minunate. Mă închin în fața lui, a împăratului Boschetar.

Beau o cafea cu Mickey. Sunt singurul heterosexual din cafenea. Mickey mă prezintă prietenilor lui ca fiind James, amicul lui hetero. Mickey are un nou iubit. Un procuror care spune că îl iubește, că îi plac picturile lui, care îi lasă libertatea să facă ce vrea, doar să fie fericit. Mickey e fericit.

Cât timp îmi aștept prietenii, mă întâlnesc cu un bărbat la bar. Îmi spune că are cincizeci și cinci de ani, dar arată de douăzeci și cinci, îl întreb care e secretul lui, îmi spune că niciodată nu trebuie să te enervezi și fii cât de imatur poți pentru cât mai mult timp. Un bărbat care e așezat lângă el râde și-i spune că astea sunt căcaturi, marele, singurul secret este să mănânci și să bei bere până cazi lat.

Văd un prieten vechi. Obișnuiam să bem împreună, să ne drogăm împreună, să vindem droguri împreună. El s-a lăsat de droguri pentru o fată, acum locuiește cu ea, o iubește, vrea să o ia de nevastă. Râdem împreună amintindu-ne de vremurile alea, vremuri bune, vremuri rele, el de fapt a ieșit înainte ca treaba să se împută. Ne

ducem la o petrecere punk într-o sală de bowling abandonată.
Trupa cântă pe o pistă nefolosită, sunt tineri și gălăgioși și habar n-au să își folosească instrumentele și melodiile lor sunt îngrozitoare și par să se distreze de minune. Intrăm și noi în iadul, în vâlvătaia, în cercul viu de tineri furioși, în jachete negre și bocanci, care fac pogo. Suntem loviți, cădem, suntem târâți nițel pe podea. E nostim să fii lovit din când în când și călcat în picioare.
Întâlnesc un al treilea bărbat, e bătrân, bântuie străzile, cade și îl ajut să se ridice, merg cu el până la colțul străzii. Îmi strânge mâinile îmi spune nu-ți pierde speranța, tinere. Îl întreb ce înseamnă asta, el spune că trebuie să fug cât de tare pot și să nu îi las să mă prindă.

•

Ziua dorm. Tot mai visez că beau și mă droghez. Uneori mă trezesc aproape beat, alteori mă trezesc pentru că îmi curge sânge din nas, uneori mă trezesc speriat și tremurând. Citesc, mă duc la muzeu și o vizitez pe Lilly după-amiaza. Uneori îi citesc, uneori îi vorbesc, uneori doar stau și îmi amintesc de timpul cu ea, de timpul cu ea, de timpul cu ea.
Ies noaptea. Mă duc prin baruri cu prietenii mei. Eu beau cola, fumez țigări, joc biliard, vorbesc, alteori nu vorbesc, doar stau și mă uit. Încep să râd din ce în ce mai ușor, încep să mă simt din ce în ce mai bine.
Când barurile se închid, merg, merg la întâmplare prin orașul pustiu, merg printre clădiri, prin parcuri, de-a lungul lacului. Stau pe bănci, vântul și frigul îmi fac rău, îmi înțepenesc oasele și mușchii și sângele, nu mai simt nimic. În orice suferință există un moment de pace atât de copleșitoare, încât oprește curgerea oricăror alte simțăminte.

Aceasta este singura formă de pace pe care o cunosc.
Mă întorc în apartamentul meu.
Dorm.
Visez.

•

E dimineață, telefonul sună. Un bărbat cu o voce pe care nu o cunosc îmi spune să ne întâlnim într-un restaurant din apropiere. Merg pe jos până acolo, mă așez la o masă, beau cafea, aștept. Un bărbat intră pe ușă, are mai puțin de treizeci de ani, e proaspăt bărbierit, are părul negru, e bine îmbrăcat, dar nu strident, are ceas de aur. Se oprește în fața mesei mele și spune:
Te numești James?
Da.
Se așază la masă.
Ai memorie bună?
Da.
Ar fi bine să ai.
De ce?
Pentru că vei lucra cu ea.
Scoate din buzunar un pager mic și îl pune pe masă, în fața mea.
Să ai pagerul ăsta tot timpul cu tine. Când primești un mesaj, să suni la numărul pe care îl vezi. Să folosești întotdeauna o cabină telefonică, și niciodată aceeași de două ori. Când suni, vei vorbi cu cineva care îți va da instrucțiuni. Să nu scrii niciodată aceste instrucțiuni, să nu existe nicio urmă scrisă a lor. Dacă le uiți sau le încurci, asta este exclusiv problema ta, așa că fii sigur că le-ai reținut înainte de a pune receptorul în furcă. Când închizi, memorează numărul din pager, șterge numărul, urmează instrucțiunile. Atunci când conduci, condu de fiecare dată cu cinci kilometri peste viteza permisă, niciodată mai repede, niciodată mai încet. Ai grijă de fiecare dată ca toate farurile să funcționeze. Dacă ești oprit, nu spune niciun cuvânt, doar cere un avocat și

așteaptă, apoi cere-i avocatului să îl contacteze pe prietenul tău Leonard. Dacă treaba merge bine și nu o dai în bară, atunci când termini, sună la primul număr și confirmă. Dacă vreodată primești un mesaj cu 911, oprește imediat orice acțiune. Ascunde lucrul pe care îl transporți într-un loc care să nu fie casa ta. Dacă e o mașină, pune-o într-un spațiu sigur. Dacă primești prin pager un mesaj pe care scrie 411, oprește orice faci și așteaptă alte instrucțiuni. Ai vreo întrebare până acum?
Nu.
Vrei să repet ce am spus până acum?
Nu.
Îți urez o zi bună.
Bărbatul se ridică și pleacă. Mai cer o ceașcă de cafea, câteva ouă, șuncă și pâine prăjită. Fumez o țigară, citesc ziarul, aștept să se întoarcă chelnerul, apoi încep să mănânc, pagerul sună, două bipuri puternice, apoi alte două, apoi alte două. Mă ridic, iau pagerul în mână, mă duc la un telefon din spatele restaurantului. Bag câteva monezi, formez numărul, după ce telefonul sună o dată, răspunde o voce de bărbat.
Alo.
Am primit un mesaj pe pager.
E prima dată?
Da.
Ai un creion?
Nu.
Bine. Ai memorie bună?
Da.
Ar fi bine să ai.
Vocea îmi spune o adresă dintr-o suburbie apropiată. Îmi spune să bat la ușă, mi se va înmâna o valiză. Să pun valiza în portbagajul mașinii albe parcate lângă bordură, cheile sunt sub mocheta de sub scaunul șoferului. Mi se dă o a doua adresă, din Milwaukee. Trebuie să conduc până la acea adresă, să scot valiza din mașină. Să bat la ușă, să întreb de un bărbat numit Paul, să îi înmânez

valiza, să nu o dau altcuiva, Paul o așteaptă. Să conduc mașina înapoi la adresa din suburbia Chicagoului, să o parchez lângă bordură, să pun cheile sub mocheta de sub scaunul șoferului. Să sun ca să confirm. Vocea îmi repetă ambele adrese. Mă întreabă dacă vreau să îmi fie repetate din nou, spun că nu, că le-am reținut. El spune bine, închide. Închid și eu, mă întorc la masa mea, îmi termin micul dejun, plec. Iau un tren de navetă spre nord, în suburbiile bogate ale Chicagoului. E dimineața târziu, trenul e aproape gol. Sunt nervos. Inima îmi bate nebunește, mâinile îmi tremură ușor. Mă uit pe fereastră, încerc să respir adânc, încerc să rămân calm. Toți ceilalți pasageri arată ca niște agenți FBI, bărbați între două vârste în costume negre, toți par să se uite fix la mine, numai la mine. Îmi spun că astea sunt prostii, că sunt paranoic, că nimănui nu îi pasă ce caut eu în trenul ăsta, dar nu mă simt deloc mai bine. Scenarii cu propria mea arestare mi se îngrămădesc în fața ochilor, aud cum se închid cătușele în jurul mâinilor mele, le simt cum mi se ating de piele, aud polițistul recitându-mi pologhia, simt mirosul din spatele mașinii, simt curentul făcut de portiera care se închide. Mă imaginez vorbind cu avocatul, discutând cazul meu, dezbătând punctele pledoariei, încercând să îmi anuleze sentința. Îmi amintesc de când am ajuns la închisoare, când a trebuit să îmi pun puținele lucruri într-un plic și să mă schimb într-o salopetă dungată, mi se pun cătușe, traversez coridoare de beton și oțel. Celula mea se deschide în fața mea. Sunt nervos.

Trenul ajunge la stația mea, cobor, câteva taxiuri așteaptă, mă urc într-unul dintre ele, îi spun taximetristului numele străzii, o pornim la drum. Trecem prin tot felul de cartiere liniștite, în care casele mari și luminoase stau în mijlocul unor grădini îngrijite, cu garduri vii tăiate la milimetru, cu semne cu sisteme de alarmă, cu mașini străine

parcate pe alei. Îl rog să mă lase la colțul străzii. Încep să caut numărul pe plăcuțele de la intrare. Destinația mea e o casă mare de piatră, o mașină albă este parcată pe aleea din față. Mă duc la ușă, bat, aștept, inima îmi bate să îmi spargă pieptul. Ușa se deschide în fața mea stă un bărbat între două vârste care poartă pijama de mătase. Ține în mână o valiză. Îmi spune:
Pot să vă ajut cu ceva?
Sunt aici să iau ceva.
Ce?
Nu mi s-a spus ce.
Ești sigur că ești la adresa corectă?
Mâinile îmi tremură.
Da, sunt sigur.
O panică surdă îmi invadează corpul.
Ba nu cred că ești sigur.
Panică.
Mi s-a dat această adresă.
Cine ți-a dat-o?
Nu am voie să spun.
Asta sună foarte aiurea. Vii la ușa mea să iei ceva, dar nu știi ce, și nici măcar nu vrei să îmi spui cine te-a trimis?
Eu doar urmez instrucțiunile.
Vrei să sun la poliție?
Nu, domnule.
Poliția vine repede în orașul ăsta.
Nu e nevoie să sunați poliția, domnule. Probabil că am făcut o greșeală. Voi pleca acum.
Mă întorc, încep să merg, nu pot să alerg, trebuie să dispar de aici, de ce naiba m-am încurcat în toată porcăria asta, mai bine ar fi să dispar acum acum acum.
Pușțiule.
Mă opresc și mă întorc.
Îmi băteam puțin joc de tine. Am auzit că ești nou și m-am gândit să mă distrez puțin.
Zâmbesc, nu pentru că mi se pare nostim, pentru că, dacă aș putea, i-aș pocni mutra de ticălos, ci

pentru că mă simt ușurat, iar zâmbetul e o reacție nervoasă.
Mă întorc la ușă. Bărbatul așază la picioarele mele valiza din piele maro.
Era să mă cac pe mine de frică.
Nu se vedea pe fața ta.
Ba se vedea.
Te-ai ținut tare, ai rămas calm, nu te-ai panicat. Dacă episodul ăsta o să se repete de-adevăratelea, să faci exact același lucru ca acum.
Sper că nu o să se repete niciodată.
Nu o da în bară și nu o să se repete.
Ridic valiza.
O zi bună.
La fel.
Mă întorc, mă îndrept către mașină. Valiza e grea, mai grea decât m-aș fi așteptat, vreo douăzeci de kilograme, poate douăzeci și cinci. Aud cum bărbatul închide ușa în urma mea, eu deschid portiera șoferului, caut sub mochetă cheile, le găsesc. Pun valiza în portbagaj, intru în mașină. Când ies de pe alee, îl văd pe bărbat stând la una din ferestre. Zâmbește, îmi face cu mâna. Știu că autostrada e spre vest, așadar mă îndrept spre vest. Scot o hartă de sub bord, mă uit prin ea. Autostrada interstatală 94 mă duce direct acolo unde trebuie să ajung, trebuie doar să merg pe ea până la destinație. Pun la loc harta, îmi aprind o țigară, mă pregătesc de drum.
Drumul e ușor, plictisitor. Fumez țigări, ascult radio, din când în când cânt și eu câte vreun cântecel siropos sau vreo baladă metal gălăgioasă sau vreunul din imnurile rockului clasic. Caut un post de radio punk, ca să pot să țip și eu și să înjur, dar nu găsesc. Oricum la fiecare sfert de oră înjur.
Apare în depărtare Milwaukee. E un oraș mic, vechi, unul în care nu s-a manifestat niciun fel de formă de modernizare. Când eram copil, mă uitam la un show televizat despre două femei care lucrau

într-o fabrică de bere în Milwaukee, dar mai mult de atât nu îmi amintesc.
Ies de pe autostradă, caut o benzinărie, găsesc una, fac plinul, cer niște informații, le primesc, încep din nou să conduc, găsesc adresa, casa e tot într-un cartier frumos de case uriașe aliniate pe malul lacului Michigan. Intru pe o alee lungă mărginită de un gărduleț viu, alături e o curte de mărimea unui teren de fotbal. O casă masivă de piatră e la capătul acesteia, locul ei ar fi mai degrabă în Anglia, Irlanda sau Scoția, nu în Milwaukee. Mă opresc în fața ei, ies din mașină, iau valiza, o duc la ușa din față. Bat în ușă și aștept. Aud pe cineva în spatele ușii, aceasta se întredeschide, aud o voce.
Sunt Paul.
Nu pot să îl văd.
Lasă geanta și pleacă.
Pun valiza pe trepte. Paul aruncă un plic care aterizează la picioarele mele. Îl ridic, mă uit înăuntru, e plin cu bani, plec. Drumul spre Chicago e ușor, fumez, ascult radio și înjur. Parchez mașina pe alee, unde era înainte, iau trenul spre oraș. În drum spre apartament, mă opresc la un telefon public, sun la numărul de pe pager, confirm livrarea reușită.

•

Joc biliard pe bani. Joc contra unui tip pe care-l cheamă Tony, am mai jucat cu el, pierd de fiecare dată. De data asta sunt într-o formă bună, sunt la a opta bilă, el mai are de băgat trei. Suntem într-un bar numit Opțiunea Locală. E compus dintr-o încăpere principală și una în spate, mai mică. Barul ocupă un întreg perete al încăperii principale, masa de biliard e în cea din spate. Sunt și prietenii mei aici. Se îmbată de zor. În timp ce îmi aștept rândul, aud pagerul. Îi spun lui Tony că trebuie să dau un telefon, îl întreb dacă poate să mă aștepte, râde, ia banii de pe masă, acolo unde ar trebui să rămână până câștigă cineva. Îi spun:

Mă întorc la meciul următor.
Râde.
Mai vedem noi.
Ies din bar. Cobor strada, caut un telefon, găsesc unul în fața unei spălătorii, e liniște, pot să aud bine. Formez numărul din pager dar nu îl recunosc. Aștept, răspunde Leonard.
Ha-ha!
Ce s-a întâmplat, Leonard?
Ce s-a întâmplat? Cum adică ce s-a întâmplat? Fiul meu și-a încheiat cu succes prima misiune. Asta s-a întâmplat.
Râd.
Cum a mers? Spune-mi tot.
A fost ușor. Am luat valiza, am condus până în Milwaukee și am lăsat-o unde trebuia, apoi m-am întors acasă.
Atât?
Atât.
Am auzit că și-au cam bătut joc de tine. Că te-au luat cam tare, să se amuze nițel.
Dap, așa s-a întâmplat. Tipul care mi-a dat valiza mi-a cam tras-o, mi-a zis că am nimerit greșit.
Leonard râde.
Pun pariu că te-ai căcat pe tine de frică.
Cam așa ceva.
L-ai cunoscut pe Paul?
Nu.
Bine. Oricum nici n-ar trebui să întâlnești vreodată pe cineva. În felul ăsta, dacă se întâmplă ceva, nu poți depune mărturie împotriva lor.
Credeam că am zis că n-o să se întâmple niciodată nimic.
Nici n-o să se întâmple, spun și eu așa, în caz de ceva. E o ipoteză, fiule, niciodată n-o să se întâmple nimic.
Sper.
Și uită că l-ai întâlnit vreodată pe bulangiul ăla în pijama.
De unde știi că era în pijama?

Nu iese niciodată din casă, e tot timpul în pijama. Așa că știu că era în pijama.
Tocmai l-am uitat.
Ai vreo idee ce era în valiză?
Nu. Și nici nu vreau să știu.
Ghicește.
Nu.
Haide.
Nu.
Cam cât de grea crezi că era?
Nu știu.
Ghicește.
Vreo douăzeci și cinci, treizeci de kilograme.
Douăzeci și cinci.
OK.
Știi că un milion de dolari în bancnote de douăzeci de dolari cântărește unsprezece kilograme?
Nu, habar n-aveam.
Și o valiză normală are cam trei kilograme.
Nici asta nu știam.
Înveți ceva nou în fiecare zi.
Mulțumesc pentru frânturile astea de informație, Leonard.
Ai primit banii?
Paul mi-a aruncat un plic. Nu sunt sigur că sunt toți banii mei, e prea mult.
Acum măcar câștigi mai bine decât șapte dolari nenorociți pe oră.
Râd. În plic erau cinci mii de dolari.
Da, mult mai bine, e drept.
Te-ai descurcat bine, fiule. Te-ai descurcat bine. Sunt mândru de tine.
Mulțumesc, Leonard.
În rest ești OK?
Dap. Jucam biliard într-un bar când mi-ai trimis mesaj pe pager.
Păi atunci du-te înapoi, distrează-te. Salută-i pe prietenii tăi din partea mea dacă ești cu ei.
O să se bucure.
O să vin în curând să te vizitez, fiule.

De-abia aștept.
Să faci treabă bună și în continuare.
Râd.
Mulțumesc.
Închid, mă întorc în bar, mai pierd de trei ori în fața lui Tony. Mă plimb aiurea câteva ore, petrec câteva ore cu Lilly. Îi povestesc despre noua mea slujbă. Știu că ea nu ar fi de acord cu munca mea de acum, ar spune că ar trebui să mă îndepărtez de vechea mea viață, că ar trebui să las în urma mea tot rahatul ăsta. Îi spun că știu că există anumite pericole, dar că mă simt puternic, că mă simt mai puternic cu fiecare zi, fiecare zi în care nu beau și nu mă droghez mă face mai puternic. Îi spun că toate ar fi altfel dacă ar fi cu mine. Îi spun că îi accept hotărârea și că, rămas singur, voi lua și eu hotărârile mele.

•

Conduc o mașină spre St. Louis. Nu știu ce este în mașină, dacă este ceva în mașină. Nimeni nu îmi spune, și eu nu întreb. Conduc cu cinci kilometri peste viteza legală. Las mașina în parcarea unui mall.
Transport valize din nordul Chicagoului în sudul Chicagoului. Transport valize de la sud la nord. Iau trenul înainte și înapoi, îmi cumpăr câteva haine ca lumea, pantaloni militari, pantofi negri de piele, un pulover alb, o geacă sport, arăt ca un tânăr agent de asigurări ambițios, sau ca un student la drept, sau ca stagiar în vreo companie de comerț, sau ca un funcționar într-o mare corporație multinațională. Într-un fel extrem de ridicol, sunt toate lucrurile astea la un loc.
Mă duc înapoi în Milwaukee.
Detroit.
Rockford, Illinois.
Uneori primesc plicuri, uneori nu. Atunci când primesc, sumele variază de la cinci sute la cinci mii de dolari. De obicei primesc ceva în jurul a trei mii de dolari. Nu am un cont bancar, așa că țin

banii ascunși în apartament. Pun câteva teancuri sub saltea. Altele le pun într-o pungă de plastic închisă ermetic, pe care o pun în rezervorul toaletei. Altele le pun într-o cutie de cereale Captain Crunch și le acopăr cu fulgi de porumb crocanți. Restul îl pun într-o cutie goală de detergent de vase care stă, inutilă, pe marginea chiuvetei. Nu iau niciodată mulți bani cu mine pentru că nu vreau să atrag atenția.

Prietenii mei mă întreabă ce fac, mă întreabă de ce mi-am dat demisia de la bar. Le spun că era prea mult de muncă și, în plus, eram tentat mereu să beau. Mă întreabă dacă nu e același lucru să fiu în bar cu ei le spun că atunci când lucram trebuia să stau în același loc și eram plictisit și toată plictiseala asta mă făcea să îmi doresc să beau. Când sunt în bar cu ei am cu ce să îmi ocup mintea, vorbesc, râd, joc biliard, beau cola cu nemiluita, în felul ăsta mi-e mai ușor. Le spun că, într-un fel, mi-e mai ușor când sunt cu ei pentru că văd cum se comportă atunci când sunt beți și asta îmi amintește cum eram eu înainte, cum nu aș vrea să mai fiu niciodată. Mă întreabă cum de am bani eu le spun că nu am mare lucru și oricum tot ce am e împrumutat. Mă întreabă cu ce îmi ocup timpul eu le spun că mă străduiesc să îl fac să treacă. Cel puțin asta e adevărat. Uneori nu îmi doresc decât să fac timpul să treacă mai repede.

•

Sună telefonul. E dimineață. Fumez, mă uit în tavan. Ridic receptorul.

Alo?

Fiule, vin în oraș. A venit vremea să petrecem puțin.

Dar ce s-a întâmplat?

Ce naiba să se întâmple, nimic.

Când vii?

În după-amiaza asta.

Vrei să te aștept la aeroport?

Îți amintești de restaurantul ăla la care am mers cu prietenii tăi?
Da.
Ne întâlnim acolo la șase.
OK.
Și sună-ți câțiva prieteni. Vezi dacă n-am putea să ne întâlnim cumva cu ei după ce mâncăm.
OK.
Vrei să-ți aduc ceva din Las Vegas?
Poți să-mi aduci o dansatoare de cabaret, care să îmi ia toate necazurile cu mâna?
Da, desigur.
Râd.
Lasă, lasă.
Ești sigur?
Da.
Dacă te răzgândești, eu mai rămân aici încă vreo oră.
OK.
Ne vedem la șase.
Da.
Pun receptorul în furcă, fumez, mă uit la tavan, care nu are să-mi spună mare lucru în dimineața asta, nu poate să îmi spună de ce mi-e greu să mă dau jos din pat, de ce durerea mea se transformă treptat în furie oarbă, nu îmi spune cum ar trebui să mă comport cu furia asta, nu poate să îmi spună nimic. Fumez, mă uit pe fereastră, aștept, aștept, aștept, nimic.
Mă ridic undeva spre amiază, fac un duș, iau niște bani de sub saltea, îmi pun niște haine simpatice. Îmi sun prietenii să văd ce fac în seara asta, se duc să joace bowling, le propun să ne întâlnim pe la nouă. Plec, încep să merg, nu e frig, se face încet-încet primăvară. Mi-e din ce în ce mai greu să amorțesc, trebuie să merg mai mult, să mă îmbrac mai subțire, dar nu merge de fiecare dată, corpul meu s-a adaptat la temperatura scăzută. Îmi ia o oră să ajung la restaurant. Când intru, gazda mă salută, îmi spune că îi face plăcere să mă revadă. Îl

întreb dacă Leonard a ajuns deja, el îmi spune că da și mă conduce la masa lui. Intrăm în restaurant, e devreme și nu e aproape nimeni. Leonard stă într-un colț, când mă vede se ridică.
Fiule! **Fiule**! FIULE!
Râd.
Bună, Leonard.
Intră, așază-te.
Gazda îmi trage scaunul, mă așez. Stau, ca și Leonard, întors înspre intrare. Gazda pleacă. Vorbesc.
Deci e adevărat.
Ce să fie adevărat?
Cei ca tine nu stau niciodată cu spatele la ușă.
Râde.
În niciun caz.
În niciun caz ce?
În niciun caz nu stau cu spatele la ușă. E o mare prostie.
Mie nu mi se pare așa mare prostie.
Îmi plac oamenii, așa sunt eu. Stau așa ca să văd oamenii, mulțimea. Mulțimea?
Da. Iubesc oamenii. Așa sunt eu.
Râd din nou.
Unde e Snapper?
L-am lăsat acasă.
De ce?
Asta nu e o călătorie de afaceri. Am venit doar să te văd pe tine.
Mulțumesc.
M-am gândit că ar fi frumos să petrecem puțin timp doar noi doi.
Ai dreptate.
Care mai e viața ta?
Râd.
Care parte a ei?
Despre care parte ai chef să vorbești?
Îmi place slujba mea.
Știam eu că o să-ți placă. Ce faci cu toți banii?
Îi ascund.

Sub saltea?
Da.
Într-o cutie de cereale?
Da.
În rezervorul toaletei?
Da.
Probabil că te crezi mare șmecher.
Da, așa e.
Nu e bine, fiule. Toată lumea știe de locurile astea. Am mai pus ceva bani într-o cutie de detergent de vase. Am pus-o sub chiuvetă. Pe asta o știi?
Nu, de asta n-am auzit niciodată.
Dacă o să fiu jefuit, măcar îmi rămân banii ăștia.
Nu o să fii jefuit. Am să te învăț ce să faci cu banii.
OK.
Duce mâna la buzunar, scoate un portofel de piele neagră, mi-l întinde.
Ai înăuntru un permis de conducere pentru statul Illinois. E valabil și înregistrat în baza de date a statului. Am folosit o fotografie a ta pe care am luat-o din clinica de dezintoxicare și am prelucrat-o puțin, pare reală. Am inventat și un nume pentru tine.
Scot permisul de conducere din portofel, mă uit la el. Pare adevărat.
James Testardo?
Da. Testardo înseamnă în italiană încăpățânat. Mi s-a părut nostim să te cheme Jimmy Testardo.
Râd.
OK.
Adresa de pe permisul de conducere e cea a unei case nelocuite care aparține unei companii cu care sunt foarte, foarte vag asociat, deși nu există nicio dovadă a asocierii noastre. Du-te la o bancă, cu cât mai mare și anonimă, cu atât mai bine, și fă-ți un depozit. De fiecare dată când te duci acolo, pune-ți o șapcă sau niște ochelari de soare, ceva care să îți schimbe vag înfățișarea. Pune banii în cont, și în cantități rezonabile, nu mai mult de trei, patru, cinci mii o dată. Niciodată să nu depui zece mii,

pentru că la zece mii banca trebuie să anunțe autoritățile de depozit. După ce ai pus tot în depozit, scoate doar cât ai nevoie de cheltuială. Nu-ți plăti facturile cu cecuri, tot timpul plătește cu bani lichizi. Dacă începi să acumulezi prea mult, du-te și cumpără-ți ceva scump, de vreo trei, patru, cinci mii de dolari. Folosește cartea de credit. Dacă nu ai una, îți fac eu rost, pe numele de Testardo, dacă îți convine. Cumpără cu cartea de credit lucruri pe care le poți revinde apoi, pe bani lichizi. Când plătești cu cartea de credit, cumpără doar lucruri mici, gen ceasuri, obiecte de artă, argintărie, bijuterii, cărți rare, și nu o arăta nimănui. Cumpără lucruri pe care le poți revinde oricând dacă ai nevoie de bani, care pot fi mutate simplu și repede. Folosește-ți bunul-simț, nu atrage atenția asupra ta, și totul va fi bine.
Cred că pot să fac asta.
Știu că poți. Ai întrebări?
Nu.
Vrei să comandăm?
Sigur.
Leonard îi face semn chelnerului. Comandăm homar și fileuri de pește, cremă de spanac și cartofi copți. Bem apă, eu beau cola, Leonard bea cola fără zahăr. Vorbim despre următorul sezon de baseball și despre prietenii noștri din clinica de dezintoxicare. Unul era un evadat care a fost prins și condamnat la închisoare pe viață, fără drept de apel. Altul a fost omorât în bătaie în afara unui bar. Un al treilea a dispărut. Al patrulea și-a tras un glonț în cap. Câțiva sunt destul de bine, supraviețuiesc, se zbat să rămână în viață. Îi spun lui Leonard că am vorbit cu prietenul nostru Miles, care e judecător federal în New Orleans. E tot curat, se simte bine, are grijă de el. E fericit că e acasă, cu soția și copiii lui, pe care îi era frică să nu-i piardă din cauza alcoolismului. Leonard zâmbește, mă roagă să îl salut pe Miles din partea lui. Spune că îi place de Miles, că speră să păstreze

legătura cu el, deși pozițiile lor îi împiedică să aibă legături prea strânse.
Vine mâncarea, mâncăm. Îl întreb pe Leonard dacă a reușit să joace golf în clubul din Connecticut unde a lucrat tatăl lui. Râde, e un râs amar, un râs care maschează furia și durerea, spune că nu a avut noroc. Îi spun că îmi pare rău, el ridică din umeri, spune că așa e lumea asta, că oamenii cu privilegii vor să și le păstreze, că oamenii de genul ăsta au grijă de cei ca ei, că există anumite instituții exclusiviste, oricât ar fi de nedrept. Spune că la fel funcționează și organizația lui, că numai italienii pot fi membri deplini, că nu există nicio excepție. Îl întreb ce are de gând să facă și el râde din nou, de data aceasta în râsul lui se simte mânia amestecată cu amenințarea, spune că membrii clubului ăluia nu fac jurăminte de sânge, că e sigur că unii dintre ei își înșală nevestele sau se duc la curve sau au datorii de la pariuri și o să pună mâna pe unul dintre ei și o să aibă cu el o conversație personală și o să apuce să intre și în clubul ăla, așa cum i-a promis tatălui lui, pe patul de moarte.
Terminăm de mâncat, chelnerii iau farfuriile. Leonard sugerează să ne ducem la bar, să bem cafea și să fumăm un trabuc. Ne ridicăm și ne ducem la bar, ne așezăm în două fotolii confortabile de pluș, șeful de sală ne urmează și îi spune ceva chelnerului, care se duce în altă încăpere și apoi se întoarce cu o cutie mică. Șeful de sală o ia, vine lângă noi și spune:
Pot să vă servesc cu un trabuc cubanez?
Leonard zâmbește.
Mi-ar plăcea foarte mult. Mulțumesc.
Leonard alege din cutie două trabucuri, șeful de sală pleacă. Leonard scoate un cuțitaș din buzunarul hainei, taie cu grijă trabucurile, îmi întinde unul mie, apoi le aprinde.
Îți aduci aminte cum se fumează?
Da.

Trag un fum, îl înghit. Tutunul e dulce, puternic, gura îmi este invadată imediat de mireasma lui. Prefer să fumez țigări, asta e clar.
Leonard vorbește.
Trabucul ăsta e al dracului de bun.
Dacă spui tu.
Dacă vreodată ai să fumezi unul de căcat ai să-ți dai seama de diferență.
Nu fumez trabuc decât cu tine.
În concluzie, nu o să fumezi niciodată un trabuc de căcat.
Cafeaua vine fără s-o fi comandat. Iau o înghițitură, e fierbinte, tare, o simt imediat, pulsul îmi crește instantaneu.
A venit vremea să vorbim serios, fiule.
Ce anume să vorbim serios?
Vreau să știu cum te simți.
Mă simt bine.
Adică?
Adică nu știu cum mă simt.
Deci nu te simți bine.
Nu, mai degrabă, dacă mă gândesc bine, sunt mai bine decât bine, mult mai bine decât bine.
Explică-mi, te rog.
Păi, supraviețuiesc, reușesc să fac zilele să treacă, mă simt mai puternic, mă simt mai bine în pielea mea. Nu știu cum de reușesc să fac toate lucrurile astea, dar uite că îmi ies, în fiecare zi mai fac un pas către o vagă formă de normalitate și siguranță, un pas către o viață adevărată. Dacă înainte am fost în iad, acum sunt în purgatoriu, și simt că mă pot îndrepta către orice m-ar aștepta după aceea. Încă nu pot să dorm ca lumea, încă mai am anumite dorințe, în fiecare zi, în fiecare nenorocită de zi, încă mă simt nervos și nelalocul meu în mijlocul oamenilor, și uneori tot îmi este frică, dar, cu toate astea, sunt OK. Am acceptat întrucâtva că tot rahatul de acum e un preț pe care trebuie să îl plătesc pentru viața pe care am dus-o înainte.
De ce ți-e frică?

Nu știu.
Ba știi.
Când ți-ai petrecut toată viața bând și luând droguri, faci totul aiurea. Trebuie să învăț cum să fac lucrurile ca lumea, uneori asta mă sperie, de fapt, tot timpul sunt speriat.
Dacă asta te ajută, și eu sunt tot timpul speriat.
Râd.
Un barosan dur ca tine? Nu cred.
Așa credeam și eu, că sunt dur, dar apoi am descoperit că de fapt sunt fragil, și mi-am pus o armură groasă și i-am rănit pe ceilalți ca să nu mă poată răni ei pe mine și credeam că asta înseamnă să fii dur, dar m-am înșelat. În schimb, ceea ce facem acum e o chestie tare dură. Reconstruim, schimbăm, ne ocupăm de distrugeri, înfruntăm frica. Dacă reușesc, atunci poți să spui despre mine că sunt un dur.
O să reușești.
Amândoi o să reușim.
Om trăi și om vedea.
Cum mai e cu pierderea ta?
Mi-e dor de ea.
Credeai că n-o să-ți fie?
Nu, dar nici nu bănuiam că o să-mi fie, pentru că nu credeam că o să se întâmple asta. Mă pregătisem pentru cu totul altceva.
Dar uite că s-a întâmplat.
Da, s-a întâmplat, și e atât de aiurea, și mi-e atât de dor de ea.
De ce anume ți-e dor?
De tot. Mi-e dor să vorbesc cu ea, să o ascult povestindu-mi despre ziua care a trecut. Mi-e dor de vocea ei gravă și spartă de la fumat, mi-e dor de râsul ei, mi-e dor de scrisorile ei, mi-e dor să îi scriu scrisori. Mi-e dor de ochii ei, de mirosul părului ei, de gustul respirației ei. Mi-e dor de tot ce reprezenta ea, la naiba. Mi-e dor să știu că e vie, și mă așteaptă, pentru că m-a ajutat enorm să știu că mă așteaptă, că există cineva ca ea. Cred că cel

mai tare mi-e dor să știu că, la un moment dat, o voi revedea. Tot timpul am crezut că o voi revedea.
Trebuie să îi respecți decizia, asta te va ajuta.
Nu știu de ce naiba tot repeți asta.
Pentru că e adevărat.
Ești nebun.
Ba nu.
S-a sinucis, Leonard, și-a băgat gâtul într-un căcat de prosop, și tot ce simt în legătură cu asta e tristețe și confuzie și o grămadă de ură, mă urăsc pe mine pentru că n-am fost în stare să o împiedic s-o facă, și mai ales o urăsc pe ea pentru că a făcut-o, dar nu simt nici măcar o picătură de respect.
Îți mai aduci aminte cum ea spunea tot timpul că o secundă de libertate e mai prețioasă decât o viață întreagă de sclavie?
Da.
Ea a ales să fie liberă, și ar trebui să-i respecți hotărârea și să îi admiri curajul pe care l-a avut când și-a dus la împlinire gândul. Știu că nu asta înțelegi tu sau înțeleg eu prin libertate, dar asta a înțeles ea prin libertate.
Sinuciderea nu înseamnă libertate.
Dacă tot ce simți e durere, și dacă numai drogurile o pot face să dispară, și dacă trebuie să alegi între o viață de drogat sau libertate, o libertate grea, e drept, eu cred că singura alegere valabilă e cea de-a doua.
Ai uitat o a treia variantă, să continui să trăiesc cu durerea asta.
Nu toată lumea poate.
Mă uit în altă parte, dau din cap, strâng din dinți. Leonard vorbește.
Ai auzit vreodată despre cele cinci etape ale durerii?
Îl privesc din nou.
Nu. Despre ce e vorba?
Nu știu, doar am auzit vorbindu-se despre ele. Am văzut ceva la o emisiune pentru femei. Îmi

imaginez că le traversezi și că la un moment dat ai să fii de acord cu mine.
Te bag undeva, Leonard, pe tine și pe cele cinci etape ale durerii.
Râde.
Vrei s-o ștergem de aici?
Da.
Face semn să i se aducă nota. Când chelnerul vine, o iau eu.
Ce faci?
Plătesc eu în seara asta.
Scot bani din portofel.
Nu, nu plătești tu nimic.
Ba da.
Nu sunt de acord, e inacceptabil.
Hai să nu ne certăm.
Eu plătesc întotdeauna masa. Așa fac eu.
Nu în seara asta.
Am mai mulți bani decât tine.
Mă uit la notă și încep să număr banii.
Îți mai amintești când mi-ai spus că, atunci când cineva vrea să facă ceva drăguț pentru tine, ar trebui să zâmbești și să spui mulțumesc?
Regula asta se aplică numai atunci când fac eu ceva pentru tine.
Zâmbește și spune mulțumesc, Leonard.
Pun banii pe masă, Leonard zâmbește.
Mulțumesc, fiule.
Hai să mergem.
Leonard se ridică, plecăm. Luăm un taxi spre partea de nord a orașului și ne întâlnim cu prietenii mei. Coborâm din taxi, intrăm într-un club vechi de bowling și biliard. Are trei încăperi. Una are un bar lung de stejar, cu scaune înalte în față, care are probabil mai mult de o sută de ani. Alta are cinci piste de bowling, toate manuale. Doi bărbați stau pe vine la capătul pistelor și înlocuiesc popicele căzute și rostogolesc bilele înapoi jucătorilor. A treia încăpere e mare, deschisă, înaltă de patru metri. Zece mese de biliard stau aliniate în două

rânduri de către cinci, de-a lungul încăperii. Deasupra fiecărei mese e aprinsă o lumină. Peste tot sunt mese și scaune de bar. Eu și Leonard intrăm în încăperea cu biliard, eu îmi caut prietenii. Stau în jurul unei mese din colț, ne ducem la ei.
Deși majoritatea l-au cunoscut deja pe Leonard, îl mai prezint o dată tuturor. El sărută mâinile tuturor fetelor, le spune că arată minunat. Dă mâna cu băieții, le spune mă bucur să te cunosc, mă bucur să te revăd. Când prezentările se termină, îi face semn chelneriței și îi spune să mai aducă un rând din tot ce a fost consumat până acum, plus o sticlă mare de cola și două pahare, și să treacă din când în când să umple paharele. Jucăm biliard, prietenii mei beau, fumăm, Leonard fumează un trabuc, râdem, râdem, râdem. Începem să jucăm biliard pe bani, cinci sau zece dolari jocul. Leonard e un dezastru, pierde trei partide. Restul suntem cam la fel, pierdem la fel, câștigăm la fel, împărțim banii. Când Leonard nu joacă, dansează cu fetele, le învârte, le învață mișcări șmechere, le zăpăcește cu complimente. Timpul trece, prietenii mei sunt din ce în ce mai beți. Kevin propune să ridicăm miza, acceptăm cu toții și facem douăzeci de dolari jocul. Leonard începe să joace din nou, ne face praf pe toți, râde pe înfundate în timp ce face asta. Îl întreb ce Dumnezeu s-a întâmplat cu el, el râde, îmi spune că într-o vreme îi plăcea să joace biliard așa că acum a vrut să vadă dacă mai e în stare să bage măcar o bilă. Râd, spun da, sigur că da, sigur că mai poți, dar acum oprește-te, prietenii mei nu au buzunarele doldora de bani. Leonard se oprește din jucat, dă tuturor banii înapoi, ne spune că într-o vreme juca biliard pe bani, ne dă și niște sfaturi. Începe din nou să danseze cu fetele. Prietenul meu Scott, care e beat mort, vine la mine. Pare beat mort. Vorbește.
Spune-i amicului tău să nu mai danseze cu prietena mea.

Dar nu face nimic.
Nu-mi place felul în care dansează cu ea.
Îți jur că nu are nicio intenție.
Nu-mi pasă. Spune-i să se oprească.
Scott e un tip voinic, e înalt și are peste o sută de kilograme și temperament urât. Știu că pe Leonard nu îl interesează prietena lui, dar nu vreau să iasă niciun fel de scandal. Mă duc până la Leonard și la prietena lui Scott, Jessica, care dansează. Scott vine după mine.
Leonard.
Leonard o învârte pe Jessica.
Leonard.
O trage înspre el, o lasă pe spate.
Leonard.
Leonard se întoarce spre mine.
Stai un pic.
Scott trece pe lângă mine. Încerc să îl opresc, dar mă împinge la o parte.
Nu mai dansa cu prietena mea, bulangiule.
Împinge pe Jessica de lângă Leonard. Amândoi sunt uimiți.
Hei, prietene, nu voiam să te jignesc, scuze.
Îți rup curul dacă te mai atingi vreodată de ea.
Cred că ai înțeles greșit situația. Nu am vrut să jignesc pe nimeni.
Scott habar n-are cine este Leonard și ce face el, nu își dă seama ce prostie e pe cale să facă. Fac un pas spre el.
Calmează-te, Scott.
Se întoarce spre mine.
Te fut.
Se întoarce spre Leonard.
Și pe tine te fut. Îți rup curul dacă te mai prind că te uiți la ea.
Lumea în jur s-a oprit din jucat biliard și dansat și se uită la noi.
Puștiule, ar trebui să înveți să te controlezi. Temperamentul ăsta al tău o să te vâre într-o grămadă de necazuri.

Ba pe tine o să te vâre într-un mare necaz, moșule.
Ceva în Leonard, care până acum a fost calm, se schimbă. Fața i se asprește, ochii i se îngustează, corpul i se încordează. L-am mai văzut în starea asta, o dată la dezintoxicare, când l-am cunoscut prima dată, altă dată când ne-am luat la bătaie cu alți doi pacienți de acolo, dintre care unul a murit.
Prietene, faci o mare greșeală. Mai bine întoarce-te și pleacă.
Jessica începe să îl tragă pe Scott de braț și să îi spună hai, hai să mergem. Scott se holbează ca un smintit la Leonard.
Te fut în gură.
Leonard nu răspunde, doar se uită la el cu o intensitate stranie. Jessica îl împinge pe Scott, se îndreaptă înspre ușă, ea e supărată, pare gata să izbucnească în plâns.
Mă duc lângă Leonard.
Îmi pare rău.
Prietenul tău n-ar trebui să bea atâta.
Uneori își mai iese din fire.
Oare mi se permite să dansez cu alte fete?
Râd.
Da, cred că da.
Bine. Hai să reluăm petrecerea. De asta am venit, ca să ne simțim bine, chiar al dracului de bine, dacă se poate.
Râd. Leonard se duce la Adrienne și o invită să danseze.
Ea acceptă.

•

Mă întâlnesc cu Leonard la micul dejun, un mic dejun foarte târziu, pentru că am stat în club până la patru, Leonard a dansat cu fetele, eu am jucat biliard cu băieții, ne-am distrat, ce ne-am mai distrat.
Leonard mă întreabă dacă am vorbit cu Scott, îi spun că nu, pur și simplu cred că e mai bine să fie lăsat în pace, nu e neapărat să știe care ar fi putut fi

consecințele acțiunilor lui. Să îi spun asta ar însemna să îi spun și cu ce se ocupă Leonard. Leonard e de acord cu mine. Ieșim din hotel. Soarele a ieșit din nori. E strălucitor, fierbinte, străzile sunt pline de oameni fericiți, fericiți pentru că iarna a trecut, fericiți pentru că e prima zi frumoasă în câteva luni. Coborâm pe Michigan Avenue, ne oprim din când în când să ne uităm în vitrinele magazinelor scumpe. Lui Leonard îi plac hainele, mai ales hainele scumpe, îi plac costumele din stofă de lână bine croite, pantofii lucrați manual, tricourile din bumbac egiptean, cravatele de mătase. Spune că, în general, oamenilor nu le place să poarte costum, pentru că nu se simt confortabil, și asta doar din cauză că își cumpără costume de cărcat, ieftine, care cad aiurea, din materiale proaste. Spune că un costum croit ca lumea, făcut dintr-un material de calitate, e lucrul cel mai comod din lume. Îi spun că și eu prefer să port blugi și tricou și șosete de lână și bocanci, el râde și spune că, dacă aș fi fiul lui natural, aș simți altfel.

Ajungem la muzeul de artă, la Institutul de Artă din Chicago. Ne plimbăm prin galeriile de pictură europeană, le luăm în ordine cronologică. Vedem șase piese de altar pictate de Giovanni di Paolo, reprezentându-l pe Ioan Botezătorul, înfometat, rătăcind printr-un ținut pustiu, cu un halou strălucitor în jurul capului. Vedem o pictură de El Greco, învăluită într-o lumină argintie și reprezentând-o pe Fecioară ridicându-se spre lună. Vedem opt picturi întunecate de Rembrandt, bărbați țepeni cu pelerine și pălării cu pene privind fix într-o depărtare neagră, îl vedem pe Rinaldo, disperat, fermecat de vrăjitoarea Armida, învăluită în mantia ei de apă, pictați de Tiepolo. Îi vedem pe Turner, Manet, Corot, Monet, Renoir, Caillebotte. Vedem o balerină de Degas, un peisaj de Seurat, două autoportrete de Van Gogh, unul cu urechea tăiată, altul fără urechea tăiată. Vedem un peisaj

tahitian de Gauguin și Leonard începe să plângă, stă pur și simplu în fața tabloului și plânge, nu spune nimic, lacrimile îi curg pe obraji. Stau lângă el și privesc pictura, reprezentând o tânără femeie indigenă, poate iubita lui Gauguin, purtând o rochie simplă de bumbac, flori albe în păr și un evantai în mână. Nu spun nimic, respect plânsul lui Leonard, apoi el începe să vorbească.

Gauguin era agent de bursă în Paris, căsătorit, cu cinci copii. Într-o zi s-a întors acasă și i-a spus soției lui că pleacă, că nu mai poate să își întrețină familia, că s-a săturat. Pur și simplu a plecat, simplu ca bună ziua. A spus că a simțit întotdeauna că este pictor, așa că s-a mutat într-o văgăună insalubră și s-a apucat de pictat. Soția lui l-a implorat să se întoarcă, șefii i-au spus că e nebun, dar lui nu i-a păsat, el și-a urmat glasul inimii. A plecat din Paris, s-a mutat la Rouen, apoi din Rouen la Arles, apoi din Arles în Tahiti. Era în căutarea liniștii, a contemplației, a fericirii, a încercat necontenit să umple golul acela ametitor dinăuntrul lui, era sigur că îl poate umple. A murit în Tahiti, orb și nebun din cauza sifilisului, dar a reușit. Și-a umplut golul dinăuntru, a creat o operă frumoasă, a construit o operă foarte foarte foarte frumoasă.

Leonard își șterge lacrimile.

Îți trebuie mult curaj ca să poți pleca, să-ți pese atât de mult de ceva încât să nu îți mai pese de nimic altceva, să fii gata să te supui impulsurilor și sentimentelor, să fii gata să suporți consecințele vieții de unul singur. De fiecare dată când stau în fața unui tablou de-al lui, îmi vine să plâng, și plâng pentru că sunt mândru de el, și fericit pentru el, și pentru că îl admir.

Leonard respiră adânc, își șterge și ultimele lacrimi, se întoarce și iese din galerie, din muzeu.

•

Leonard pleacă, se întoarce la Las Vegas. Viața mea reintră în normal, sau, mă rog, în ceea ce

înțeleg eu prin normalitate, viața mea de acum fiind cea mai normală pe care am trăit-o până acum.
Mă duc în Kansas City.
Înapoi în Detroit.
Indianapolis.
Milwaukee, de trei ori în Milwaukee.
În nord. În sud.
Minneapolis.
Uneori conduc, uneori mă duc cu trenul, alteori cu autobuzul. Prietenii mei se miră că uneori dispar pur și simplu, le spun că am nevoie să fiu singur.
Îmi petrec zilele mergând fără oprire, nu fac altceva în afară de a merge fără oprire. Vine primăvara, nu mai am nevoie de geacă, străzile sunt aglomerate, terasele cafenelelor sunt pline și gheretele de hot-dog de pe la colțurile de stradă au tot timpul clienți. Mănânc o grămadă de hot-dogi. Cer mai mult muștar, îmi place la nebunie savoarea lui pe cerul gurii.
Când nu merg, citesc, câteva ore pe zi stau și citesc. Acasă pe bănci pe iarbă în parcuri pe scările unui muzeu stau și citesc. Citesc marii clasici, sau ceea ce se cheamă marii clasici, încerc să îmi pun la punct lecturile pe care le-am neglijat în liceu.
Încep să dorm mai mult. Visez mai puțin. Visele pe care le am nu mai sunt așa de rele, nu mă mai trezesc tremurând, sângerând sau vomând, nu mă mai trezesc urlând, gemând sau plângând. Mă îngraș. Nu mai arăt așa tare a toxicoman, acum sunt pur și simplu un tânăr prost îmbrăcat.
Mă duc într-un club punk, să văd o trupă numită The Vandals. Mă duc cu prietenul meu Chris, care a vândut într-o vreme cocaină cu mine. Vrem să îi auzim cântând unele din hiturile lor mai cunoscute, clasicele *Anarchy Burger, A Gun for Christmas* și *Tastes Like Chicken.* Nu ne dezamăgesc. Chitarele sunt zgomotoase și rapide, tobele bubuie, solistul e la înălțime, vocea lui oscilează fără urmă de efort între țipăt și țipăt foarte ascuțit. Intrăm în cerc,

sărind și dând din coate, uneori ajungem în mijloc și suntem loviți.
Într-una din pauze apar Danny și Kevin, însoțiți de un grup de fete. Danny a crescut în afara Chicagoului, într-una din suburbiile bogate de pe malul de nord. Le cunoaște din copilărie pe fetele astea, toate bine îmbrăcate și coafate, toate purtând încă din copilărie cercei de perle și diamante. Toate par al naibii de nelalocul lor.
Eu și Chris ne ducem la ele, le salutăm, numele lor sunt Molly, Rory, Mila și Brooke. Pe trei dintre ele le-am mai întâlnit și înainte, deși toate detaliile întâlnirilor acelora sunt foarte, foarte șterse. Le întreb dacă vor să bea ceva, una dintre ele vrea să știe ce fel de bere se vinde, eu îi spun că bere ieftină. Ea râde, spune OK, o bere ieftină te rog. Mă uit și la celelalte trei fete, acceptă și ele, fiecare vrea să bea o bere ieftină.
Mă duc la bar, Kevin vine cu mine. Îl întreb:
Ce s-a întâmplat?
Nimic.
Ce fac fetele astea aici?
Danny a vrut să le aducă.
Și ele au fost de acord?
Nu cred că știau unde vin.
Cât crezi că o să reziste?
O să ia o înghițitură de bere și o să plece.
Râd. Comand bere, aștept, mă întorc și le privesc pe fete, trei dintre ele încă sunt aici, vorbind cu Danny și Chris, uitându-se la ceilalți clienți ai barului, tineri tatuați, rași în cap sau cu mohawk, se uită la ei ca la niște animale într-o grădină zoologică. Mă întorc, aduc fiecăreia o halbă, le întreb dacă a patra fată a plecat, apoi o voce din spatele meu spune:
Numele meu nu e A-Patra-Fată, ci Brooke.
OK.
Am fost până la toaletă.
Râd.
Cum a fost?

Era împuțită și, în plus, stricată.
Mai este un pisoar în toaleta bărbaților.
Nu, mulțumesc.
Îmi ia ultima halbă din mână, trece pe lângă mine, se duce lângă Danny, îi vorbește. Eu mă întorc către celelalte trei fete și încep să vorbesc cu ele. Una dintre ele, Molly, mă întreabă ce-am mai făcut, eu râd, îi spun că am avut câțiva ani grei. Ea spune că a auzit, că a fost surprinsă când a auzit că Danny se întâlnește cu mine în seara asta. O întreb ce-a mai făcut, ea spune că bine, că lucrează pentru o companie de design interior și face studii de arhitectură. În timp ce îi vorbesc, nu-mi pot lua ochii de la Brooke. Are părul foarte foarte blond, aproape alb, și ochii de un albastru sticlos. E bronzată, probabil că a fost la plajă în altă parte decât în Chicago, are buze bosumflate, dinți perfecți, e machiată discret. O surprind uitându-se la mine. Eu plec de lângă Molly și Brooke de lângă Danny, se duce să îi spună ceva lui Molly. Zâmbesc, știu micul joc care se joacă acum, un joc care mă amuză, nu l-am mai jucat de foarte mult timp. Pășesc pe lângă ei, mă apropii de ea, dar ea se îndepărtează de fiecare dată. Muzica începe din nou, eu și Chris intrăm în cerc. Ne agităm și mai tare, suntem loviți, cântăm și noi hiturile. Știu că Brooke mă privește, eu nu mă uit la ea, știu că asta o frustrează.
Muzica se termină. Danny propune să mergem în alt bar, toată lumea, mai puțin eu și Chris, vrea să iasă cât mai repede din împuțiciunea asta. Propun să luăm două taxiuri, mă așez intenționat lângă Brooke, îmi aprind o țigară și o ignor.
Ne ducem la Opțiunea Locală. Prietenii noștri sunt acolo, și alți foști colegi de școală. Toată lumea e în spate, joacă biliard, eu mă simt bine, simt că jocul următor o să câștig. Tot restul serii joc biliard și beau cola și fumez, eu și Brooke facem eforturi susținute să ne ignorăm reciproc.

Când barul se închide, plec și încep să merg spre casă. Eu merg pe jos singur, toți prietenii mei iau taxiul. Pentru prima dată în câteva ore mă gândesc la Lilly, niciodată nu a mai trecut atât de mult timp fără să mă gândesc la ea. Mă simt vinovat, de parcă aș fi făcut ceva rău, ca și când aș fi trădat-o. Îmi schimb direcția, nu mă duc acasă, mă duc la ea, îi spun că îmi pare rău, plâng.
Îmi pare rău și plâng.
Mă urăsc pentru că o pierd.
O urăsc pentru că m-a părăsit.
Dar nu am niciun răspuns.

•

Peste două zile o văd din nou pe Brooke, e cu Danny, nu îi vorbesc, nu îi spun niciun cuvânt. Nu joc niciun joc, pur și simplu încerc să fiu fidel, loial, să onorez amintirea lui Lilly. În seara următoare sunt într-un bar și o văd din nou. E cu una dintre prietenele ei, o fată pe care nu am mai văzut-o niciodată. Vine la mine, vorbește.
Bună.
Dau din cap.
Nu poți să mă saluți?
Ba pot.
Aștept.
Bună.
Ce mai faci?
Bine.
Mă întorc, plec, intru în baie, e goală. Deschid o cabină, închid ușa după mine, mă așez pe capacul wc-ului. Îmi strâng mâinile, tremură. Îmi aprind o țigară, dar nu reușesc să mă calmez. Inima îmi bate nebunește, mi-e greață, amețesc. Îmi sprijin capul în mâini, închid ochii, respir adânc. Nu ar trebui să mi se întâmple asta, nu sunt pregătit să mi se întâmple una ca asta, și nici nu vreau să mi se întâmple, vreau doar să fiu cu Lilly. Vreau să fiu singur. Când sunt singur sunt în siguranță, nu pot fi rănit. Inima îmi bate. Acum ea m-ar putea răni.

Mă ridic ies din baie mă uit la bar ea nu mai e acolo. O parte din mine e ușurată, o altă parte, dezamăgită. Încă mai sunt neliniștit, mâinile îmi tremură în buzunare. Plec, încep să merg. Vreau să vorbesc cu Lilly, trebuie să vorbesc cu ea, mi-e frică să vorbesc cu ea. Merg pe jos o oră două trei mă gândesc. Cumpăr flori, trandafiri roșii, de la un magazin non-stop. Îi pun jos, mă așez lângă ei. Spun:
Bună.
Mi-e dor de tine.
Încerc să nu-mi fie, dar nu pot. Mi-e dor de tine.
Vreau să-ți spun ceva. Mi-e frică s-o fac, dar, la un moment dat, tot o să trebuiască s-o fac.
Am cunoscut o fată.
Nu o cunosc, de fapt, de-abia dacă am schimbat câteva cuvinte, și nici măcar nu știu dacă o să se întâmple ceva între noi, dar ea e singura persoană care m-a făcut să simt ceva, de când ai plecat tu.
Îmi pare așa de rău, așa de rău.
Nu știu ce să fac.
Dacă ai fi fost aici nu s-ar fi întâmplat asta.
Ce mult aș vrea să fii aici.
Ce tare aș fi vrut să nu mă părăsești.
Te urăsc pentru că m-ai părăsit.
Dar te voi ierta, dacă și tu mă vei ierta pe mine.
Te iubesc, te voi iubi întotdeauna, dar trebuie s-o văd pe fata asta.
Iartă-mă.

•

Formez numărul cu inima bătându-mi nebunește și degetele tremurându-mi. Sună o dată, de două ori.
Mă gândesc să închid. Răspunde.
Alo?
Bună.
Cine e?
Știi foarte bine cine e.
Nu, nu știu.
Ba da.
E opt dimineața.

Și ce dacă?
De ce m-ai sunat așa de devreme?
Dormeai?
Nu. Pot să te ajut cu ceva?
Îți place baseballul?
Nu mă pasionează în mod deosebit.
Ai fost vreodată la un meci?
Nu.
Ai vrea?
Când?
Mâine.
La ce oră?
La unu.
Ce echipă? Cubs sau White Sox?
Cubs.
Stai să-mi verific agenda.
Râd.
De ce râzi?
De ce nu-mi spui unde stai?
Urmează o pauză. Inima continuă să îmi bată, mâinile continuă să îmi tremure.
East Scott, numărul 65.
Ce număr are apartamentul?
Este un portar în față. O să mă sune el când ajungi.
O să fiu la tine la prânz.
Închid. Zâmbesc. Inima îmi bate tare mâinile îmi tremură nu pentru că aș fi nervos, nu, asta a trecut. Mă ridic mă învârt în cerc zâmbesc mă învârt în cerc. Nu simt nimic altceva în afară de tristețe și singurătate, confuzie și nesiguranță. Simt dorințe împotriva cărora nu am cum să lupt, care nu fac parte din oroarea vieții mele de dinainte, care nu mă vor ucide dacă le voi satisface. Și în plus, simt, simt, ceva, orice. Mă învârt în cerc prin cameră.
Fac un duș zâmbesc sub duș. Îmi petrec ziua mergând prin cartier, zâmbind, stând pe o bancă lângă parc și zâmbind, la prânz mănânc o banană uriașă și zâmbesc, încă nu m-am săturat, mai mănânc una. Zâmbesc. Nu fac nimic, dar atunci când se apropie după-amiaza, vreau să dorm. Mi-e

greu să fiu leneș, asta poate fi foarte obositor. Mă hotărăsc să încerc, mă culc puțin. Nici nu-mi mai amintesc de când nu am mai tras un pui de somn ca lumea. Dacă reușesc să o fac și pe asta, înseamnă că în sfârșit corpul meu începe să își revină, să reintre în normal. Mă duc în apartament și mă întind să dorm. Somnul vine repede, un somn de după-amiază sănătos, adânc, fără vise. Când mă trezesc e întuneric, mă spăl pe dinți, mă duc la bar să văd dacă prietenii mei sunt pe acolo, sunt în spate, joacă biliard și beau. Danny vine direct la mine.
Ai sunat-o?
Da.
O să te vezi cu ea?
O duc mâine la un meci de baseball.
Râde.
Nu se poate.
Ba se poate.
Zi-mi ce-ați vorbit.
Păi am sunat-o și am întrebat-o dacă nu vrea să vină cu mine la un meci. Nu a durat decât vreo două minute. Am fost oarecum distant, pentru că știu că fetelor ca ea le place să fie provocate, și, dacă nu ești distant, nu le interesezi.
Știi ceva despre ea?
Știu că o cheamă Brooke. Știu că ai crescut cu ea. Știu că locuiește într-un cartier simpatic, și nu pare să aibă de lucru. Și mai știu câteva lucruri, dar nu cred că te privesc pe tine.
De exemplu?
Am spus că nu cred că te privesc pe tine.
Râde din nou.
Haide.
Știu că e frumoasă. Știu că devin nervos în preajma ei. Și mai știu că și ea simte aceleași lucruri ca și mine.
Asta e tare bine.
Da.
Vrei să mai știi niște lucruri despre ea?

Ca de exemplu?
Vine din una dintre cele mai bogate familii din Chicago, poate cea mai bogată.
Nu-mi prea pasă.
Și e dură și nu tolerează situațiile de căcat.
N-o s-o bag în nicio situație de căcat.
Și mai e și mofturoasă.
Nu-ți face probleme, Danny. Eu sunt îmblânzitorul secolului.
Râde din nou.
Dacă vreodată o să-i cunoști părinții, sper să fiu de față.
De ce?
Păi… sunt OK, dar și foarte foarte conservatori, vin din familii care au bani de multe generații. Probabil că ar leșina dacă le-ai spune ceva despre trecutul tău.
Râd, îmi petrec următoarele două ore fumând, bând cola, stând într-un colț al mesei de biliard și urmărind jocul, schimbând din când în când o vorbă cu vreunul dintre prietenii mei. Am obosit, plec, mă gândesc dacă ar trebui să mă duc să o văd pe Lilly, merg spre casă, mă hotărăsc să încerc să dorm, am nevoie să îmi fac somnul de frumusețe.
Somnul vine repede, închid ochii și m-am dus.
Mă trezesc devreme. Fac un duș, mă săpunesc bine, îmi pun haine noi, beau o cafea, mă plimb. Mă duc în Gold Coast, cel mai bogat cartier din Chicago, este în partea de nord, de-a lungul lacului, după Michigan Avenue și cartierul comercial. De cele două părți ale străzii se aliniază case mari și frumoase ca niște castele, din cărămidă acoperită cu iederă sau din piatră, construite la începutul secolului douăzeci de industriași bogați. Mașini europene sunt parcate în față, unele au șoferi în uniformă la volan. Femeile cu copii sunt urmate de dădace, bărbații poartă costume negre, serioase, și au în mâini ziare făcute sul. Mă plimb înainte și înapoi printre case, căutând strada East Scott. O găsesc, e paralelă cu

lacul, doar o clădire o desparte de Lakeshore Drive. Spre deosebire de tot restul cartierului, clădirea lui Brooke e nouă, construită în anii șaizeci sau șaptezeci, are douăzeci și cinci sau treizeci de etaje, e albă și are ferestre mari.
Intru în hol. Un bărbat între două vârste cu costum și cravată stă în spatele unui birou de recepție. Când apar în fața lui, se uită la mine și spune:
Intrarea de serviciu e prin spate.
Nu sunt aici pentru niciun fel de serviciu.
Pot să vă ajut cu ceva?
Îi dau numele lui Brooke, el mă întreabă cum mă numesc, ridică receptorul și formează un număr. Vorbește, închide, îmi spune că domnișoara coboară într-un minut. Îi mulțumesc, ies în fața clădirii, îmi aprind o țigară. Sunt nervos și speriat. Niciodată n-am mai avut o întâlnire normală. În afară de Lilly, niciodată n-am mai ieșit cu vreo fată normală. Chiar și așa, noi ne-am trăit dragostea într-o instituție unde ne simțeam în siguranță, unde eram la adăpost de tentații și de coșmarurile autoimpuse și create de lumea exterioară, unde puteam să pretindem că suntem normali, unde puteam să visăm la viitorul nostru. Acum e diferit, e diferit pentru că Lilly e moartă, pentru că sunt singur, pentru că eu și Brooke nu ne cunoaștem, pentru că sunt vulnerabil, pentru că aș putea fi rănit. Nicotina nu mă ajută, nu-mi potolește nici nervii, nici spaima. Nu mă face invincibil. Îmi ocupă timpul cât o aștept pe Brooke jos.
Aud ușa deschizându-se în spatele meu. Mă întorc. Ea se apropie de mine, poartă blugi, pantofi sport, un pulover, zâmbește, vorbește.
Bună.
Bună.
Arunc țigara, o sting cu piciorul. Nervos.
Ești gata?
Da.
Vrei să mergi pe jos sau să luăm trenul?
Avem timp să mergem pe jos?

Cred că da.
Atunci hai să mergem pe jos.
Începem să mergem, vorbim, micile conversații tâmpite de la începutul fiecărei relații. Cu cât ne apropiem de stadion, străzile devin din ce în ce mai aglomerate. Nu avem bilete, așa că încep să mă uit după inevitabilii bișnițari. Văd trei bărbați la un colț prefăcându-se a fi ocupați. Mă duc la ei îi întreb dacă au bilete unul mă întreabă dacă sunt polițist eu îi zic că nu el îmi spune un preț. Îi întind câteva bancnote el îmi dă biletele.
Intrăm în stadion. Mă ofer să îi cumpăr niște suveniruri, o șapcă, un tricou, poate ți-ar plăcea o bâtă în miniatură, ea râde. Ne găsim locurile, sunt în partea de sus a stadionului, al treilea rând de sus. Ne așezăm, o întreb dacă știe regulile, ea îmi spune nu am fost niciodată la un meci, dar nu sunt idioată.
După ce se cântă imnul național, începe meciul. După un minut apare un vânzător de bere pe rândul nostru.
Vrei o bere?
Dar tu nu cumva de-abia ai ieșit de la dezintoxicare?
Nu de-abia, dar nici cu mult timp în urmă.
N-o să te simți aiurea?
Eu nu beau, fii fără grijă, dar dacă tu vrei, poți să bei, nu mă deranjează. Berea face parte din marea tradiție a baseballului.
OK, am să-mi iau o bere.
Îi fac semn vânzătorului, îl plătesc, îi întind berea lui Brooke, ea ia o înghițitură.
Cum e?
Bună. Mulțumesc.
Bine.
Te superi dacă îți pun o întrebare?
Poți să mă întrebi tot ce vrei.
De ce ai fost la dezintoxicare?
Alcool și crack.
Ești alcoolic?

Da, sunt alcoolic și dependent de crack. Am și cazier.
Ce fel de cazier?
Vânzare de droguri, condus în stare de ebrietate, vandalism, câteva condamnări pentru acte de violență, tot felul de tâmpenii din astea.
Îmi pare rău.
N-are de ce să-ți pară rău. N-a fost vina ta, n-a fost vina nimănui decât a mea.
Cât timp ai stat acolo?
La dezintoxicare?
Ai fost și în altă parte?
Când am ieșit de la dezintoxicare am intrat la închisoare.
Cât timp ai stat la dezintoxicare?
Câteva luni.
Și la închisoare?
Câteva luni.
Care a fost mai rea?
La dezintoxicare a fost mai rău, dar și mai bine. Corpul îmi era futut de la atâta alcool și atâtea droguri, așa că mi-a fost rău multă vreme, și era un coșmar continuu. Când am început să mă simt mai bine, a trebuit să mă hotărăsc dacă vreau să trăiesc sau să mor, și asta a fost o decizie grea, pentru că însemna să mă ocup de o grămadă de rahaturi care îmi chinuiau mintea. După ce am luat hotărârea, am întâlnit câțiva oameni ca lumea și am început să mă simt mai sănătos, asta a fost incredibil. La închisoare a fost foarte plicticos și din când în când înfricoșător. A fost, mai ales, o mare pierdere de vreme.
Acum cum te simți?
Acum sunt bine, și în general sunt OK, dar vorbim acum în termeni relativi. În comparație cu oamenii normali sunt o epavă, sunt un dezaxat, un om extrem de futut de viață.
Râde.
Măcar ești sincer.

Dacă am fi devenit prieteni, oricum ai fi aflat, mai devreme sau mai târziu.
Zâmbește.
Dacă?
Zâmbesc.
Dacă.
Când începe jocul, se schimbă și vremea. Nori grei, negri, se îngrămădesc deasupra noastră, auzim mârâitul surd al tunetelor îndepărtate. Temperatura scade cu cinci grade, cu zece grade. Soarele a dispărut, vântul a început din nou să bată. Mă uit la Brooke.
Crezi că o să fie OK?
Vremea aici e ciudată rău. Poate fi însorit un sfert de oră, apoi să ningă.
Ce zici, riscăm să stăm aici, sau plecăm de pe acum?
Meciul de-abia a început. Hai să mai rămânem.
Rămânem, dar nu suntem atenți la joc. O întreb despre familia ei, are o soră mai mare și o soră mai mică, și se înțelege de minune cu amândouă, părinții ei au o căsnicie fericită. O întreb unde a studiat, îmi răspunde că a fost la un colegiu mic de științe umane, privat. O întreb ce facultate a făcut, ea îmi spune că psihologie, o întreb ce vrea să facă mai departe, ea îmi spune că nu are nicio idee, dar că încearcă să își găsească un drum, o vocație.
Începe să plouă. După un sfert de oră, ploaia se transformă în potop. Suntem adăpostiți sub bolta platformei superioare, așa că nu ne udăm, dar e frig, și lui Brooke i s-a făcut pe mâini pielea de găină. O întreb dacă vrea să plecăm, ea spune hai să mai rămânem, peste zece minute o întreb din nou, vreau să se simtă bine, ea spune hai să mai rămânem. O întreb din nou atunci când jocul este amânat și o folie impermeabilă este întinsă peste teren și de-abia atunci ea spune da, acum cred că putem să mergem. Ieșim din stadion, ne întoarcem în oraș, ne udăm amândoi, eu încerc să îmi țin geaca peste capul lui Brooke, dar asta nu ajută cine

știe ce. Trecem de stadion de baruri de oameni ea mă întreabă unde mergem eu îi spun că într-un loc pe care-l știu eu și care-mi place.
Trecem de câteva clădiri. Încercăm să mergem numai pe sub copaci, ca să nu ne udăm și mai tare. Intrăm într-un bar mic. Am mai fost aici înainte, e o bombă cu o masă de biliard. Știu că aici vom fi singuri, în liniște.
Intrăm, la bar sunt doi oameni, toate mesele sunt goale. O întreb pe Brooke dacă vrea să bea ceva, ea zice că sigur, îi aduc o bere, mie îmi aduc o cola. Ne ducem în încăperea din spate, în care sunt masa de biliard și câteva scaune. O privesc pe Brooke și o întreb:
Vrei să joci?
Sigur.
Știi cum?
Într-un fel.
Vrei să te învăț?
Ai putea să îmi vinzi câteva ponturi, nu spun nu.
Așez bilele în triunghi, îi întind lui Brooke un tac.
Vrei să începi tu?
OK.
Iau tacul, îi întind bila albă, mă dau cu un pas mai în spate. Ea se apleacă își pregătește poziția tacului și lovește bila albă, care le împrăștie pe toate celelalte, peste tot pe masă.
Nu cred că o să ai nevoie de prea multe ponturi.
Zâmbește.
Jucăm biliard o oră. Ea își soarbe încet berea, eu beau cinci sticle de cola. Fumăm amândoi. Ea câștigă două partide, eu câștig trei. Vorbim cu ușurință, nu se lasă între noi tăceri stânjenitoare, nu facem pauze stângace. Ea mă întreabă de câte ori pe zi îmi doresc să beau și să iau droguri eu îi spun că tot timpul. Ea mă întreabă dacă faptul că suntem într-un bar nu e dificil pentru mine eu îi răspund că pot face rost de alcool oricând vreau, că sunt magazine de băutură la fiecare colț de stradă, că atunci când sunt într-un bar situația nu se

schimbă cu nimic. Mă întreabă cum mă simt fără alcool, eu îi spun că e ca dracu', că-mi petrec o bună parte din timp plângând și că uneori singurul lucru pe care mi-l doresc e să mor. Mă întreabă cum reușesc să fac față stărilor ăstora, eu îi spun că știu întotdeauna că la un moment dat o să mă simt mai bine și că, dacă am răbdare și mă abțin, momentul acela o să vină. Mă întreabă ce vreau să fac cu viața mea, eu îi răspund că în general mi-e greu să duc la capăt o zi începută așa că viața în ansamblul ei nu prea mă interesează în acest moment. Mă întreabă cum câștig bani, îi spun că nu am mare lucru, și ce am vine din mici slujbe de rahat pe care le găsesc din când în când. Sunt sincer cu ea, sunt mai sincer cu ea decât cu oricine altcineva, dar sunt anumite lucruri pe care nu e nevoie să le știe și altele pe care nu am de gând să i le spun.
Plecăm pe la ora cinci. Luăm un taxi, o conduc acasă. Pe drum mă gândesc întruna dacă ar trebui să o sărut sau nu. Deși vorbim, habar n-am ce spun. Mă uit la ea ca un bezmetic și mă întreb dacă m-ar lăsa, dacă ar trebui să încerc, dacă m-ar lăsa, dacă ar trebui să încerc.
Ajungem în fața clădirii ei, coborâm din taxi.
Pot să te conduc până la ușă?
Nu cumva te aștepți să fii invitat înăuntru? Ia-ți gândul.
Cine zice că vreau să fiu invitat înăuntru?
Zâmbește.
Bine, poți să mă conduci până la ușă.
Intrăm în clădire, oare ar trebui să o sărut, intrăm în lift, oare o să mă lase. Apasă butonul etajului ei, mă privește și spune:
Mulțumesc că m-ai invitat la meci.
Mulțumesc că ai venit.
Zâmbește, nu ne mai spunem nimic, doar ne uităm stângaci unul la celălalt. Liftul se oprește, ușile se deschid. Ieșim, ne îndreptăm către apartamentul ei. Inima îmi bate din ce în ce mai repede, picioarele

îmi sunt grele, sunt nervos și speriat, aș vrea s-o sărut dar nu vreau să fiu respins, cred că mă va lăsa dar nu am de unde să știu, Dumnezeule cât de nervos și speriat sunt. Ne oprim în fața ușii ei. Ea spune:
Am ajuns.
Ai o ușă foarte frumoasă.
Se uită la ușă. E o ușă simplă, gri, cu un număr pe ea.
Se uită din nou la mine.
N-am observat-o până acum.
E simpatică. Îmi place.
Râde.
Mulțumesc pentru ziua asta frumoasă.
Sunt nervos.
Cu plăcere.
Sunt speriat.
Ne mai vedem?
Inima îmi bate nebunește.
Da.
Își scoate mâna din buzunar, eu i-o prind în palmă, o trag înspre mine, o sărut. Un sărut simplu. Buzele de-abia deschise se ating doar câteva secunde. Mă retrag ușor, deschid ochii. Brooke pare surprinsă. Întrucâtva șocată. Aproape speriată. Zâmbesc.
Pa.
Mă întorc, mă duc la lift, apăs butonul, ușa se deschide, intru, aștept fără să mă întorc, nu mă uit înapoi, o las în urmă, las și sărutul în urmă. Ușa se închide, eu zâmbesc instantaneu, respir adânc, expir lung. Apăs butonul, liftul coboară. O grabă îmi stăpânește corpul, ceva asemănător cu bubuitul sângelui după ce iau droguri rapide, o grabă a plăcerii, a siguranței, a fericirii, o grabă a speranței împlinite, o grabă a dragostei sau a ceva care ar putea fi dragoste.
Ies din lift, zâmbesc în continuare, și zâmbesc și atunci când ies din clădire.

Merg pe stradă, încep să mă gândesc la Lilly, zâmbetul îmi pălește. Ceva înăuntru mă doare, ceva la limita dintre fericirea că merg înainte și tristețea părăsirii unei mari iubiri. Mă duc la o florărie și îmi dau toți banii pe trandafiri roșii.
Îngenunchez. Pun trandafirii în fața mea.
Bună.
M-am văzut cu fata despre care ți-am vorbit.
Întâlnirea noastră a fost OK.
Să știi că nu am simțit nimic bun de când m-ai părăsit, doar azi, azi m-am simțit bine, în sfârșit m-am simțit bine.
Vreau s-o văd din nou.
Vreau să văd ce o să se întâmple în continuare.
De acum n-o să mai trec pe la tine atât de des.
Mi-e dor de tine, și mi-ar plăcea să fii lângă mine, și, dacă ai fi fost aici, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.
Încep să plâng.
M-ai părăsit.
Plâng.
De acum nu o să mai trec la fel de des pe la tine.
Plâng.

•

A doua zi o văd din nou pe Brooke.
Și în ziua următoare.
Și tot așa.
Ne plimbăm, ne ducem la cinema, mâncăm cheeseburgeri ieftini într-un fast-food anonim. Mergem într-un bar, jucăm biliard, fumăm.
După o săptămână mă invită în apartamentul ei. Are două camere cu vedere spre lacul Michigan. Drăguț, dar nu extraordinar. După zece zile mă lasă în dormitorul ei. Are un pat moale, alb, cu lenjerie curată și frumoasă, și mai multe perne decât ar avea nevoie. Ne întindem pe pat și ne sărutăm, îndelung și adânc, stăm întorși unul spre celălalt, picioarele ni se încolăcesc, ne sărutăm. Nu trecem mai departe de săruturi, nu am curajul să trec mai departe. Îi spun că sunt speriat, că mi-e

teamă de ea și de emoțiile mele, că mi-e frică să mă deschid.
Ea mă întreabă despre trecutul meu, îi povestesc despre traficul de droguri și despre închisoare și despre dependența mea și despre dezmembrarea vieții mele. Când povestesc toate lucrurile astea, nu simt nici mândrie, nici rușine. Asta a fost viața mea, dar acum nu mai este.
Fac cunoștință cu Heather, colega ei de apartament. Heather e drăguță și politicoasă cu mine, dar e clar că mă consideră un vagabond, și probabil crede că Brooke ar fi putut să găsească pe cineva mai bun. Sunt de acord cu Heather, Brooke ar fi putut găsi pe cineva mai bun decât mine.
Fac cunoștință cu un prieten de-al ei, Ned. Ned e ostil pe față cu mine. Îi spune lui Brooke că am s-o rănesc, că sunt periculos, instabil, nebun. Ca să îl liniștim, luăm cina cu el, dar nu-mi vorbește decât din când în când, doar ca să-mi corecteze manierele la masă. O întreb pe Brooke dacă mă lasă să îi rup fundul lui Ned, dar ea spune că nu.
Prima dată când rămân la ea, e bine, în brațele ei mă simt în siguranță, adorm ușor, un somn fără vise.
Închiriem filme.
Comandăm pizza.
Mergem prin oraș ținându-ne de mână.
Rămânem treji până târziu, privim răsăritul.
Dormim după-amiezile.
Ne întâlnim cu Danny, cu Kevin. Amândoi sunt amuzați de ce se întâmplă între noi. Kevin spune că e exact ca în filme, eu întreb ce film mai exact, el râde, spune Frumoasa și Bestia. Nu lucrez. Nu știu de ce nu mai sunt sunat, nu știu de ce nu a mai trebuit să mă duc nicăieri.
O fac pe Heather să râdă, o dată, de două, de trei ori, istețimea mea ieșită din comun începe să o cucerească. Știm amândoi că Brooke și-ar fi putut găsi pe cineva mai bun, dar Heather începe să creadă că poate nici eu nu sunt chiar așa de rău.

Mai luăm o dată cina cu Ned. Știu că îi place sportul. Încerc să leg o conversație cu el. Vorbim despre baseball, baschet, fotbal. El ține doar cu echipele din Chicago, dar știu suficient ca să pot să întrețin conversația. La sfârșitul nopții, cât sunt la baie, Ned îi spune lui Brooke că poate s-a înșelat în privința mea. Mai târziu, când Brooke îmi repetă cuvintele lui, îi spun că mă bucur să le aud, pentru că, dacă nu și-ar fi schimbat părerea, i-aș fi rupt fundul, în ciuda obiecțiilor ei. Ea râde.
Încep să dorm la ea în fiecare noapte.
Mă duc acasă dimineața. Fac duș, îmi iau corespondența din poștă, scot bani de cheltuială de prin ascunzători. Într-o dimineață telefonul sună, răspund.
Alo?
Leonard vorbește.
Vă vorbește marele magician Harry Houdini.
Zâmbesc.
Ce mai faci, Leonard?
Pe unde ai umblat, fiule?
Prin jur.
Făcând ce?
Nu mare lucru.
Ha! HA!
Râd.
Ce naiba a fost asta?
Am spus HA! Te fâțâi peste tot cu o domnișoară.
Poate.
Poate pe dracu'. Unul dintre reporterii mei mi-a spus că țopăi prin tot orașul la brațul unei blonde simpatice.
Unul dintre reporterii tăi?
Am anumiți angajați care îmi relatează diverse lucruri. Eu îi numesc reporteri.
Și mă supraveghează?
Din când în când te mai controlează, da.
Leonard, ar trebui să încetezi cu asta.
E pentru binele tău.
Nu mai pune oameni să mă urmărească, Leonard.

OK, OK, n-o să-i mai pun.
Mulțumesc.
Te-ai simțit bine zilele astea?
Râd.
Da.
Pun pariu că nu duci dorul muncii.
De asta nu am mai primit niciun telefon?
Am considerat că ai avea nevoie de niște timp liber, ca să te concentrezi pe anumite chestiuni personale mai importante.
Mulțumesc.
Și se pare că te-ai descurcat de minune.
Da.
Sunt impresionat.
Ce știi despre ea?
Știu că e foarte atrăgătoare și că e foarte bogată. Știu că vine dintr-o familie cu sânge albastru. Și mai ales știu că vocea ta de acum e vocea unui om fericit.
Ai pus pe cineva s-o urmărească?
Nu, am făcut doar niște investigații.
Te rog să nu mai faci așa ceva de acum încolo.
OK.
Gata.
Ești foarte protector cu ea.
Da, sunt.
Sunt fericit pentru tine.
De ce?
Dacă ești protector cu ea, înseamnă că o iubești. E un lucru bun, un lucru frumos, să ții la cineva din nou.
Ar trebui să vii să o cunoști.
Da, dar nu prea curând.
De ce nu?
Fac niște afaceri acum, niște afaceri importante, și trebuie să le supraveghez așa cum trebuie. O să vin să o cunosc când termin.
OK.
Ai nevoie de ceva?
Nu.

Ai bani lichizi?
Mi-ajung un an.
Râde.
Mă îndoiesc.
Nu cheltuiesc mult.
Ai o prietenă. O să începi să cheltuiești.
Râd.
Nu e genul ăla.
Mai vedem noi. Sigur nu ai nevoie de nimic?
Nu.
Ținem legătura?
Desigur.
Succes în afaceri.
La revedere, fiule.
Închid, mă îmbrac și mă duc în oraș. Brooke mă așteaptă.

•

Luăm cina cu sora mai mare a lui Brooke, Courtney, și cu soțul ei. E ca un fel de test preliminar pentru o viitoare întâlnire cu părinții ei. Mergem într-un restaurant cochet. Îmi pun haine frumoase, pantaloni sport și un tricou albastru și o jachetă nouă, adică aceleași haine pe care le port când iau trenul și fac transporturi. Mă simt un impostor în noua mea înfățișare, ca un actor cu masca și costumul lui, parcă m-aș preface că sunt altcineva. Am vorbit cu Brooke despre ce ar trebui să spun și despre ce n-ar trebui să spun, Brooke m-a sfătuit să fiu sincer, complet sincer, și are dreptate, ar trebui să fiu onest, dar, în același timp, vreau ca sora ei să mă placă, dar știu că probabil nu o să se întâmple asta dacă va afla despre trecutul meu. Știu că nu ar trebui să-mi pese de asta, în definitiv, sunt ceea ce sunt, dar problema este că îmi pasă cu adevărat. Nu vreau să o fac pe Brooke de rușine.
Ne așezăm la masă, așteptăm să ajungă sora ei, care întârzie. Brooke mă apucă de mână și îmi spune:
Ești OK?

Sunt nervos. Tu?
Și eu sunt puțin nervoasă.
Nu trebuie să fii, o să mă port frumos.
Știu, și oricum probabil că Courtney e mai nervoasă decât noi doi la un loc.
De ce?
I-am povestit despre tine, de-abia așteaptă să te cunoască, e nervoasă și emoționată în același timp.
Ce i-ai povestit?
Doar lucruri bune. Nu-ți face griji.
Brooke face semn spre ușă. Mă întorc, văd o femeie și un bărbat venind spre noi. Bărbatul e brunet, cârlionțat, are piele măslinie și în jur de treizeci de ani. Femeia e o versiune mai înaltă a lui Brooke, are același păr blond, aceiași ochi albaștri, aceeași culoare a pielii, aceeași formă a buzelor. Același aer rezervat, aceeași marcă a bogăției în înfățișare. E puțin mai înaltă decât soțul ei, care merge cu un pas în urma ei.
Spun bună ea zâmbește și spune salut, eu sunt Courtney, și acesta este soțul meu, Jay, ne strângem mâinile, le spun eu sunt James, ne așezăm.
Cina e ușoară, plăcută. Courtney duce greul conversației, vorbește despre copiii ei, despre casa ei de pe malul de nord, despre cât e de ocupată, despre cât de mult își iubește soțul. Înainte să comandăm, mă întreabă dacă mă deranjează faptul că o să comande vin, eu spun că nu, ea mă întreabă cum mă descurc așa, în general, știu că Brooke i-a spus că am fost la dezintoxicare, așa că îi răspund că bine, iar ea comandă un pahar de chardonnay. Vorbește încontinuu în timpul cinei, nici nu se atinge de mâncare. Eu mănânc o felie de mușchi în sânge, e foarte bun, dar nu mă satur, ea nu se atinge de somonul ei, dacă aș putea, m-aș întinde peste masă și l-aș lua și l-aș mânca.
Terminăm de mâncat, soțul ei ia nota de plată. Ieșim împreună, ea ne îmbrățișează și pe mine și

pe Brooke, ne luăm rămas bun, ei pleacă. Eu și Brooke ne întoarcem pe jos spre casă. Ea vorbește.
A ieșit bine.
Crezi?
Da, i-a plăcut de tine.
De unde știi?
Dacă nu i-ai fi plăcut, s-ar fi încruntat la tine și s-ar fi plâns din orice și l-ar fi chinuit pe Jay.
Râd.
Bietul de el.
Bietul de el pe dracu', știa în ce se bagă când a luat-o.
Râd din nou.
Mă bucur că a ieșit bine și mai ales mă bucur că ai impresia că i-a plăcut de mine.
O să le povestească toată întâlnirea părinților noștri, o să le spună că ești complet acceptabil.
Asta e foarte bine.
Da, foarte bine.
Arăt cu degetul spre jacheta mea nouă.
Acum, dacă tot m-am descurcat așa de bine, pot să-mi scot chestia asta?
Nu.
Nu? De ce nu?
Nu te-am mai văzut niciodată îmbrăcat ca lumea. Mi se pare că îți stă foarte bine așa. Fă-mi pe plac și poart-o până ne întoarcem în apartament.
Zâmbesc și o iau de mână. O căldură și un tremur îmi împânzesc corpul, pun stăpânire pe mine treptat, cu o lentoare care persistă și mă sperie. Mă simt foarte apropiat de Brooke, mă simt puternic când o țin de mână, invincibil în fața lumii, dar fragil în fața ei, vulnerabil, mi-ar putea face rău, da, mi-ar putea face rău.
Ne ducem la ea. Intrăm în camera ei. Brooke închide ușa, aprinde o lumânare. Mă întind pe pat, ea vine lângă mine. Ne privim câteva secunde, în liniște, intens. Ne apropiem, închidem ochii, ne întâlnim, totul în noi se întâlnește, mâinile, respirațiile, buzele, corpurile. Ceva s-a schimbat,

zidurile de apărare s-au prăbușit, armura s-a topit în jurul meu, apărarea e distrusă. Întâlnirea mâinilor noastre, a răsuflărilor, a buzelor, a corpurilor noastre e adâncă, rapidă, dureros de urgentă. Ne ridicăm, mâinile ei intră sub tricoul meu, ale mele sub bluza ei, ne îndepărtăm un moment, îmi dau jos tricoul, ne întindem din nou. Îi miros părul, pielea cu aromă de săpun, subsuorile parfumate. Buzele îi sunt moi sub ale mele, mâinile ferme. Îi scot bluza. Îmi lipesc pieptul de pieptul ei, îi simt inima bătând. Sunt aproape de ea, corpul și tot restul îmi sunt aproape de ea.
Mă simt slab, fragil, vulnerabil. M-ar putea răni. Sunt aproape de ea. Sunt speriat. M-ar putea răni. Îi simt inima bătând, îmi simt inima bătând, m-ar putea răni. Nu mai suport, nu mai suport, știu că mi-ar putea face rău.
Vreau s-o sărut, o sărut fără oprire, nu m-am mai simțit atât de fericit de la Lilly, de la Lilly. Vreau s-o sărut mai mult, mai mult, dar încep să fiu panicat, să îmi fie frică, sunt al naibii de terorizat. Mă trag înapoi.
De ce te-ai oprit?
Nu pot.
Ce s-a întâmplat?
Nu pot.
Dar ce am făcut?
Nimic.
Am greșit cu ceva?
Îmi pare rău.
Pentru ce?
M-am speriat.
De ce?
Pur și simplu m-am speriat. Îmi pare rău.
Se uită la mine. Eu îmi feresc privirea. Sunt stânjenit și tulburat, mi-e rușine.
Mâinile îmi tremură, corpul îmi tremură. Are brațele în jurul meu, mă simte tremurând, mă

urăsc, mă urăsc, dar m-ar fi putut răni, așa cum m-a rănit și Lilly, sunt îngrozit.
Ce s-a întâmplat?
N-o pot privi.
Ce s-a întâmplat, James?
Dau din cap, îmi mușc buzele. Nu vreau să plâng în fața ei. Nu vreau să plâng. Mă trage spre ea, îmi pune capul pe umărul ei și mă strânge în brațe.
Vreau s-o iubesc. Vreau să mă dăruiesc ei. Vreau să fac dragoste cu ea vreau să fiu normal și mai ales vreau să duc o viață normală alături de cineva. Nu vreau să îmi fie frică să iubesc, să ofer și să primesc iubire. Am obosit să fiu singur. Nu mai pot, am obosit, și mi-e rușine. Vorbesc încet, vorbesc.
Tu n-ai nicio vină, n-are nicio legătură cu tine.
Are legătură cu ceva dinainte?
Da.
Vrei să vorbim?
Nu.
Atunci o să stăm unul lângă altul, nu e nevoie să vorbești.
Îmi pare rău.
Stai lângă mine.
Stăm întinși unul lângă celălalt, cu picioarele încolăcite. Eu îmi sprijin capul pe umărul ei, ea mi-l strânge în palme. Bătăile inimii mi se potolesc, nu mai tremur. Zidurile se ridică la loc, armura e asamblată din nou pe corpul meu, apărarea e completă. Ea mă ține în brațe, mă simt protejat, sunt din nou în siguranță. Mă sărută pe frunte.
Vrei o țigară?
Da.
Se desprinde de mine. Se ridică, se duce și scoate dintr-un sertar al dulapului un tricou, se îmbracă, iese din cameră. Mă ridic și mă sprijin de capătul patului. Respir adânc, mă uit la așternuturi. Îmi urăsc slăbiciunea, îmi urăsc frica, mă urăsc. Brooke se întoarce în cameră. Aduce un pachet de

țigări, o scrumieră, o sticlă cu apă. Se așază în fața mea, îmi întinde o țigară, o iau, ea mi-o aprinde.
Mulțumesc.
Vrei niște apă?
Iau sticla și beau o înghițitură.
Mulțumesc.
Ești OK?
Clatin din cap.
Nu, deloc. Sunt futut, complet futut.
Pot să te ajut cu ceva?
Aș vrea să mă poți ajuta, dar e imposibil.
Îmi pare rău.
Să nu-ți pară. N-ai de ce să îți pară rău.
Se apleacă, mă sărută pe frunte. Vine lângă mine. Fumăm, bem pe rând din sticla de apă. Mă uit la așternuturi, uneori mă uit la ea. Și ea se uită la așternuturi și, din când în când, la mine. Ne terminăm țigările, le stingem. Ea pune scrumiera pe noptieră, mă privește, mă întreabă:
Vrei să dormim?
Da.
Ne întindem unul lângă celălalt. Ea se lipește de mine, mă sărută blând pe buze, mă înlănțuie cu brațele, își pune capul pe umărul meu. O privesc adormind. După vreo oră, mă dau jos din pat, mă duc în salon, îmi aprind o țigară, mă uit pe fereastră, privesc lacul cu unde liniștite, negre. Fumez. Tare mi-aș dori s-o las să mă ajute. Aș vrea să poată face ceva pentru mine. Fumez și privesc lacul. Mi-e frică, m-ar putea răni, m-ar putea răni.

•

Nu dorm bine. Plec dimineața devreme. O sărut pe Brooke și ne despărțim, ies pe străzi și merg fără țintă, încerc să îmi alung frica, dar nu reușesc. Merg pe jos toată ziua, până când picioarele încep să mă doară, dar tot nu reușesc. Îmi repet că nu are de ce să îmi fie frică, dar nu merge. Mă duc acasă, citesc din Dao, dar nu reușesc, frica e tot în mine. Îmi spun că nu are de ce să îmi fie teamă, și teama persistă. Îmi repet că nu mă va răni, că pot să fac

față oricărei situații de genul ăsta, având în vedere că am trecut și prin lucruri mai urâte, dar tot mi-e frică, o frică oribilă.
Brooke mă sună, mă întreabă cum mă simt, eu îi spun că OK. Mă întreabă dacă am chef să merg cu ea și cu Heather la bar, eu îi spun că da. Poate că, dacă o văd, voi simți diferit toate lucrurile astea, poate, poate.
Fac un duș, mă schimb, mă duc în Opțiunea Locală. Intru, le văd pe Heather și pe Brooke la o masă. Mă duc spre ele, văd că Brooke pare supărată. Ajung lângă ele și spun:
Bună.
Bună.
Bună, Heather.
Bună, James.
Mă uit la Brooke.
Ce mai faci?
Brooke se uită la Heather, apoi la mine.
Bine.
Trag un scaun și mă așez în fața ei.
Ce s-a întâmplat?
Nimic.
Ba s-a întâmplat ceva.
Nu contează.
Ba contează.
Clatină din cap.
Spune-mi.
Se uită din nou la Heather, apoi la mine.
Stăteam la bar și un tip a venit lângă mine și mi-a pus mâna pe fund. L-am întrebat ce dracu' face și el mi-a zis că mă strânge de fundulețul ăsta mișto și m-a apucat din nou.
E aici?
Nu contează.
E aici?
Heather arată cu degetul către trei tipi care stau la bar și spune:
E cel din mijloc.
Mă ridic.

Mă întorc imediat.
Brooke întreabă:
Ce vrei să faci?
Nu-ți face griji.
Mă îndrept către cei trei de lângă bar. Se deschide în mine o poartă. Sunt inundat de furie, de frică, de agresivitate, de o dorință de a proteja și de a face rău, o dorință copleșitoare de a distruge distruge distruge. Știu că sentimentul ăsta a crescut în mine de ani de zile, că Furia s-a întors. Nu îmi place, aproape că m-a ucis înainte, dar s-a întors. Inima îmi plesnește. Strâng din dinți, îmi încleștez maxilarul. Fiecare celulă din corpul meu se încordează, se pregătește, se strânge, se întinde ca un arc. Gândurile îmi încetinesc, ochii mi se ațintesc pe cei trei bărbați din fața barului. Sunt toți cam de aceeași înălțime cu mine, stau cu fața la bar, cu spatele la mine. Poartă pantaloni sport, pantofi de piele, tricouri mulate, ceasuri scumpe. Sunt proaspăt rași și au părul scurt. Ar putea șterge cu mine pe jos, sau invers, sau poate nu o să se întâmple nimic. Încerc să mă controlez, încerc să mă pregătesc.
Mă opresc la câțiva pași în spatele lor, vorbesc.
Scuzați-mă.
Niciun răspuns. Repet, mai tare.
Unul din cei de pe margine se întoarce.
Da?
Vreau să vorbesc cu prietenul tău.
Îl bate pe prietenul lui pe umăr, arată spre mine. Cel din mijloc se întoarce.
Da?
Inima îmi bate nebunește. Arăt înspre Brooke și Heather, care ne privesc.
Să nu te mai atingi de ea vreodată. Și nici de prietena ei.
Prietenii lui se întorc spre mine.
Ce?
Nu vrea s-o mai atingi. A fost o greșeală prima dată, dar să nu se mai repete.

Cine ești tu?
Nu contează.
Te-a rugat ea să vii să vorbești cu mine?
Nu contează.
Mă uit fix la el. El îmi înfruntă privirea. Sunt nervos încordat speriat gata de atac nu știu sigur ce o să fac cu prietenii lui. El se uită la fiecare și apoi din nou la mine.
Noi suntem trei și tu doar unul.
Mă uit țintă la el. Și el la mine. Ei sunt trei, eu unul singur. Nu știu ce o să fac.
Nu îmi pasă câți sunteți. Să n-o mai atingi niciodată.
Ne privim fix. Îl văd pe Derek cum scoate de sub tejghea o bâtă de lemn scurtă și groasă, vine spre noi, vorbește.
James?
Mă uit la el.
E vreo problemă?
Mă uit din nou la cel din mijloc, el se uită la Derek, vede bâta, vorbește.
Nu, nicio problemă.
Se întoarce înspre mine.
Cere-i scuze prietenei tale din partea mea.
Mulțumesc.
Mă întorc la masă, mă așez lângă Brooke și Heather.
Brooke întreabă:
Ce s-a întâmplat?
Tipul ăla m-a rugat să îți transmit scuzele lui.
Ce i-ai spus?
Nu contează. N-o să se mai atingă niciodată de tine.
Mă ia de mână.
Mulțumesc.
N-ai pentru ce.
Simte că tremur.
Ești OK?
O să mă calmez în câteva minute.
Zâmbește.

Mulțumesc că te-ai dus la el.
Dau din cap.
Nu-i nicio problemă.
Stau cu ele, beau o cola sau două, fumez, aștept să mă calmez. Mâinile mi se opresc din tremurat, dar calmul nu îmi revine. Furia rămâne lângă mine, mă torturează, mă împinge să beau, îmi zice bea nenorocitule, bea bea, îmi spune distruge, distruge, îmi spune te voi răni, îți voi face rău. Nu am mai simțit în mine o Furie asemănătoare de pe vremea când eram la dezintoxicare, deja mă simt fragil și vulnerabil. Nu vreau să fiu în niciun bar acum. Vreau ca Furia să dispară, știu că alcoolul o distruge. Vreau să beau. Nevoia crește cu fiecare clipă, e îngrozitor, fiecare moment devine o luptă de supraviețuire, de împotrivire. Trebuie să plec. Vreau să beau. Trebuie să plec. Aștept să plece întâi cei trei de la bar, nu vreau ca Brooke să rămână singură aici cu cel din mijloc. Ei pleacă după o oră, îi privesc plecând, aștept cinci minute, mă ridic, mă uit la Brooke, îi spun:
Trebuie să plec.
Ce s-a întâmplat?
Pur și simplu nu mai pot rămâne aici.
Vin cu tine.
Stai aici, vreau să petreci o noapte frumoasă. Vreau să fiu singur.
Mă aplec, o sărut de despărțire, ies din bar. Încep să merg. Vreau să mă calmez. Vreau ca Furia să dispară. Vreau să mă simt în siguranță, vreau ca impulsurile astea să se topească. Asta nu ar trebui să fie chiar așa de greu, lucrurile astea nu ar trebui să mă mai chinuie. Știu însă că problemele mele sunt minore. Știu că am trecut și prin momente mai grele, că am văzut lucruri mai rele, că m-am simțit mai rău. Știu că problemele mele de acum sunt minuscule și de căcat pe lângă alte probleme ale lumii. Știu că ar trebui să scap naibii de ele sau măcar să mă obișnuiesc cu prezența lor. Dar faptul că știu nu mă ajută cu nimic. Faptul că știu mă face

să mă simt mai degrabă ca un idiot, un bou slab, un bou nenorocit, un bou vulnerabil.
Merg pe jos ore în șir, merg pe jos toată noaptea. Merg și privesc în mine și în jurul meu și nu găsesc niciun răspuns la întrebările mele. Sunt exact în aceeași stare ca atunci când am ieșit din bar. Nu vreau să recunosc dar știu că nu pot să continui, știu că în momentul acesta nu pot fi cu nimeni în afară de mine însumi. Brooke m-ar putea răni. Vreau s-o protejez, sentimentele mele sunt prea puternice și, de aceea, periculoase pentru mine. Sunt speriat.
Mă duc la ea. Îl salut pe portar, care mă cunoaște, urc, bat la ușă. E nouă dimineața, ar trebui să fie trează deja, deschide ușa, e în pijama. Zâmbește, spune:
Nu arăți prea bine.
Nici nu mă simt prea bine.
Mă invită înăuntru. Pășesc în salon și mă așez pe canapea, ea se duce în bucătărie.
Vrei o cafea?
Desigur.
Toarnă două cești, pune puțin lapte în a ei, vine înapoi în salon, îmi întinde cafeaua, se așază lângă mine. Mă sărută pe obraz apoi se trage puțin înapoi.
Pari trist.
Ridic din umeri.
Ce s-a întâmplat?
Privesc în jos, clatin din cap. Mă urăsc, îmi urăsc slăbiciunea, urăsc faptul că nu pot să continui. Își pune mâna pe mâna mea.
Ce s-a întâmplat?
Mă uit la ea, clatin din nou din cap, îmi mușc buzele. Ea mă privește câteva momente, apoi ia țigările de pe masă.
Vrei să fumezi?
Dau din cap. Îmi întinde o țigară, o aprinde, își aprinde și ei una, mă privește.
Nu poți să fii cu mine acum, așa-i?

Da.
De ce?
Pur și simplu nu pot.
Am făcut eu ceva?
Clatin din cap, îmi mușc buzele. Nu vreau să plâng.
Atunci ce e în neregulă?
Pur și simplu sunt futut de viață. Confuz și speriat și futut.
O lacrimă începe să îmi curgă pe obraz.
Tu n-ai nicio vină.
Pe amândoi obrajii.
Mi-aș fi dorit să nu se întâmple asta.
Lacrimi mi se preling pe obraji, ea dă din cap, se apleacă, mă ia în brațe, vorbește.
M-am gândit că s-ar putea să ajungem aici. Te vedeam suferind fără oprire și voiam să fac ceva să te ajut. Nu știu ce ți s-a întâmplat înainte, dar îmi pare rău pentru tine, și sper că vei trece peste asta și, dacă vreodată vei avea nevoie de un prieten, știi unde să mă găsești.
O las să mă țină în brațe, plâng. Sunt bolnav de atâta plâns. Brooke mă strânge în brațe și mă leagănă și, deși nimic nu e în regulă și mă urăsc pentru că o părăsesc, mă simt în siguranță, pentru că ea mă ține strâns în brațe.
Plâng.
Sunt al dracului de bolnav de plâns.
Plâng.

•

Găsesc hârtia cu cele cinci nume și numere ale lui Leonard, îl formez pe primul, sună de două ori, răspunde o femeie.
Da?
Aș putea să vorbesc cu domnul Sinatra?
Nu.
Vocea pune receptorul în furcă. Formez următorul număr. Sună de două ori, răspunde o voce.
Alo?
Aș putea să vorbesc cu domnul Kennedy?

Nu.
Următorul număr.
Vă rog, cu domnul Bob Hope.
Nu e acolo.
Următorul număr.
E Joe Dimaggio pe acolo?
Nu.
Ultimul număr.
Aș putea să vorbesc cu Leonard?
Cine e la telefon?
James.
Nu e aici. Vrei să-i lași un mesaj?
Spuneți-i că l-am căutat.
Bine.
Mulțumesc.
Închid. Telefonul sună peste cinci minute. Răspund.
Alo?
M-ai sunat.
Da.
Ce s-a întâmplat?
Nimic. Vreau să lucrez din nou.
De ce?
Pur și simplu.
Ai părăsit-o, nu?
De ce crezi asta?
Se simte în vocea ta.
Da, am părăsit-o.
Îmi pare rău.
Se mai întâmplă.
Nu încerca să te prefaci în fața mea. Ești supărat.
Se simte în vocea ta.
Ai dreptate, sunt supărat. Dar ce să fac, trebuie să merg înainte, să-mi umplu zilele cu ceva. De aceea vreau să mă întorc la lucru.
Să văd ce am pe țeavă, poate chiar vin în vizită pe la sfârșitul săptămânii. Să te înveselesc puțin.
Ar fi super.
Ai nevoie de ceva?
Îmi doresc ceva ce nu pot avea.

Asta așa e. Ne mai auzim.
Să mă suni dacă vii.
Da.
Mulțumesc, Leonard.
La revedere, fiule.
Închid.
Îmi doresc ceva ce nu pot avea. Beau cafea, fumez, citesc cartea despre Dao, fac plimbări lungi, bântui prin galeriile muzeului de artă, vorbesc cu Lilly, nu dorm. Timpul trece greu. Nu pot avea ceea ce îmi doresc. Vreau să fiu ocupat, să uit. Aștept să sune telefonul.

•

Se aud bătăi în ușă. E cam ora prânzului, stau întins pe pat, mă uit în tavan, mă ridic, aud din nou bătăi în ușă, mă opresc în fața ușii.
Cine e?
Aud vocea lui Leonard.
Ali Baba și cei patruzeci de hoți.
Râd, deschid ușa. Leonard și Snapper intră în apartament. Spun:
Ce mai surpriză.
Leonard vorbește.
Avem ceva treabă la New York. Ne-am făcut în așa fel programul, încât să ne rămână opt ore de petrecut cu tine.
Mă uit la Snapper.
Ce mai faci, Snap?
Eu sunt cei patruzeci de hoți. Ce vrei mai mult?
Râd din nou, Leonard vorbește.
Pune-ți pe tine niște haine ca lumea și ia-ți cartea de credit, avem o întâlnire.
Cu cine și unde?
E o surpriză.
Ce o să facem?
O să aducem niște frumusețe în viața ta.
Adică?
Adică trebuie să-ți pui pe tine niște haine ca lumea și să îți iei frumușel cartea de credit, pentru că avem o întâlnire.

Trebuie să fac un duș.
Bine. Te așteptăm.
Mă duc în baie, fac un duș scurt, mă duc în camera mea, mă îmbrac cu niște haine frumoase, apoi plecăm toți trei. Mergem pe jos până la colțul străzii și ne urcăm într-un Mercedes-Benz mare, alb, și ne îndreptăm către centru. Leonard mă întreabă dacă mi-e foame eu spun că nu, el spune că lui, în schimb, îi e foame, așa că ne oprim într-un restaurant mic ca să mănânce o salată. Când termină salata luăm din nou mașina și ne ducem în cartierul cu galerii de artă din Chicago, parcăm mașina la marginea străzii, coborâm, începem să mergem. Leonard vorbește.
Știi ce s-a întâmplat în cartierul ăsta acum câțiva ani?
N-am nici cea mai vagă idee.
Piața artei s-a prăbușit și, la fel ca fiecare cartier de galerii de artă din țară, s-a dus dracului și ăsta. Știi ce înseamnă asta pentru noi?
N-am nici cea mai vagă idee.
Înseamnă că majoritatea galeriilor ăstora sunt aproape falimentare, așa că sunt disperate să își vândă piesele din inventar și își doresc să facă tranzacții profitabile și foarte foarte foarte rapide. Știi de ce suntem aici?
Să cumpărăm obiecte de artă?
Mai exact?
Nu știu.
Suntem aici ca să-ți cumpărăm un Picasso.
Îți bați joc de mine.
Leonard se uită la Snapper.
Îmi bat joc de el?
Snapper se uită la mine.
Nu, nu-și bate joc de tine.
Mă uit la Leonard.
Nu-mi permit un Picasso.
Nu, desigur, nu îți permiți o pictură de Picasso, sau un desen mare, sau unul important, dar cu siguranță îți putem găsi unul mic.

Snapper vorbește.
Lucrările lui Picasso sunt surprinzător de accesibile.
Leonard vorbește.
Snap are și el două lucrări.
Snapper vorbește.
Am un desen simpatic în creion, un cap de femeie, și un desen în tuș cu un porumbel.
Leonard vorbește.
Și le-a cumpărat ieftin, pentru că dealerii voiau să vândă.
Ne oprim în fața unei clădiri. Leonard vorbește.
Am făcut niște cercetări înainte de a veni aici. Am găsit ceva interesant aici. Select, dar nu foarte. Au piese frumoase în depozit și, ce e mai important, trec printr-o criză financiară sănătoasă.
Deschid eu ușa și intrăm în clădire. Galeria e la etajul al doilea, urcăm scările în spirală. Snapper deschide o ușă de oțel, intrăm într-o încăpere mare, cu pereți albi și o ușă gri și tavan înalt. Tot felul de lucrări de artă sunt atârnate pe pereți, câteva mari, cu compoziții abstracte, câteva desene mici și simple, câteva pasteluri monotone și minimaliste. În colțul din spate al încăperii este biroul unui recepționist și, în spatele lui, o ușă care duce la un birou. Leonard se uită la mine și spune:
Hai să intrăm acolo.
Ne îndreptăm către birou. În timp ce ne apropiem, o femeie atrăgătoare de aproape patruzeci de ani iese. Are părul scurt și brunet și buzele date cu ruj roșu-aprins și poartă un costum negru. Zâmbește.
Pot să vă ajut cu ceva?
Leonard vorbește.
Căutăm un desen de Picasso.
Avem câteva în stoc.
Am vrea să le vedem.
Veniți cu mine.
Trecem într-o încăpere mică. Pe un perete e un dulap mare, cu sertare purtând numele artiștilor, și câteva desene mici, înrămate, deasupra. Două

scaune sunt lângă celălalt perete, și o ușă pe al treilea. Femeia spune:
Luați loc, mă întorc imediat.
Snapper ne face semn să ne așezăm. Femeia iese pe ușa pe care o închide încet în urma ei. Mă uit la Leonard și spun:
Ce ciudat e.
Râde.
Ce e ciudat?
Păi, ideea că o să mă întorc acasă cu un Picasso sub braț, asta e ciudat.
Lasă că o să te obișnuiești cu ea.
Râd.
Ce o să fac cu el când ajung acasă?
Îl pui pe perete, ce altceva ai vrea să faci?
Și dacă cineva mi-l fură?
Leonard se uită la Snapper.
Snapper?
Snapper se uită la mine.
În cazul ăsta, găsești hoții și îi împuști.
Râd. Femeia deschide ușa. Aduce cu ea un desen mic, probabil de cincisprezece pe douăzeci, și unul puțin mai mare, probabil douăzeci pe douăzeci și cinci. Ia desenele de pe dulap și le înlocuiește cu cele noi. Ne ridicăm și ne uităm la ele. Leonard vorbește.
Dacă ceea ce vezi nu te impresionează, sau nu te face să zâmbești, sau nu te face fericit, sau te lasă rece, atunci dă-le dracu', nu cumpărăm nimic.
Râd. Femeia râde și ea. Mă uit la desene. Femeia vorbește.
Simți ceva?
Clatin din cap.
Nu.
Am și altele.
Ia desenele, pleacă, după câteva clipe se întoarce cu alte două. Mă uit la ele și nu simt nimic, ea pleacă și aduce alte două, tot nimic, așa că mai aduce două. Îmi place unul din ele. Două bucăți de hârtie sunt puse una peste cealaltă, un chip

zâmbitor de bărbat e desenat simplu peste ele, cu creion albastru. Cuvântul *papiers* e scris cu creion gri pe partea de sus a hârtiei de jos, și cuvântul *colles* e scris pe partea de jos a hârtiei de sus. O stea mare, tot cu creion gri, e desenată, parcă accidental, peste amândouă jumătățile chipului albastru, și Picasso s-a semnat cu litere mari în partea de jos a desenului. Lucrarea are, probabil, treizeci de centimetri lățime și șaizeci lungime, și are o ramă veche, ornamentală, neagră, de lemn. Mă uit la ea și mă face să zâmbesc. Mi-l imaginez pe Picasso în studioul lui dezordonat de pe undeva din Franța, îmi imaginez că a făcut colajul ăsta într-un moment de plictiseală extremă, îmi imaginez că l-a băgat în vreun sertar și că a uitat de el instantaneu. Poate că l-a dat cuiva, poate că l-a vândut când a avut nevoie de niște bani, poate că l-a găsit cineva după moartea lui, nu știu cum de a ajuns aici, în galeria asta din Chicago, dar știu că, atunci când îl privesc, mă face să zâmbesc, și mai știu că o să-l iau acasă cu mine.
O întreb pe femeie cât costă, femeia îmi spune un preț, Leonard spune că în niciun caz, că prețul ăsta este mult peste cota pieței, așa că propune un altul. Încep să negocieze, până la urmă ajung la o înțelegere. Se uită amândoi la mine, eu zâmbesc și spun OK.
Îi dau femeii cartea mea de credit, ea spune că preferă cecuri. Eu spun că prefer să plătesc cu cartea de credit, ea spune OK, și facem plata. Semnez chitanța. Mă întreabă dacă doresc să îmi fie livrat, eu spun că nu, că îl iau acasă cu mine. Îl iau și ies din birou. Toți trei îi mulțumim femeii și ieșim din galerie. Duc Picasso-ul sub braț. Zâmbesc în timp ce merg, am un Picasso sub braț, ceea ce mi se pare ridicol. Leonard se uită la mine, zâmbește, spune:
Îți stă bine cu chestia aia sub braț.
Râd. El se uită la Snapper, spune:
Îi stă bine, nu-i așa?

Snapper spune:
Da, i se potrivește.
Poate că ar trebui să se întoarcă mâine, să își mai cumpere unul.
De ce nu? O viață are omul.
Asta e cu siguranță adevărat. O viață ai, deci trebuie să îți cumperi un Picasso ori de câte ori ai ocazia.
Râd, ne întoarcem la Mercedes, intrăm, pornim. Ne întoarcem la mine. Leonard spune că trebuie să ajungă la aeroport, pentru că au avion peste câteva ore. Le mulțumesc pentru că au trecut pe la mine, a fost o zi minunată. Leonard spune nicio problemă, fiule, oricum o să ne întoarcem curând.
Ies din mașină, ei pleacă. Urc în casă. Nu am nici ciocan nici cui, așa că îmi sprijin Picasso-ul de perete, lângă pat. Îmi vine să râd de fiecare dată când îl văd.

•

Primăvara devine vară.
Vorbesc cu Lilly. Uneori îi citesc, uneori doar stau lângă ea. Mă duc la St. Louis.
Milwaukee.
Spre nord, spre sud. Nord. Sud.
Ies în fiecare noapte. Mă duc în baruri cu prietenii. Fumez, joc biliard, mă uit la prietenii mei cum se îmbată. Stau în oraș până târziu, nu pot să dorm, când barurile se închid mă apuc să străbat străzile întunecate, tăcute, pustii, și rătăcesc până se face lumină. Mă așez pe malul lacului și privesc răsăritul.
Dorm ziua, câteva ore.
Citesc, vizitez galerii de artă.
Mă duc în Detroit.
Rockford.
Gary, Indiana.
Mă hotărăsc că vreau să scriu ceva. Habar n-am ce, nici nu-mi pasă, dar vreau să încerc. Îmi cumpăr un calculator. Stau în fața lui și mă uit la ecran. Creez un document-text și încep să tastez cu

două degete – La ce te holbezi așa boule? – de foarte multe ori.
O femeie mă oprește pe stradă și îmi spune nu te vei simți așa toată viața. O întreb ce vrea să spună și ea îmi răspunde că simte mirosul suferinței mele. Nu știu dacă e medium sau o biată nebună. Mă întorc și mă îndepărtez repede.
Văd pe stradă un tip pe care l-am cunoscut într-o vreme, pe care nu l-am mai văzut de câțiva ani. Mă vede, îmi zâmbește, vine la mine și mă întreabă cum mai stai cu băutura, Frey? Eu spun că stau bine, și îl întreb același lucru. El răspunde că e falit și șomer și duce o viață de căcat, dar măcar asta îi permite să iasă în fiecare noapte. Îi dau zece dolari, îi spun să bea un pahar în cinstea mea.
Mă duc din nou în Milwaukee.
La Rockford de două ori.
La Minneapolis, la St. Paul.
Încă sunt prea slab, așa că încep o dietă mai potrivită. Iau masa doar la restaurante gen The Weiner Circle, Taco/Burrito Palace #2 sau The Olympic Gyro House. Nu comand decât feluri de mâncare pe bază de carne roșie, de fiecare dată comand o porție dublă de carne roșie, și, desigur, multă brânză.
Un bărbat se oferă să îmi vândă o ladă cu șase cutii de pumni și o sticlă de șuturi în cur. Îl întreb cât costă. El îmi răspunde nu ai tu atâția bani, cretinule, nu ai tu atâția bani, dar sunt sigur că îți poți oferi alte plăceri mai ieftine, sunt sigur.
O vizitez pe Lilly. Uneori îi citesc, uneori îi vorbesc, uneori doar stau cu ea.
Vara devine toamnă.

•

Am băut ultima dată acum un an, exact acum un an. Am fumat crack ultima dată acum un an și două zile.

•

Sunt într-un tren care se îndreaptă spre suburbiile din nord. Am mai fost și înainte la casa aceea. E

casa de unde am luat primul transport, unde și-a bătut joc de mine bărbatul acela ciudat cu pijama. Am mai venit aici de două sau de trei ori, de fiecare dată a deschis ușa altcineva. Azi trebuie să iau de aici o valiză și să o duc în sudul orașului.
E dimineața târziu. Trenul e aproape gol. Stau singur, citesc, din când în când mă uit pe fereastră, cerul e gri, frunzele s-au îngălbenit, încep să cadă. Începe să se răcească. Începe să fie frig. Cobor din tren și iau un taxi. Îmi amintesc cum să ajung acolo. Văd casa mare, de piatră. Mă duc la ușa din față, bat, nu vine nimeni, bat din nou, aud de partea cealaltă un târșâit de picioare și o respirație grea. Aștept. Nu se mai aud pași, dar se poate auzi în continuare respirația grea. Bat din nou, ușa se deschide, e din nou bărbatul în pijama. Acum poartă niște chiloți albi și murdari și un tricou la fel, are cearcăne adânci sub ochi. Îi curge nasul și tremură și arată de parcă n-ar mai fi dormit demult. Ține îndreptat spre fața mea un pistol de calibrul nouă milimetri.
Ce vrei?
Sunt surprins și speriat, nu pot să vorbesc.
Cine te-a trimis aici?
Nu vreau să mor, încep să tremur.
CINE TE-A TRIMIS AICI?
Gaura neagră a țevii este la doi centimetri de fața mea, pot să simt mirosul metalului. Nu vreau să mor, nu pot să respir, nu pot să mă mișc, nu pot să vorbesc, nu vreau să mor, am înghețat de frică.
DOBITOCULE.
Bărbatul ridică piedica pistolului.
CINE PULA MEA TE-A TRIMIS AICI?
Nu vreau să mor, mă piș pe mine de frică. Urina mi se scurge pe picior, în pantof, până când vezica mi se golește.
CINE?
Scutură pistolul în fața mea la dracu' la dracu' la dracu'.
TE-A TRIMIS?

Nu vreau să mor, el își scutură pistolul, la naiba.
BOULE?
Trebuie să plec hai hai hai dar nu pot, o să mor. Mă dau cu un pas înapoi. Bărbatul se holbează la mine, cu pistolul încă îndreptat spre fața mea. Mai fac un pas înapoi. Sunt atât de speriat, nu vreau să mor, vă rog vă rog vă rog. Mai fac un pas, bărbatul se holbează la mine și degetul lui e pe trăgaci, vă rog.
LEONARD TE-A TRIMIS?
Încă un pas vă rog nu mă împușcați.
LEONARD TE-A TRIMIS?
Și încă un pas vă rog nu mă împușcați.
LEONARD TE-A TRIMIS?
Nu vreau să mor. Nu vreau să mor.
SPUNE-I LUI LEONARD
Încă un pas.
CĂ O SĂ-I ÎNFIG PISTOLUL ĂSTA ÎN CUR
Încă un pas.
ȘI O SĂ îl ZBOR PE ACOLO CREIERII.
Încă un pas înapoi. Încă un pas, încă un pas. Bărbatul se uită la mine vă rog nu mă împușcați vă rog vă rog încă un pas și încă unul. Vă rog vă rog vă rog lăsați-mă să plec. Bărbatul se uită la mine, înapoi, mă dau înapoi. Își lasă în jos pistolul, își șterge nasul, închide ușa. Mă dau înapoi până când ajung pe alee. Mă întorc și plec repede. Inima îmi explodează și picioarele îmi sunt ca de vată. Tremur, sunt ud de urină, mi-am udat pantalonii, șosetele, pantofii. Când ajung la capătul clădirii, dau colțul străzii, sunt departe, Dumnezeule, sunt departe, în siguranță. Cad în genunchi pe o fâșie îngustă de iarbă maronie dintre trotuar și stradă. Vomit.

•

Iau trenul spre casă, pantalonii îmi sunt uzi de urină. Cumpăr un ziar pe care îl țin în poale, pentru ca ceilalți pasageri să nu își dea seama de nimic, nu e o călătorie prea confortabilă. Îl sun pe Leonard îi spun ce s-a întâmplat, el nu e deloc

mulțumit. Îmi spune că vine la Chicago ca să se ocupe personal de problema asta, și vrea să ne întâlnim dimineață la hotel.
Îmi petrec restul zilei fumând în prostie. Nu am uitat imaginea găurii negre a țevii pistolului în fața mea. Încă mai simt mirosul metalului. Pot să aud în cameră șuieratul glonțului. Încă mai simt cum mi se scurge urina pe picior.
Vine noaptea, nu pot să dorm. Am în fața ochilor privirea lui, îi aud vocea. Degetul lui era pe trăgaci și m-ar fi putut omorî. Mă duc la bancă. Scot bani mulți și umplu o geantă cu ei. Mă duc până la hotel, e mult de mers pe jos. Vreau să ard frica din mine, dar nu reușesc, o simt, e acolo. Iau liftul, urc la restaurant. Nu par prea mulțumiți. Se ridică atunci când mă apropii de ei. Leonard vorbește.
Fiule.
Ce mai faci, Leonard?
Bine, și tu?
La fel.
Mă uit la Snapper.
Ce mai faci, Snapper?
Tu să îmi spui mie.
Am avut o zi tare ciudată ieri.
Da, am auzit.
Leonard se așază, ne așezăm și noi. Leonard vorbește.
Ai mâncat?
Nu.
Hai să comandăm ceva, apoi vreau să îi povestești și lui Snapper ce s-a întâmplat.
Comandăm și, spre deosebire de mesele noastre obișnuite, acum nu luăm nimic în exces. După ce comandăm, povestesc ce s-a întâmplat ieri. La mijlocul povestirii vine mâncarea, continui să vorbesc în timp ce mâncăm. Nici Leonard, nici Snapper nu mă întrerup. Stau și mă ascultă în liniște. Când termin, Snapper respiră adânc, dă la o parte farfuria, se uită la Leonard și întreabă:
Știi ce înseamnă asta?

Da.
A înnebunit de tot.
Credeam că se simte mai bine.
Am permisiunea ta?
Da.
Snapper se întoarce către mine.
Tu vii cu mine, puștiule.
În niciun caz.
Trebuie să te răzbuni.
Nu-mi pasă.
A îndreptat un pistol către fața ta.
Nu-mi pasă, nu vin.
Mă aplec și ridic geanta cu bani. O pun în fața lui Leonard. Vreau să mă opresc. Ți-am adus banii pe care ți-i datoram.
Leonard pare surprins.
Vrei să te lași doar pentru că un nebun a ațintit asupra ta un pistol?
Ăsta e unul din motive.
Care ar fi altul?
Vreau să fiu curat, asta m-ar face să mă simt foarte bine. Cred că aș putea să stau curat multă vreme. De aceea vreau să mă gândesc ce aș putea să fac cu viața mea. Nu vreau să te jignesc, dar pur și simplu nu vreau să mai fiu curier, oricât de bine aș fi plătit. Și nici nu vreau să fiu amenințat cu arma. Vreau să încerc să duc o viață normală sau măcar una care să semene cu o viață normală.
Dumnezeule, ce aiureală. Nu-ți dai seama ce spui.
Râd.
Și dacă te-aș promova?
Știi foarte bine că nu pot să fac parte din ceea ce faci tu, și nici nu mai vreau să fac ce fac acum. Vreau să fac ceva de unul singur.
Ce anume?
Nu știu încă, dar am destui bani puși deoparte ca să îmi permit să mă retrag o vreme și să mă gândesc la ce vreau să fac.
Leonard arată spre geanta cu bani.
Nu vreau banii ăștia.

Dar îți sunt dator.
Vreau să știu pe ce i-ai cheltuit.
Ia-i.
De ce nu vrei să îmi spui pe ce i-ai cheltuit?
Nu vreau.
Spune-mi pe ce i-ai cheltuit, și poți să îi păstrezi, și poți să renunți și la slujbă, și îl poți lăsa doar pe Snapper să se ocupe de prietenul nostru din suburbii. Sunt de acord cu tine, și cred că e bine să începi să te gândești serios la viitorul tău, vreau doar să știu ce ai făcut cu banii.
Mai bine îți arăt decât să îți spun.
Bine. Arată-mi.
Ai o mașină jos?
Desigur.
Atunci hai să mergem.
Leonard face semn să i se aducă nota de plată, o semnează. Ne ridicăm, îmi iau geanta, plecăm. Snapper se duce să aducă mașina și ne ia din fața hotelului. O luăm întâi înspre nord, apoi înspre vest, nu e departe. Îi zic lui Snapper pe unde s-o ia, ne oprim la florăria la care merg de fiecare dată, mă cunosc, de cum mă văd știu ce voi cumpăra. Cumpăr trandafiri roșii, trandafiri roșii și frumoși. Lui Lilly îi plăceau la nebunie când trăia, sper că încă îi mai plac.
Împingem poarta. Suntem la capătul orașului, vedem în depărtare zgârie-norii. Un teren cu mii și mii de pietre funerare se întinde în fața noastră, în jurul nostru. Conducem încet pe un drum îngust și șerpuit. Cimitirul e liniștit și pustiu. O cotim de pe drumul principal pe un alt drum, mai mergem puțin, îi arăt lui Snapper unde să oprească.
Ieșim pe rând din mașină. Îi conduc pe alei. Nu spunem nimic. Singurele sunete care se aud sunt pașii noștri și ciripitul păsărelelor. La vreo treizeci de metri de aleea principală, mă opresc în fața a două pietre simple, albe, identice. Pe ele sunt scrise, cu litere simple, epitafele următoare:

Katherine Anne Sanders
1932-1994
Ai fost iubită

Lillian Grace Sanders
1970-1994
Ai fost iubită

Pe mormântul lui Lilly sunt trandafiri uscați. Îi ridic și pun în locul lor trandafirii proaspeți. Mă aplec până la punctul unde piatra atinge iarba, sub care îmi imaginez că se odihnește ea, cu capul pe o pernă. Îi șoptesc bună, te iubesc, am venit azi cu niște prieteni, probabil că ți-l amintești pe Leonard, întreabă de tine de fiecare dată, sper că ești bine, te iubesc, te iubesc. Mă dau cu un pas înapoi, mă duc lângă Leonard și Snapper, care se uită la cele două pietre, și vorbesc.
Se aveau doar una pe cealaltă, așa că am avut grijă de ele. Le-am mutat de la morga municipală la o casă de pompe funebre. Le-am cumpărat haine de înmormântare și coșciuge căptușite cu mătase, apoi am cumpărat locurile și pietrele astea. Erau amândouă catolice, lucru pe care nu l-am aflat decât după moartea lor, așa că am adus un preot să slujească. Lilly a avut o viață de căcat, din toate punctele de vedere, și credeam că pot să schimb asta, dar nu am reușit, așa că am vrut ca măcar înmormântarea ei să fie frumoasă.
Mă uit la Leonard, lacrimi îi curg pe obraji. Vorbește.
Sunt frumoase.
Da.
Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos.
Dau din cap și încep să plâng.
De acum înainte, voi pune să fie trimiși aici trandafiri pentru totdeauna.
Nu trebuie să faci asta, Leonard.
Și mormintele astea vor fi întotdeauna curate.
Nu trebuie să faci asta, Leonard.

Știu că nu trebuie, nu mă forțează nimeni, și totuși am s-o fac.
Mulțumesc, Leonard.
Se uită la Snapper și spune:
Hai să ne închinăm, să le arătăm că ne gândim la ele.
Snapper spune:
Am sentimentul că știu deja.
Sunt sigur de asta.
Se apropie și își fac cruce, îngenunchează, încep să se roage. Eu nu cred în Dumnezeu, dar îmi place să mi-o imaginez pe Lilly într-un loc mai bun, așa că mă las și eu în genunchi și mă rog.
Sper că știe.
Că știe că pentru ea și doar pentru ea, că pentru ea și doar pentru ea.
Mă rog.

•

Toamna devine iarnă.
Stau în fața calculatorului de ore întregi și scriu non-stop de ce ți-e frică, dobitocule, de ce ți-e frică?
Într-un bar, un bărbat îmi spune că arăt ca o muscă. Îl întreb de ce crede asta și îmi spune că mușteleе se nasc în rahat și trăiesc în rahat și îmi spune că arăt ca un rahat și par că aș fi trăit toată viața în rahat până la gât, și de aceea arăt ca o muscă. Nu știu ce să îi răspund așa că îi spun mulțumesc, prietene, mulțumesc. Fac cunoștință cu o fată pe care o cheamă Julianne, e prietena lui Danny și caută un coleg de apartament. Ne înțelegem bine, e din sud și accentul ei mă face să râd, mă hotărăsc să fiu colegul ei de apartament. Începem să căutăm apartamente, găsim unul cu două dormitoare, tavan înalt, un salon, o cameră de zi și o bucătărie, în mod normal ar trebui să fie scump, dar nu este. Încercăm să ne dăm seama de unde vine zgomotul ăsta constant, de ce clădirea vibrează și de ce ferestrele vibrează și de ce podeaua vibrează, și de ce Dumnezeu totul vibrează în jurul nostru.

Julianne se întreabă dacă e cutremur, râd, mă duc la fereastră, mă uit afară, șinele trenului sunt la câțiva metri de noi. Îmi plac șinele trenului, îmi plac vibrațiile din podea și din ferestre și din ziduri, îmi place apartamentul. Îi spun lui Julianne că eu cred că ar trebui să ne mutăm, ea e de acord cu mine, semnăm un contract. Ne mutăm, la fiecare sfert de oră totul în jurul nostru vibrează și se zgâlțâie, vibrează și se zgâlțâie. Întâlnesc un alt bărbat în alt bar mă privește adânc în ochi și îmi spune sunt bolnav mintal și instabil. Eu îi răspund și eu sunt bolnav mintal și instabil. Îmi spune că doctorii l-au sfătuit să nu mai bea, că ar putea muri. Îi răspund că doctorii mei mi-au spus același lucru. Îmi spune că stă prin baruri pentru că nu știe ce altceva să facă cu viața lui. Îi spun că știu prea bine prin ce trece și îi fac cinste cu o cola, un pahar de cola cu gheață.
Mă așez în fața calculatorului.
La fiecare cincisprezece minute simt vibrațiile din apartament. Iarna în Chicago e rece ca dracu'.

•

Leonard nu mă mai vizitează, nu-i place frigul și se ferește de el. Vorbesc cu el la telefon o dată pe săptămână, mă sună din locuri bizare gen Venezuela sau Costa Rica sau Barbados sau Guadalupe sau Republica Dominicană. Îl întreb ce face, de ce călătorește așa de mult, el îmi răspunde că acum e agent A.G.A., un agent A.G.A. dat în mă-sa, eu îl întreb ce dracu' înseamnă asta, el îmi spune că asta înseamnă să ai grijă de afacerile tale.

•

Leonard mă sună, îmi spune că îmi trimite un bilet de avion, vrea să vin să îl vizitez în casa lui de lângă ocean, pentru Super Bowl. Primesc biletul, mă sui în avion, zbor la Los Angeles, cobor din avion. Mă așteaptă prietenul meu Chris. Am fost la același colegiu, am locuit împreună un an. Lucrează la un club de golf în Orange County. Își dorește ca mai târziu să aibă propriul lui club de

golf, acum este pur și simplu asistent îngrijitor. L-am întrebat ce e aia asistent îngrijitor, el îmi spune că trebuie să tundă în fiecare zi nenorocitele alea de terenuri. Ies din terminal, e o zi caldă și însorită. Chris mă așteaptă la colțul străzii, sar în automobilul lui sport și îl întreb ce mai faci și el răspunde nu mare lucru și mă întreabă unde trebuie să ajungem și eu îi spun în Orange County și îi spun adresa. Drumul ia mai mult de o oră. Vorbim despre prietenii noștri, râdem, mă întreabă ce mai fac, îi spun că bine, îl întreb ce mai face, el spune că bine, că nu face decât să muncească. Văd o pancartă mare pe care scrie Procesiunea Maeștrilor, mă face să râd. Trecem pe lângă un teatru în aer liber numit Irvine Bowl, în care este scris că se va ține Grandioasa Ceremonie a Maeștrilor, asta mă face să râd din nou. Ajungem la Laguna Beach. Ne rătăcim. Îl sun pe Leonard, care îmi dă indicații. Casa lui e la capătul unui drum închis. E o casă mare, albă, contemporană, toată numai unghiuri și sticlă, construită pe o stâncă abruptă, care iese din ocean. Vreo zece mașini sunt parcate pe aleea din față, toate sunt scumpe, europene: Porsche, Bentley, Mercedes, Jaguar, BMW.

Parcăm, ne ducem la ușă, la intrare e un bărbat care ne întreabă cum ne cheamă. Îi spun numele meu și ne lasă să intrăm. Intrăm într-un salon foarte spațios. Totul e alb, pereții, podelele, mobila, în vaze albe sunt flori albe, lămpile au abajururi albe, ferestrele au pe margini draperii lungi, albe, de în greu. Într-o parte este o scară, auzim zgomot de dedesubt, coborâm scara. Pășim într-o altă încăpere mare, deschisă. Peretele din față este din sticlă, prin el vedem o platformă de lemn și, apoi, imensitatea Oceanului Pacific. De-a lungul altui perete este o masă de biliard, acoperită cu fetru negru. Lângă un alt perete este un bar lung și alb, un chelner în smoching alb servește băuturi. În spatele lui e un ecran uriaș, cel mai mare ecran

pe care l-am văzut vreodată, imaginea vine de la un proiector de pe tavan. În fața televizorului sunt trei canapele mari, moi, confortabile, așezate în formă de U. Vreo treizeci de oameni sunt răspândiți prin încăpere și pe platformă, sunt mai multe femei decât bărbați. Bărbații sunt albi sau asiatici, în costum sau în pantaloni scurți și tricou. Toate femeile sunt albe, frumoase, majoritatea blonde. Majoritatea au sâni de silicon și sunt bine îmbrăcate, deși unele poartă puține haine. Când ajungem la capătul scărilor, Chris se uită în jur, apoi la mine, și spune Dumnezeule, o să ne distrăm bine aici.

Îl văd pe Leonard pe punte, fumează trabuc și vorbește cu un bărbat de vreo șaizeci de ani cu păr lung, alb, și barbă lungă, albă, însoțit de o tânără blondă. Mă îndrept spre Leonard, când mă vede, îmi face un semn cu mâna și strigă:

Fiule! Fiul meu a ajuns.

Bărbatul și blonda se întorc spre mine și eu izbucnesc în râs.

Bună, Leonard.

Acum ai ajuns?

Da.

El e prietenul tău?

Da. Chris, Leonard. Leonard, Chris.

Dau mâna. Bărbatul ne întrerupe și îi spune lui Leonard că o să vorbească mai târziu. Se îndepărtează cu fata, care se uită în urmă după noi.

Leonard se uită la Chris și îl întreabă:

Locuiești prin apropiere, nu?

Da.

Fumezi iarbă?

Da.

Îți place să ți-o tragi cu gagici ca lumea?

Chris râde.

Desigur.

Tipul care tocmai a plecat e cel mai mare dealer de droguri de pe Coasta de Vest, și femeia aceea e soția lui, e actriță porno. Cel mai tare îi place să se

fută și lui nu îi pasă cu cine se fute ea și, crede-mă, îmi dau seama după privirea pe care ți-a aruncat-o că tare ar vrea să te încerce, așa că, dacă vrei iarbă, sau dacă vrei să te fuți cu ea, anunță-mă.
Chris râde din nou.
Vorbești serios?
Leonard dă din cap.
Da, dar ar fi bine să te pregătești.
Să mă pregătesc pentru ce?
Ea joacă în filme porno sado-maso, așa că s-ar putea să-ți tragă o mamă de bătaie înainte să te fută.
Serios?
Da, și dă cam tare. Am văzut rezultatele, nu e drăguț.
Chris se întoarce, se uită la femeie, ea stă cu soțul ei lângă masa de biliard. Se uită apoi din nou la noi.
Ai cumva bere? Cred că am nevoie de o bere ca să mă mai gândesc la asta.
Bineînțeles că am bere, am de toate felurile. Du-te și cere-i chelnerului și lasă-mă o clipă singur cu fiul meu.
Ce tare.
Chris se duce la bar. Leonard se întoarce către mine. Mulțumesc că ai venit.
Mulțumesc că m-ai chemat.
Asta o să fie una dintre ultimele petreceri. M-am gândit că ți-ar plăcea să fii și tu aici, să te distrezi puțin.
De ce e asta una dintre ultimele petreceri?
O să fac niște schimbări.
Vrei să îmi dai mai multe detalii?
Nu încă.
OK.
Mă uit în jur.
Cine sunt oamenii ăștia?
Împătimiți ai jocurilor de noroc, în seara asta unii au să piardă cantități enorme de bani, și toți au să îmi între mie în buzunare.

Toți joacă cu tine?
Toți bărbații și unele femei. Celelalte femei ori îi însoțesc pe bărbați, sau au fost angajate de mine ca să îi facă fericiți pe restul.
Care dintre ele sunt angajate?
Îți place vreuna dintre ele?
Eram doar curios.
O vezi pe cea care vorbește cu prietenul tău?
Mă uit la Chris, care stă la bar și vorbește cu o blondă înaltă, mai înaltă decât el, îmbrăcată cu o fustă scurtă și un top mulat, care nu o acoperă prea mult.
Da, o văd.
E profesionistă, ai să vezi că în câteva minute o să se aplece spre el și o să-i șoptească la ureche să vină cu ea sus.
O să facă pe el de frică.
Dacă e deștept, o să se ducă sus cu ea. O să fie futaiul vieții lui.
Râd.
Organizezi des petreceri din astea?
Cum ți-am mai spus, s-ar putea ca acum să fie ultima dată, dar de obicei le organizez în timpul campionatului de fotbal, sau de baschet, sau a derbiului din Kentucky, astea sunt cele mai bune zile pentru pariuri din tot anul.
De ce aici și nu în Vegas?
Din același motiv pentru care nu te-am invitat nici pe tine niciodată în Vegas.
Și anume?
În Vegas sunt urmărit. Fiecare mișcare a mea în Vegas e înregistrată de oameni al căror unic scop în viață e să găsească o modalitate de a mă închide. Tu ai intrat deja în radarul lor, iar dacă ai apărea în Vegas ai deveni o pradă și mai grasă, ceea ce nu trebuie să se întâmple. Petrecerile le organizez aici pentru că am un control total asupra a ceea ce se întâmplă în această casă și asupra lucrurilor pe care invitații mei le spun sau le aud aici. Nu e o coincidență că ne găsim la capătul

unei străzi fără ieșire și că de cealaltă parte e o prăpastie. E aproape imposibil să fiu supravegheat. În plus, am cunoscut niște foști spioni din Anglia, care și-au deschis un magazinaș de spionaj și vând acolo tot felul de rahaturi high-tech de spionaj și așa mai departe, și ei curăță o dată pe lună casa de orice material de ascultat.
Au găsit vreodată ceva?
Mda, dar nu de curând, asta înseamnă ori că guvernul a renunțat să mai supravegheze locul ăsta, ori că folosește rahaturi mai perfecționate, pe care tipii ăștia nu le pot găsi. Oricum nu contează, cum ți-am spus, petrecerile astea vor înceta curând.
Și tot nu vrei să-mi spui de ce?
Nu, încă nu.
Mai trage un fum din trabuc și vorbește.
Ești OK?
Da.
Ai vreo activitate, așa, în general?
Da.
Care?
Am scris un scenariu de film.
Leonard zâmbește.
Ha! Asta e extraordinar. De ce nu mi-ai spus până acum?
Nu am vrut să mă simt prost, în caz că nu l-aș fi terminat.
Vrei să fii scriitor?
Vreau să încerc.
Pot să-ți citesc scenariul?
Nu.
De ce?
E ca dracu'.
Hai, te rog.
În niciun caz.
Nu cred că e așa de rău.
E foarte foarte prost, crede-mă. L-am arătat unor oameni și toți au fost de acord cu mine, chiar dacă unii dintre ei nu mi-ar spune-o direct.

De ce scrii un scenariu? Credeam că vrei să scrii o carte.
Să scrii un scenariu e mai ușor și îți ia mai puțin timp și m-am gândit că mi-ar putea ieși niște bani din asta.
Având în vedere că majoritatea filmelor sunt niște rahaturi, probabil că scenariul tău e perfect.
E prost chiar și pentru cele mai proaste filme, și, ce e mai grav, nu trebuia să iasă așa. Cât l-am scris, am avut impresia că e extraordinar. Niciun om întreg la minte nu mi-ar da o para chioară pe el.
La Hollywood sunt o grămadă de oameni care nu sunt întregi la minte. Unii dintre ei sunt aici, acum, în casa asta.
Crede-mă, Leonard, chiar și ei ar crede că e ca dracu'.
Vrei să mai scrii unul?
Da.
Bun. Ar trebui să scrii cea mai cretină și mai comercială chestie de pe lume și pun pariu că o să-l vinzi.
Poate.
Cum stai cu banii?
Încă am prea mulți.
Atunci cheltuie-i. Cumpără-ți ceva frumos.
Am văzut un desen de Matisse de curând.
Aș vrea să îl văd la tine pe perete data viitoare când mai trec prin Chicago.
Să vii cât de curând. Prietenilor mei le e dor de tine și, în plus, le e foame.
Râde și arată cu degetul spre casă.
Începe jocul, trebuie să iau parte la acțiune.
Unde e Snap?
Joacă Dallas și, nu știu de ce Snap, deși vine din New York, este dintotdeauna un fan al echipei din Dallas, așa că am cumpărat două bilete și l-am trimis cu fratele lui să vadă meciul.
Ești un om bun, Leonard.
Râde.
Nu, nu sunt.

Ba da, ești.
Hai să intrăm. Trebuie să trec la treabă.
Îl urmez înăuntru. Chris încă mai vorbește cu fata aia. Leonard se îndreaptă spre canapele, la televizor se intonează imnul național. Leonard se amestecă printre oaspeți, glumește cu ei, râde cu ei, le strânge mâinile. Mă duc la bar, cer o cola, mă așez, aștept să înceapă jocul. Chris apare lângă mine aproape instantaneu.
Bătrâne.
Ce s-a întâmplat?
Cred că gagica aia vrea să și-o tragă cu mine.
Râd.
Ce e așa de nostim?
Dar tu vrei să ți-o tragi cu ea?
Uită-te la ea. E superbă. Bineînțeles că vreau.
Și atunci, de ce crezi că și ea vrea?
M-a întrebat dacă vreau să mă duc sus cu ea, să avem o conversație mai intimă.
Și tu ce i-ai spus?
I-am spus că da. Își ia geanta și mergem sus.
Râd din nou.
Ce e așa de nostim?
Clatin din cap.
Hai, moșule, spune-mi, ce e așa de nostim?
E curvă, Chris.
Nu se poate.
Ba se poate.
De unde știi?
Mi-a spus Leonard.
E prostituată? Serios?
Da.
Credeam că îi place de mine.
Probabil că îi place, deși e plătită să îi placă de toată lumea de aici, la sens propriu și figurat.
La naiba.
Du-te și ia-ți o băutură. Hai să ne uităm la meci.
Se duce la bar, își ia ceva de băut, vine înapoi. Când începe meciul, majoritatea oamenilor din casă se adună în jurul televizorului. Leonard stă în

mijlocul canapelei, adunând pariurile. De unde stăm noi putem să auzim sumele pe care se pariază, cincizeci, șaptezeci și cinci, o sută de mii, altul spune patru milioane. În timpul jocului, auzim și pariuri mai incredibile, aproape ridicole. Cineva pariază pe o sută de mii de dolari că echipa Dallasului marchează prima, apoi pierde pariul.
Un altul pariază cincizeci că un anume jucător din echipa adversă o să rateze în câmp deschis, și câștigă. Leonard acceptă fiecare pariu, deși uneori schimbă sumele. Se fac pariuri pe primele căderi, pe punctele în plus, pe distanțele de la care se aruncă mingea, pe punctele în plus sau în minus, se pariază pe orice. După prima repriză toată lumea se duce sus, unde este un bufet deschis cu crab, coaste la grătar, salată Caesar, cartofi copți, cremă de spanac, fileu de somon, salată de paste. Alături e un bufet separat cu desert, prăjituri, felii de tort, plăcințele, ciocolată, ecleruri. Ne umplem farfuriile cu mâncare, coborâm din nou, ne uităm la cealaltă jumătate de meci. Chris intră în vorbă cu alte două femei, una dintre ele e tot prostituată, cealaltă e soția unui producător de muzică. Eu fac cunoștință cu patronul unui lanț de vânzare de mașini, cu un dealer israelian de arme, cu un bărbat care exportă în Japonia haine americane second-hand, doi jucători profesioniști, cu un bărbat care pretinde că face parte din familia regală din Iran și că a trebuit să fugă de ayatollahi.
Spre sfârșitul meciului, Leonard se așază lângă mine. Îl întreb cum merge. El răspunde:
Acum rău.
De ce?
Am pierdut un milion două sute de mii.
La dracu'.
Dar o să îi recuperez.
Dar sunt o grămadă de bani.
Așteaptă puțin. În ultima parte a meciului, oamenii își pierd mințile. Tu te distrezi?
Da. Dar totul mi se pare ridicol.

Așa și este.
Tu te distrezi?
Pentru mine asta e muncă, nu distracție.
Ar trebui să o apuci de-o aripă pe una din fetele astea și să mai scapi de stres, înainte să înceapă din nou meciul.
Nu le-am adus aici pentru mine. Totuși, dacă vreuna îți face cu ochiul, îți pun la dispoziție camera mea.
Nu, mulțumesc.
Un bărbat începe să îl strige pe Leonard din partea cealaltă a încăperii.
Trebuie să fug.
OK.
Se ridică, se îndreaptă către bărbat. Meciul începe din nou. Chris joacă biliard cu două prostituate, încearcă să se hotărască dacă vrea să se culce cu una din ele, sau cu amândouă, sau cu amândouă în același timp. Încerc să îl conving că ar trebui să le-o tragă amândurora în același timp, dar el nu vrea, spune că asta nu i se potrivește. Îi spun că probabil s-ar simți ca un căcat, el râde și spune da da da da.
Meciul continuă, oaspeții lui Leonard sunt din ce în ce mai beți, unii încep să prizeze cocaină direct de pe masă, printre cești de cafea, sau de pe bar, sau de pe coperți de CD-uri, alții se apucă de fumat iarbă.
Se fac din ce în ce mai multe pariuri, cu valori umflate de alcool și droguri, din ce în ce mai riscante și mai ridicole. Leonard începe să câștige, își recuperează banii pierduți apoi acumulează sume din ce în ce mai mari. Atunci când meciul se termină, cu echipa din Dallas câștigătoare, Leonard e în mod evident fericit, deși nu o arată, pentru că își păstrează pe chip aceeași expresie rece dintotdeauna.
După meci, femeile pun muzică, încep să danseze. Alcoolul curge, drogurile sunt la vedere, unele femei încep să flirteze cu bărbați, altele încep să flirteze între ele, altele se suie pe bar, își dau jos

bluzele și dansează. Eu mor de somn iar Chris trebuie să tundă dimineața devreme gazoanele, așa că îl căutăm pe Leonard, care e pe parapet și fumează trabuc. Îi spun:
Noi ne cărăm.
V-ați săturat?
A fost bestial, mă bucur că am venit. Mulțumesc că m-ai invitat.
Nicio problemă. Ce-o să faci când ajungi acasă?
O să mă apuc de scris alt scenariu pentru un film tâmpit.
Vezi, de data asta fă-l cu adevărat tâmpit.
O să mă străduiesc, îți promit.
O să vin să te văd când o să pot, și când o să termin de pus pe roate noua mea afacere.
Afacerea ta secretă.
Leonard râde.
O să înțelegi când o să îți explic.
Ai grijă.
O să am. De-aia rahaturile de genul ăsta…
Arată înspre casă.
O să se sfârșească.
Mă bucur că am apucat să te văd.
Râde.
Dacă ai fi stat mai mult, ai fi văzut și alte minunății.
Râd. Mă ia de după umeri.
Te conduc.
Mulțumesc.
Ne îndreptăm spre ușă. Leonard o deschide, ieșim. Spune:
Drum bun.
Și ție.
Se uită la Chris.
Îmi pare bine că te-am cunoscut.
Mulțumesc că m-ai invitat.
Dacă te răzgândești în privința fetelor ălora, să-mi dai de știre. Fac eu cinste.
Chris râde.
Mulțumesc.

Leonard se uită din nou la mine.
Ne vedem în curând, fiule.
Pe curând, Leonard.
Ne îndreptăm spre camioneta lui Chris, ne urcăm, plecăm. Leonard stă în picioare la capătul aleii, ne privește plecând.
Pe curând, Leonard.

•

Iarna se face primăvară.
Încep să scriu alt scenariu. Am impresia că e extraordinar, până când îl arăt prietenilor mei. Ei mă fac să înțeleg că nu e chiar așa de bun, ba chiar dimpotrivă, ar trebui să fie aruncat imediat la gunoi.
Fac cunoștință în Opțiunea Locală cu o fată pe care o cheamă Tanya. E măruntă, blondă, englezoaică. Are ochi limpezi, albaștri, și îi place să râdă. La un sfert de oră după ce ne-am cunoscut, mă întreabă dacă vreau să o iau acasă la mine. Știu că nu o să mă îndrăgostesc niciodată de ea, așa că spun că da, vreau. Petrecem împreună o seară agreabilă.
Cumpăr Matisse-ul. Arată bine pe peretele meu.
Sărbătoresc 1 aprilie.
E singura zi din tot anul când ni se reamintește cât suntem de proști. O zi a păcălelilor fericită, cretinule, o zi a păcălelilor fericită. O văd pe Brooke pe stradă. Ea face cumpărături, eu merg. Vorbim trei sau patru minute, conversația asta mă doare trei sau patru zile. Ies în fiecare seară cu prietenii. Ne ducem în baruri, jucăm biliard, ne ducem prin cluburi, ascultăm muzică, ne ducem la petreceri, ei beau, luăm cina împreună, mâncăm.
Tot nu pot, deși a trecut un an și jumătate, tot nu pot să dorm. Citesc în fiecare noapte până la patru sau cinci, citesc până ochii încep să mă doară, până când corpul îmi este invadat de o amorțeală neagră.
O aduc pe Tanya cu mine acasă, și apoi din nou, și din nou, și tot așa. Ea nu cere nimic de la mine și

nu așteaptă nimic, e foarte simplu să fii cu ea, îi place să râdă și mă face și pe mine să râd. O aduc cu mine acasă, iar și iar și iar și iar și iar.
Primăvara devine vară.

•

Sună telefonul, răspund. E dimineața devreme, de-abia am adormit.
Alo?
Fiule. FIULE. Ce zi frumoasă, minunată!
Încă nu s-a luminat de ziuă, Leonard. E încă devreme, la naiba.
Să-mi bag picioarele dacă nu e încă devreme.
Dacă te culci devreme te trezești devreme și ajungi departe.
Râd.
Ce dracu' s-a întâmplat cu tine?
Ah, numai lucruri minunate, mărețe.
Ca de exemplu?
Vin în oraș și-ți spun personal.
Când vii?
Azi. Vino la hotel să luăm prânzul împreună.
OK.
Ne vedem atunci, NE VEDEM ATUNCI!
Râd.
Bine, ne vedem atunci.
Pun receptorul în furcă, adorm din nou. Mă trezesc pe la prânz, fac un duș, mă duc la hotel. Leonard și Snap sunt deja în restaurant, când vin lângă ei, se ridică amândoi, Leonard vorbește:
Fiule.
Leonard.
Mă îmbrățișează, apoi îmi dă drumul. Mă uit la Snap.
Nu te-am mai văzut demult, Snap.
Am fost ocupat, băiete.
Îmi pare bine să te văd.
Și mie.
Ne așezăm. Întreb:
Care e vestea cea mare?

Leonard zâmbește, duce mâna la buzunar, scoate o cartelă de plastic pe care mi-o pune în față.
Cartele de telefon.
Râd.
Cartele de telefon?
Da. Cartele de telefon.
Ce-i cu ele?
Cum adică, ce-i cu ele? Gândește-te, fiule, gândește-te.
Vrei să dau un telefon?
Nu.
Vrei să le vând?
Nu.
Habar n-am ce vrei de la mine. E o cartelă de telefon, pe care o poți cumpăra la orice colț de stradă.
Leonard dă din cap că nu.
Nu, pe asta nu o poți cumpăra de oriunde.
În ce fel e diferită?
Leonard dă din nou din cap.
Pe unde am călătorit eu în ultimele luni?
Păi… prin Caraibe și America Centrală.
De ce am fost acolo și ce are asta de-a face cu mine și cu afacerea mea și cu cartelele de telefon?
N-am nici cea mai vagă idee.
Gândește-te, fiule, gândește-te.
Spune-mi tu.
Leonard se uită la Snapper.
N-are idee.
Snapper ridică din umeri și spune:
Unii oameni pur și simplu n-au idee.
Dar pentru mine e așa de clar.
Da, dar el nu e ca tine.
Leonard se uită din nou la mine.
După cum știi deja, o mare parte din venitul meu este obținut din pariuri. După cum îți poți imagina, modalitatea prin care fac aceste pariuri, cât și organizarea și administrarea lor, sunt activități cât se poate de ilegale.
Așa…

Din mai multe motive, nu mai vreau ca afacerea mea să mai fie ilegală. Primele două motive ar fi că, odată cu implementarea legilor împotriva corupției și a spălării de bani, care au fost concepute ca să îi scoată din circuit pe oamenii ca mine, mi-e tot mai greu. M-am săturat să tot fiu urmărit, supravegheat, m-am săturat de cretinii de agenți FBI, care îi hărțuiesc pe cei care fac afaceri cu mine, m-am săturat să trebuiască să îi supraveghez, la rândul meu, pe toți cei pe care îi cunosc, ca să fiu sigur că nu mă toarnă. Nu vreau să intru la închisoare. Nu vreau să mor în închisoare. Am de făcut câteva lucruri înainte de a muri, și nu o să reușesc să le fac din închisoare. Dacă îmi legalizez afacerea, nu mai pot fi băgat în închisoare.

Până acum am înțeles.

Un alt motiv ar fi jurământul pe care i l-am făcut tatălui meu, pe patul de moarte, și anume să ajung să joc golf în clubul unde a tuns el gazoanele alea nenorocite și să joc ca membru cu drepturi depline. După cum știi deja, până acum mi-a fost extrem de greu să îmi țin acest jurământ. Unul dintre motivele pentru care mi-a fost atât de greu este probabil faptul că activitățile mele criminale sunt destul de cunoscute. Dacă activitățile mele criminale vor înceta, anumite uși se vor deschide probabil și pentru mine.

Ce spui e foarte rezonabil.

În 1982, guvernul federal a ordonat spargerea monopolului corporației AT&T, care controla serviciile de telefonie locală și națională. Încetarea acestui monopol a fost necesară pentru ca simplii consumatori să nu mai fie nevoiți să plătească facturi cu mult mai mari decât ar fi trebuit să fie. De curând a fost adoptată legea telecomunicațiilor, din cauză că spargerea monopolului în 1982 nu a fost o treabă chiar atât de pozitivă precum se spera. Noua lege oferă posibilitatea noilor companii de telefonie să achiziționeze linii interurbane, dar

multe din astea nu vor rezista mult. Celelalte vor umple anumite goluri din industria asta, și unul dintre goluri este chiar afacerea cu cartele de telefon.
Leonard ia de pe masă cartela de telefon.
Cumperi o cartelă telefonică, ai pe ea o anumită sumă, zece dolari, douăzeci de dolari, cincizeci de dolari, mă rog, cât vrei tu, formezi un număr interurban, sau internațional, prin operatorii firmei respective, vorbești până când suma se consumă, apoi cumperi altă cartelă. Mă urmărești?
Dau din cap.
Da, te urmăresc.
Înțelegi unde vreau să ajung?
Nu.
Leonard se uită la Snapper și spune:
Îi lipsește viziunea.
Nu-i asta, ai tu foarte multă. De aceea ești șeful.
Și el ar trebui să aibă, doar e fiul meu.
Ei bine, nu are, și cu asta, basta.
Leonard se uită din nou la mine.
Știi cumva ce e legal în Caraibe și în anumite părți din America Centrală și de Sud și ilegal aici?
Îmi imaginez că trebuie să fie vreo câteva lucruri din astea.
Ai dreptate, dar poți să numești ceva care are o legătură directă cu mine?
Îmi vin în cap anumite lucruri, dar îmi imaginez că te referi la pariuri, asta are cea mai mare legătură cu tine.
Bingo! Acolo e paradisul cartoforilor, fiule. Și ceea ce este ilegal devine legal, dacă știi în buzunarul cărui oficial cinstit să îndesi o anumită cantitate de bancnote. Ce tare îmi place, îmi place la nebunie!
Râd.
Deci, din nou, ce legătură are asta cu cartelele telefonice?
Cartelele telefonice îi permit afacerii ăsteia să fie legală și mie să scot bani din ea, independent de rezultatul pariurilor.

Cum vine asta?
De curând mi-am mutat echipa care lucrează pentru mine în afacerea pariurilor în Caraibe și în anumite locuri strategice din America Centrală și de Sud, unde ceea ce fac este cât se poate de legal. Îi voi pune pe toți cei care fac pariuri prin intermediul oamenilor mei să cumpere cartele telefonice de la compania mea de telefonie, și apelurile alea vor costa foarte mult, îți dai seama. Toți banii implicați în circuitul ăsta trec prin bănci străine, care nu sunt supuse controlului fiscal din țara asta, și singura persoană care încalcă legea în toată această ecuație este cel care face un pariu în interiorul granițelor Statelor Unite.
Serios?
Hai să spunem că tu ești unul dintre clienții mei. Te duci la un magazin care vinde cartele telefonice și cumperi câteva. Suni la un anumit număr, care ți-a fost comunicat, care ți-a fost trimis prin poștă din afara țării. Acel număr nu primește apeluri decât prin operatorii care lucrează pentru compania mea telefonică și care primesc apeluri folosind cartelele mele telefonice. Ei îți fac legătura cu cineva care se află într-un birou dintr-o țară unde pariurile sunt legale. Persoana aceea înregistrează pariul tău și ori îți ia numărul cărții de credit, ori îți oferă anumite instrucțiuni pentru efectuarea plății. Pariul tău este preluat, ți se dă un număr de confirmare. Apelul te costă zece dolari pe minut. Tu ai încălcat legea prin faptul că ai făcut un pariu, dar nimeni din echipa mea nu a făcut vreo infracțiune, având în vedere că își desfășoară activitățile în țări unde acestea sunt perfect legale.
Ești sigur de asta?
Există anumite zone gri, ce să zic, dar sunt suficient de gri ca să-mi permită să-i târăsc prin tribunale zeci de ani pe împuțiții care ar încerca să mă aresteze sau să mă dea în judecată.
E foarte impresionant ce zici tu acolo, Leonard.

Îi voi trimite procurorului federal din Las Vegas o scrisorică prin care o să îl invit acasă la mine, să mă pupe în cur.
Râd, Snapper râde. Leonard se uită în jur.
Sper că tâmpiții ăștia ne ascultă chiar acum. Își ridică degetul din mijloc și îl plimbă, mândru, în jurul lui. Dacă mă ascultați, asta e pentru voi, idioților, de acum nu mă mai prindeți.
Râd din nou. Când mă opresc, spun:
Felicitări, Leonard.
Mulțumesc.
Sunt foarte impresionat.
Mulțumesc.
Ar trebui să sărbătorim.
De ce crezi că suntem aici, dacă nu ca să sărbătorim?
Bine. De data asta, totuși, am să plătesc eu.
Nu.
Doar în seara asta.
Nu.
Leonard.
Ce?
Scot din buzunar un pumn de bani.
Ăștia sunt ultimii din banii pe care i-am câștigat lucrând pentru tine. I-am păstrat ca să pot să plătesc una din cinele noastre. Ai să taci dracului din gură și ai să mă lași să plătesc în seara asta.
Râde.
Mulțumesc, fiule, mulțumesc.

•

Tai cu foarfeca permisul de conducere fals și îl arunc, Jimmy Testardo nu mai există.
Îmi închid contul.
Mă angajez într-un magazin de îmbrăcăminte de pe Michigan Avenue. Lucrez în depozit cu un filipinez și doi mexicani. În general lucrez noaptea, după ora închiderii. Directorul ne înmânează, mie și colegilor mei, o listă cu ce avem de făcut, de exemplu, să schimbăm pantalonii de pe rafturi, să aranjăm tricourile de toate felurile, să

schimbăm rola de hârtie din casa de încasat banii, să măturăm și să spălăm pe jos. E o slujbă de căcat și sunt plătit mizerabil, dar îmi face plăcere să lucrez din nou. Mai scriu un scenariu și îl trimit prietenilor mei, știu că au obosit să-mi tot citească scenariile proaste. Le promit că ăsta e ultimul.
Încep să dorm, dorm bine o noapte din două sau trei. Trepidatul pereților, atunci când trece trenul, e un cântec dulce, care mă leagănă în timpul a șase, opt, zece ore minunate de pace, liniște și întuneric.
Merg prin inima căldurii, a ploii, a zilei, a nopții, a dimineții, a după-amiezii, a răsăritului, a apusului, merg ore în șir. Merg pe malul lacului și sar în apă. Văd o bancă, mă așez, fumez. Văd o gheretă de înghețată și comand cel mai mare cornet pe care îl au de vânzare. Ațipesc pe pajiștile din parcurile publice, ascult concertele în aer liber, citesc la umbra copacilor, la umbra copacilor maiestuoși ca niște turnuri. Mă duc la grădina zoologică și mă uit la animale, hei, tu, gorilo, ce ți s-a întâmplat? Prietenii îmi spun că ultimul scenariu nu e rău, ba s-ar putea să fie chiar bun. E o comedie romantică, un triunghi amoros între prieteni, cu happy-end. Mă hotărăsc să încerc să-l vând la Hollywood. Nu cunosc pe nimeni acolo, și ce dacă, am să încerc oricum.
Rătăcesc pe coridoarele muzeului de artă, tablourile sunt tot frumoase, galeriile au aer condiționat, rătăcesc pe coridoare. O vizitez pe Lilly. Florile ei se usucă repede în arșiță, așa că aduc altele, mereu altele. Nu vorbesc mult, nu mai simt nevoia să vorbesc, stau pur și simplu cu ea, e atât de bine să știu că e acolo, pentru mine, doar pentru mine, stau cu ea.
Sunt concediat de la magazin. Patroana a hotărât ca toate articolele de îmbrăcăminte, și anume mii și mii, să fie date jos de pe umerașe și împăturite. Am întrebat-o de ce iar ea a răspuns pentru că așa am chef. Am încercat să organizez un fel de grevă împreună cu ceilalți colegi din magazie, am reușit,

am cumpărat o cutie de gogoși umplute cu gem și ne-am așezat jos, în cerc, în mijlocul magazinului, și am refuzat să muncim. Patroana le-a spus celorlalți tipi că își pot păstra slujbele, cu condiția să termine greva, iar pe mine m-a concediat, și mi-a spus că, dacă nu părăsesc magazinul imediat, o să sune poliția. Am luat cu mine cutia cu gogoși.
Prietenul meu are o verișoară care lucrează pentru un regizor faimos de la Hollywood. O sun și o rog să îmi citească scenariul, ea îmi spune să i-l trimit că o să se uite peste el când o să aibă timp. O sun o dată pe săptămână ca să îi reamintesc, dar, cum ea tot nu apucă să-l citească, trebuie să o mai sun o dată, și încă o dată.

•

Leonard mă sună, îmi spune că vine în oraș, îmi spune că e în turneu cu o trupă de rock care are un concert în Chicago. Îl întreb ce trupă, el îmi spune, eu izbucnesc în râs, îl întreb ce naiba caută în turneu cu o trupă de rock, el îmi spune că solistul îi e prieten și pur și simplu avea chef să petreacă o vară mai altfel. Îl întreb dacă vrea să ne vedem la hotel, el îmi răspunde că nu, de data asta stă în altă parte, îmi dă adresa, mă duc pe jos spre centrul orașului.
Hotelul e pe bulevardul Michigan, chiar vizavi de cel unde se cazează de obicei. Trebuie să iau liftul până la intrarea în hotel pentru că primele etaje sunt ocupate de un centru comercial imens. Ușile liftului se deschid către o încăpere vastă, care acoperă toată suprafața clădirii. De-a lungul unui perete sunt recepția și biroul de primire, ceilalți trei pereți sunt de sticlă. În mijlocul încăperii sunt scaune și mese, canapele mari și luxoase, chelneri și chelnerițe merg de colo-colo, ducând platouri cu aperitive și băuturi. Mă uit după Leonard, îl văd stând pe o canapea, lângă un bărbat și câteva femei. Îl recunosc pe bărbat, e solistul formației. Mă duc spre ei, Leonard mă vede venind, se ridică, strigă:

FIULE! FIULE!
Îi fac din mână, râd. Toți cei de pe canapea se întorc spre mine și mă privesc.
A VENIT FIUL MEU.
Ce mai faci, Leonard?
Duc o existență rock'n-roll, o existență rock'n-roll care îmi place la nebunie.
Râd din nou, mă așez pe un scaun în fața lui. Mă prezintă solistului și femeilor. Solistul, care e și tobosar, nu are mult peste patruzeci de ani, are păr scurt, încărunțit, vorbește cu un accent texan foarte bine disimulat, rămășițe din copilărie, probabil, poartă blugi și tricou. Niciuna dintre femei nu are mai mult de douăzeci de ani, și arată toate fenomenal. Toate sunt foarte sumar îmbrăcate, sunt foarte de acord cu lucrul ăsta. Deși Leonard pare să fie în largul lui cu ele, nu se prea încadrează în peisaj. E vizibil mai în vârstă decât toți cei din jurul lui și e îmbrăcat ca un contabil. Solistul și fetele beau alcool, Leonard are în față un pahar cu apă. Eu comand o cola, mă așez confortabil și îl ascult pe solist povestind întâmplări din viața lui rătăcitoare de star rock. Vorbește despre camere de hotel mizerabile, despre orgii prin autobuze, despre cum s-a culcat cu două gemene, apoi cu niște triplete, despre lucrurile care trebuie, prin contract, să îi fie asigurate la hotel în timpul unui turneu, gen o piramidă perfectă de borcane cu unt de arahide, și sticle de coca-cola cu o temperatură de exact două grade. Fetele îi sorb cu venerație fiecare cuvânt. Leonard pare deja să știe toate poveștile astea, chiar mai adaugă, din când în când, câte un detaliu, și își termină fiecare frază cu așa e rock'n-rollul, așa e rock'n-rollul, n-ai ce-i face. Eu nu spun nimic, stau lângă ei și râd, deși nu știu dacă râd de poveștile solistului sau pur și simplu de solist.
La sfârșitul unei povești în care au fost implicate o mamă și fiica ei, care produce un cor de râsete sănătoase și de exclamații admirative, solistul

spune că trebuie să se ducă în camera lui și să mediteze înainte de spectacol. Una dintre fete îl întreabă despre ce fel de meditație e vorba, iar el o invită să meargă cu el, să îi arate. Ea acceptă bucuroasă și pleacă împreună. Restul fetelor pleacă destul de repede, rând pe rând, fiecare cu o scuză fabricată instantaneu. Când ultima dintre ele pleacă și ea, Leonard se uită la mine și vorbește.
Ce părere ai?
Despre el sau despre ele?
Despre ele.
Le iubesc pe toate.
Leonard râde.
Și despre el?
E de treabă.
Leonard râde din nou.
E un puțoi.
Râd.
Da, e un puțoi.
Atunci de ce mai stai prin preajma lui?
Pentru că mă distrez. Iubesc rock'n-rollul, trăiesc pentru rock'n-roll. Și, chiar dacă e un puțoi, măcar e un puțoi nostim.
Râd.
Ești bine, în rest?
Da.
Ceva nou?
I-am trimis fetei ăleia de la Hollywood scenariul meu.
Leonard zâmbește.
Și, ai bătut-o la cap până când l-a citit?
Dau din cap, zâmbesc.
Da.
Și ea ce a spus?
Mi-a spus că e bun, cu adevărat bun, că probabil l-aș putea vinde, că ar trebui să mă mut acolo și să încerc să fac asta.
Leonard zâmbește și bate din palme.
E extraordinar.
Și mai e ceva.

Încă ceva? Ce anume?
După ce am terminat cu scenariul, am continuat să vorbim, în prima noapte am vorbit vreo cinci ore. În următoarea, alte cinci. În ultimele trei nopți am stat treji până dimineața, am vorbit non-stop.
Despre ce?
Nu știu. Despre totul și despre nimic. Pur și simplu am vorbit.
Ore întregi?
Da.
Cum o cheamă?
Liza.
Ăsta e un nume frumos. Ești îndrăgostit?
Nu ne-am văzut niciodată.
Te întreb: ești îndrăgostit?
Nu știu.
Doamne, asta e minunat, cu adevărat minunat. Ești îndrăgostit și te muți la Los Angeles.
Nu mă mut.
De ce?
Așa.
Ești nebun sau ce?
Nu.
Tocmai ai primit o slujbă nouă, nu?
Da.
Ce anume?
Păi, lucrez într-un magazin de rame și oglinzi, sunt casier.
Asta e o slujbă de tot rahatul.
Da, este.
Preferi să faci asta decât să fii scriitor?
Nu.
Atunci mută-te la Los Angeles și scrie scenarii pentru filme tâmpițele pe care să primești bani frumoși și cheltuie-i pe ce vrei tu și petrece-ți viața vorbind nopțile cu fata asta care îți place.
Nu vreau să plec de aici.
De ce nu?
Pur și simplu.
Trebuie să te îndepărtezi de ea.

Ce-ai spus?
M-ai auzit foarte bine. Trebuie să te îndepărtezi de ea.
Nu e vorba despre asta.
Nu vrei să recunoști, dar știi foarte bine că despre asta e vorba.
Ba nu.
Trebuie să pleci de aici și să pleci de lângă ea și de lângă amintirile tale și să lași în urma ta toate visele pe care le-ai avut până acum, ca să fii naibii liber.
Du-te dracu', Leonard.
Ea a făcut ceea ce a considerat că e mai bun pentru ea, tu trebuie să faci acum ce e mai bun pentru tine. Trebuie să îi respecți decizia, și știi că și ea ar respecta-o pe a ta.
Du-te dracu', Leonard.
Dacă nu pleci, ai să regreți zece ani de-acum încolo și ai să te urăști pentru că ai fost un laș și ai să o urăști pe Lilly pentru că te-a ținut aici și ai să îți dai seama la un moment dat că ți-ai futut viața asta de căcat.
PIZDA MĂ-SII, LEONARD, TACI ODATĂ!
O să tac, fii fără grijă, dar ar trebui să te gândești la ce ți-am spus, o să vorbim mai mult despre toate lucrurile astea.
Mă uit în altă parte, Leonard nu mai spune nimic, stăm unul lângă celălalt în tăcere. După o vreme mă întorc înspre el și îi spun:
La ce oră e concertul?
Trupa din deschidere cântă la șapte, dar nu e nimic de capul lor. Nu cântă rock, doar se fac, așa că bagă-i în pizda mamii lor. Ar trebui să apărem pe acolo pe la opt jumate.
Vrei să ne întâlnim cu toții acolo?
Cine mai vine cu tine?
Prietena mea, Erin.
Bun, îmi place de Erin. Se îmbracă bine, vorbește frumos, are un zâmbet drăguț, și un râs și mai drăguț. O să vă iau cu mașina la șapte jumate, OK?

Mă ridic.
Ne vedem mai încolo.
Să te mai gândești la ce ți-am spus, fiule.
Merg pe jos până acasă și fac un duș. Stau apoi în salon cu Julianne, ea bea o bere, eu o cola, o las să vorbească, îmi place să o ascult, deși m-am familiarizat deja cu accentul ei, tot îmi face o plăcere nebună să o ascult.
Erin vine puțin mai devreme. Cere o bere. Îl așteptăm pe Leonard, care vine exact la șapte și jumătate.
Ieșim din apartament. La colțul străzii ne așteaptă o limuzină mare, neagră, un șofer în uniformă stă lângă ușa întredeschisă. Mă uit la Leonard și spun:
Neagră?
El spune:
Da, neagră.
Credeam că nu îți place să conduci decât mașini albe.
Fiecare regulă are excepția ei, și excepția asta se poate aplica și în cazul limuzinelor, pentru că limuzinele albe sunt penibile rău.
Râd. Intrăm în limuzină, șoferul închide ușa în urma noastră, înăuntru este un frigider plin cu cola și șampanie, un televizor, o combină audio. Eu și Leonard bem cola, Erin bea șampanie, ascultăm muzica trupei pe care urmează să o vedem pe scenă, ne îndreptăm către locul unde se ține concertul. Când ajungem, suntem conduși într-un loc de parcare rezervat și apoi la locurile noastre, în față și spre centru, de către un reprezentant al trupei. Concertul începe și solistul, care e un puțoi penibil în viața de zi cu zi, ridică sala în picioare pur și simplu pe scenă e transfigurat, e incredibil. Cânt și eu cu el, și Erin, și Leonard. Toți cântăm împreună cu el, toată noaptea.
Îmi place la nebunie, la nebunie.

•

Mă gândesc foarte serios că ar trebui să plec. Mă gândesc la Lilly. Mă gândesc la viața mea și la ce

aștept de la ea, mă gândesc la toate lucrurile astea în timp ce merg, în timp ce muncesc, în timp ce mănânc, în timp ce mă spăl, în timp ce citesc, în timp ce vorbesc la telefon, în timp ce vorbesc cu prietenii mei. Acestea sunt ultimele mele gânduri înainte de a adormi și primele atunci când mă trezesc. Mă gândesc foarte serios că ar trebui să plec de aici.

•

Stau în fața ei. Stau și mă uit la piatră, la numele ei, la datele scurtei ei vieți, la cuvintele Ai fost iubită, și apoi din nou la cuvintele Ai fost iubită. Stau în fața ei și îmi amintesc de prima dată când ne-am văzut, ea mi-a zâmbit și mi-a spus bună, stăteam amândoi la coadă, în clinica medicală, ea s-a întors spre mine și mi-a spus bună și mi-a zâmbit. Îmi amintesc de prima noastră țigară, ea mi-a spus vreau să fumez, durule, apoi a râs. Îmi amintesc de prima dată când am rămas singuri, a venit după mine în pădure, eram sfârșit, ea m-a ținut în brațe și mi-a promis totul va fi bine, totul va fi bine, și am fost bine cât timp m-a ținut ea în brațe. Îmi amintesc de primul nostru sărut, de gustul buzelor ei, de respirația ei, de parfumul pielii ei, inima îmi bătea nebunește, nebunește, nebunește. Îmi amintesc cu exactitate fiecare minut pe care l-am petrecut împreună, fiecare moment în care ne-am ascuns de oamenii care ne-au tot zis că nu avem voie să fim împreună, de fiecare conversație, de fiecare sărut. Îmi amintesc ochii ei, ochii ei frumoși și albaștri ca apele adânci, îmi amintesc cum mă scufundam în ochii aceia, ca să o cunosc, să o descopăr. Îmi amintesc de delicatețea mâinii ei, în același timp fragilă și foarte puternică, mult mai puternică decât m-aș fi așteptat. Îmi amintesc de părul ei lung și negru, tot timpul zburlit, îl ascundea de privirile lumii sub o șapcă de baseball. Îmi amintesc de moliciunea pielii ei, albă și rece ca marmura, îmi amintesc ce simțeau mâinile mele când se plimbau peste corpul

ei gol. Îmi amintesc de cicatricile de pe încheieturile mâinilor ei, credeam că toate astea rămăseseră departe în urma ei. Îmi amintesc că am plâns cu ea și pentru ea și din cauza ei. Îmi amintesc că am râs cu ea și pentru ea și din cauza ei. Îmi amintesc de pacea pe care am cunoscut-o cu ea, de siguranța pe care am cunoscut-o cu ea, de puterea pe care mi-o dădea, de speranța care îmi umpluse sufletul, de dragostea noastră. Am cunoscut cu ea dragostea, o dragoste care nu se putea compara cu nimic din ce am întâlnit înainte. Am visat împreună, am făcut planuri, urma să ne petrecem viața împreună. Ne-am îndrumat unul pe celălalt prin întuneric, eu credeam că și prin moarte, dar m-am înșelat, m-am înșelat amarnic. A făcut ceea ce avea de făcut. Nu o mai urăsc pentru asta. Și eu voi face ce am de făcut. Încep să plâng. Unele lacrimi sunt de tristețe și suferință, altele de durere și furie, altele de dor, altele de iertare și unele, cele mai bune, cele mai pure, sunt pentru că am avut norocul să o cunosc. Mă aplec către piatra sub care stă întinsă, plâng și suspin te iubesc, Lilly, am să mă întorc să te vizitez, te iubesc, mi-e dor de tine, am să mă întorc la tine.
Mă ridic și plec.
A venit timpul să plec.
Să plec.

LOS ANGELES

Am și în Los Angeles un prieten pe care îl cheamă Kevin.
E actor și locuiește într-un apartament la Hollywood, ia lecții de actorie și se duce la audiții și se luptă și își așteaptă norocul. Am fost la același colegiu. Are douăzeci și șase de ani, dar arată ca de optsprezece, are păr negru ondulat și ochi albaștri și obraji grăsuți, rozalii. Îi place să vorbească și în cea mai mare parte a timpului e foarte nostim și nu ia viața prea în serios, vrea să vină cu mine cu mașina de la Chicago, până la Los Angeles. Mă bucur că va fi lângă mine.
Vine la Chicago, eu îmi pun lucrurile în camion, ne plănuim traseul. O să o luăm direct prin Midwest, o să ne îndreptăm înspre sud, spre New Mexico, prin Arizona, Nevada și California. Plecăm a doua zi, dimineața devreme. Mă opresc la un colț de stradă, într-un cartier mărginaș. Iau cu mine sticla, sticla mea, sticla pe care am cumpărat-o atunci când am venit aici, sticla care a stat cu mine tot timpul ăsta, sticla pe care am păstrat-o tot timpul ca pe o opțiune, o las nedeschisă la colțul străzii. Sper să o găsească cineva, sper că o să se bucure cineva de ea. Conducem direct către vest, ore și ore de-a rândul nu vedem decât câmpuri cultivate, sute de kilometri de mare verde și galbenă, toate fermele arată exact la fel. Ne oprim în Kansas City o noapte, ne sculăm devreme, mergem mai departe. În Colorado o luăm înspre sud, ne îndreptăm către New Mexico. Kevin primește un mesaj despre o audiție importantă, trebuie să fie la Los Angeles mai devreme decât am plănuit. Ne hotărâm să mergem direct spre California, o să ne oprim doar pentru benzină și mâncare, o să conducem pe rând, unul conduce și celălalt doarme. Kevin începe să controleze uleiul și lichidul de răcire și ștergătoarele de fiecare dată

când ne oprim ca să punem benzină. Îi spun să nu își facă griji, am verificat mașina de curând, e în stare bună. El îmi spune că este pur și simplu prevăzător. Traversăm munții spre New Mexico, ajungem în Arizona, e ora două dimineața, ne oprim într-o parcare pentru camioane. Intru să cumpăr cafea și țigări, Kevin începe să verifice din nou totul. După zece minute o pornim la drum.
Suntem în mijlocul nopții. În mijlocul deșertului.
Kevin nu mai spune nimic, suntem amândoi obosiți, îmi zice că se duce să se culce. Pornesc radioul. Ascult o emisiune despre echipele speciale de intervenție pe timp de furtună, ei zboară în elicoptere negre și răpesc persoane care sunt împotriva guvernului, și apoi le spală creierul. E vorba despre o conspirație controlată de francmasoni și evrei. Încep să aud un păcănit ciudat venind din motor. Miroase a plastic ars. Râd, mă gândesc că poate francmasonii și evreii sunt pe urmele mele. Păcănitul devine din ce în ce mai puternic, ca și mirosul. Se aude o bubuitură îngrozitoare, motorul se oprește, începe să iasă fum de sub capotă, mirosul e copleșitor.
Kevin se trezește, mă întreabă ce s-a întâmplat, eu îi spun că ceva nu e în regulă cu motorul, că probabil are de-a face cu francmasonii și cu evreii, apoi trag pe dreapta. Coborâm din mașină, Kevin e tot confuz.
Ce s-a întâmplat?
Nu știu.
Trebuie să plecăm. Cred că mașina o să explodeze.
Nu, eu cred că o să fim OK.
Ce dracu s-a întâmplat cu ea?
Mă uit la camionetă. Nu mai iese așa de mult fum, dar mirosul e tot îngrozitor.
N-am nici cea mai vagă idee. În orice caz, ceva rău.
Cum? Nu înțeleg.
Ai pus toate capacele la loc?
Bineînțeles, doar nu-s idiot.

Voiam doar să fiu sigur.
Ne ridicăm și ne uităm la mașină. Aproape că nu mai iese fum. Ne uităm aiurea la el vreo câteva minute. E noapte. Suntem în mijlocul deșertului. Mă uit la Kevin.
Cred că suntem futuți.
Încearcă să-l pornești.
Nu o să pornească.
Încearcă.
Mă sui în mașină, încerc să pornesc. Se aud zgomote puternice de sub capotă, dar nu pornește. Cobor.
Nu pornește.
Poate că trebuie să așteptăm puțin.
Așteptăm zece minute. Nu trece pe lângă noi nici măcar o mașină sau vreun camion. Încerc din nou să pornesc motorul, la fel. Kevin spune:
Ce vrei să faci?
Să stau aici.
Stăm. Trec câteva mașini, niciuna nu se oprește. După jumătate de oră se oprește lângă noi o patrulă militară. Coboară un polițist, pentru prima dată în viața mea sunt încântat să văd unul venind spre mine. Ne întreabă ce facem acolo îi spunem că ni s-a stricat mașina. Ne întreabă de unde venim și încotro mergem, noi îi răspundem. Ne întreabă dacă știm ce are mașina, noi îi spunem că nu avem nici cea mai vagă idee. Se întoarce la mașina lui, în stație vorbește câteva minute se întoarce. Am sunat un mecanic, știu că are o mașină ca asta. Poate să vină aici, dacă vreți, dar nu o să vă coste ieftin. Dacă nu vreți asta, puteți să așteptați până dimineața, și atunci patrula autostrăzii o să vă remorcheze.
Ar putea oare să vină mai repede?
E noapte și nu suntem prea aproape de ei.
Nu putem să așteptăm până dimineață.
OK, o să sun pe cineva. Cred că o să ajungă aici într-o oră.

Polițistul se întoarce la mașină, vorbește, se întoarce și ne spune că mecanicul e pe drum.
Apoi pleacă.
Așteptăm. Stau pe marginea autostrăzii, fumez. Kevin n-are astâmpăr, e îngrijorat că nu o să ajungem la timp pentru audiție.
Trece o oră, apoi trec două, începe să se lumineze, apoi vedem o camionetă. Parchează în spatele nostru. Un bărbat înalt și slab, cu brațele acoperite de tatuaje și cu o țigară atârnându-i dintre buze, coboară și se îndreaptă către noi. Spune:
Se pare că ați intrat într-un bucluc.
Mda, cam așa ceva.
Ce s-a întâmplat?
Niște zgomote ciudate și fum.
Ridică dihania aia de capotă.
O ridic, el se uită la motor. Eu și Kevin stăm în spatele lui, ne uităm la el cum cercetează motorul, apoi el se întoarce spre noi și zice:
Sunteți futuți, al dracului de futuți.
Ce s-a întâmplat?
V-a explodat motorul.
Cum așa?
A meșterit cineva la el de curând?
Arăt spre Kevin. Bărbatul spune:
Probabil că ai uitat să pui la loc capacul radiatorului și s-a evaporat tot lichidul, și uite ce frumușel v-a explodat motorul.
Kevin spune:
Imposibil.
Ei na, chiar așa s-a întâmplat, ce vrei. Tocmai m-am uitat la el.
Dar am pus la loc capacul!
Ce să zic, nu e acolo și, din câte știu eu, nu se scoate singur.
Kevin se enervează, devine agresiv.
Nu ești nostim, moșule.
Nici nu încercam să fiu nostim, frumosule, pur și simplu vă explicam ce s-a întâmplat, n-am văzut

niciun capac pe radiator, de-aia a explodat motorul, clar?
Nu cred că s-a întâmplat asta.
Mă uit la mecanic și spun:
Cât timp ne-ar lua să îl reparăm?
Se gândește o clipă și spune:
Probabil că o săptămână, sau zece zile. Chestiile de genul ăsta nu se repară prea repede.
Kevin spune:
O săptămână?
Pe puțin, omule. Motorul e futut, e prăjit.
Kevin se întoarce către mine.
Trebuie să mă întorc, trebuie să fiu acolo.
Mă uit la mecanic.
Nu s-ar putea mai repede?
Nu.
Se pot închiria mașini pe aici prin apropiere?
În Flagstaff.
Cât e de departe?
La vreo două sute de kilometri de aici.
Poți să ne duci până acolo?
Eu vă remorchez și până în Japonia dacă mă plătiți, meștere. Vă duc oriunde.
Cât ne-ar costa?
Păi, e ora patru dimineața, și mie nu îmi place deloc în Flagstaff, și nevesti-mii nu prea îi place de mine în momentul ăsta, și aș avea nevoie de niște bani ca s-o fac fericită, așa că o să vă cam coste.
Cât?
Șapte sute cincizeci de dolari.
În niciun caz.
Cinci sute de dolari.
Trei sute cincizeci.
Nevastă-mea e nebună rău, meștere, am nevoie de cinci sute de dolari, pe muchie.
Bine, hai să mergem.
Mecanicul se întoarce la camioneta lui, vine în fața camionetei noastre, începe să prindă tot felul de cabluri. Kevin e tot furios, nu îi vine să creadă că s-a întâmplat așa ceva, pur și simplu nu îi vine să

creadă că el e de vină. Urc lângă mecanic, Kevin se așază lângă mine, pornim spre Flagstaff.
Ne uităm cum răsare soarele peste câmpurile pustii. Mecanicul vorbește și fumează și ne povestește despre soția lui, ne spune că ea îl urăște, ne povestește despre frații lui, îl urăsc și ei, despre amanta lui, și ea îl urăște. Vorbește despre camioneta lui, pe care o cheamă Wayne, e bunul lui cel mai de preț, comoara lui. Ne vorbește despre cum e să tragi cu arma în deșert, ne spune că speră să aibă cândva o bazooka, să tragă și el cu arma în deșert, cum fac alții, asta e viața adevărată, distrugerea adevărată, futaiul adevărat. Îl ascult pe mecanic și râd aproape tot drumul. Kevin se uită pe fereastră, strânge din dinți și tremură și dă din cap.
Ajungem la Flagstaff. E prea devreme. Aproape totul e închis, găsim o benzinărie de unde cumpărăm cafea și țigări și sandviciuri cu pastramă de vită. Mecanicul ne lasă camioneta în parcarea firmei de închirieri de mașini. Îi completez un cec, el spune mulțumesc și mă sfătuiește să plec din Flagstaff cât pot de repede. Îl întreb de ce a zis că pe-aici se întâmplă tot felul de lucruri ciudate. El dă din cap și spune meștere, ai încredere în mine, aici se întâmplă tot felul de căcaturi urâte, ba nu, înfricoșătoare chiar. Se suie în camionetă și pleacă.
Eu și Kevin ne așezăm și așteptăm. Agenția se deschide de-abia peste două ore, pe care Kevin le petrece înjurându-l pe mecanic, cu diagnosticul lui greșit cu tot. Când agenția se deschide în sfârșit, închiriez un camion mare cu remorcă, și îmi împing camioneta fututã înăuntru. Conducem spre vest. Nu am mai dormit de douăzeci și patru de ore. Deșertul îmi joacă feste, își bate jos de mintea și de ochii mei, văd închipuiri, miraje, săgeți argintii, lumini albastre. Beau cafea, fumez, dau mai tare radioul, halucinez în voie.

Când intrăm în departamentul Los Angeles, ne ia patru ore ca să străbatem optzeci de kilometri. Când în sfârșit ajungem în West Hollywood, nu mai gândesc ca lumea, nu mai văd ca lumea, nu mai merg ca lumea. Parchez camioanele, adică pe al meu în cel mare, la marginea unei străzi, ocupă fațada unei jumătăți de clădiri.
Îl sun pe Leonard, i-am promis că-l voi suna imediat ce ajung. Vrea să ia prânzul cu mine. Îmi spune numele unui restaurant, îmi spune că o să fie acolo miercuri la ora unu.
Iau un taxi până acolo. Ajung cu câteva minute mai devreme. Intru, vorbesc cu gazda, îi spun numele lui Leonard, care nu a ajuns, trebuie să îl aștept la bar.
Mă duc la bar, care e cu foarte puțin mai încolo. Mă așez pe un scaun, mă uit în jur. Locul e aglomerat, gălăgios, sunt cel mai tânăr din restaurant și cel mai prost îmbrăcat. Majoritatea clienților sunt bărbați între două vârste, îmbrăcați în costume gri, negre sau bleumarin, evident foarte scumpe. Majoritatea au tunsori impecabile, pielea ușor bronzată, unghii cu manichiură, cei care nu sunt așa sunt de o neglijență foarte studiată, ca și când și-ar fi petrecut dimineața în fața oglinzii, străduindu-se să pară perfect dezordonați. Pereții sunt plini de caricaturi ale unor oameni faimoși, majoritatea clienți fideli ai barului, unii sunt vedete de cinema, alții sportivi, alții regizori sau producători celebri.
Comand o cola rece și delicioasă și îl aștept pe Leonard.
El ajunge cu cinci minute mai târziu, poartă costum, e însoțit de Snapper, care poartă și el costum. Mă vede, eu mă ridic, ne îmbrățișăm.
Bun venit în California, fiule.
Mulțumesc, Leonard.
Ne desprindem unul de celălalt, îi strâng mâna lui Snapper.
Bun venit, puștiule.

Mulțumesc, Snap.
Șeful de sală ne conduce la o masă. Ne așezăm într-un separeu de lângă perete, Leonard și cu Snap de o parte, eu de cealaltă parte. Leonard spune:
Iată-te ajuns în tărâmul însorit al viselor. Ori o să-ți placă la nebunie aici, ori nu o să-ți placă deloc, ori vei reuși, ori o vei lua în bot.
De-abia aștept să aflu, ce să zic.
Să îți placă aici, fiule, și să reușești, să REUȘEȘTI.
Ce faci aici?
Am programare la un nutriționist.
De ce?
Pentru că vreau să trăiesc veșnic.
Râd.
Serios?
Da, foarte serios. Un regim alimentar potrivit ar putea fi cheia către nemurire. Tare mi-ar plăcea să fiu nemuritor.
Râd din nou.
Ești nebun, Leonard.
Snapper vorbește.
Asta i-am spus și eu.
Leonard vorbește.
Fiecare cu ale lui.
Crezi cu adevărat că un regim o să te facă nemuritor?
Nu, nu cred asta, dar sunt convins că o să-mi permită să stau pe aici mai multă vreme.
Probabil.
Nu probabil, sigur. Deci, cum îți ziceam, de acum o să îl văd pe nutriționistul ăsta o dată pe săptămână, în fiecare miercuri, pentru o perioadă nelimitată.
Mă uit la Snapper.
Te duci și tu cu el?
Snapper spune:
Ei, pe dracu'. Mie îmi plac cheesburgerii, pizza, puiul prăjit, înghețata, tot ce e bun, ce mai, nu-mi pasă dacă asta mă omoară, tot o să mănânc.

Și eu la fel.
Iar eu o să dansez și o să țopăi pe mormintele voastre, și o să când cântecele vesele de înmormântare.
Râd, Snapper spune:
Fii sigur că nu o să mor din cauza mâncării.
Râdem. Vine la masa noastră un chelner, îl salută pe Leonard, îi spune mă bucur să vă revăd aici, domnule, ne dă fiecăruia un meniu, comandăm. Eu iau cotlet și spanac, Snapper ia un fileu de vită, cartofi prăjiți, o salată de ceapă și roșii și o salată de brânză, Leonard comandă o salată de crudități. Cât timp așteptăm mâncarea, Leonard mă întreabă de Liza, îi spun că e prea devreme ca să îi pot spune ceva sigur. Mă întreabă unde locuiesc, eu îi spun că la ea. El mă întreabă despre planurile mele profesionale, eu îi răspund că s-ar putea să trebuiască să îmi iau tot felul de joburi de căcat în producția cinematografică, și în timpul ăsta o să încerc să îmi vând scenariile. Îmi spune că are câțiva prieteni pe la Hollywood care m-ar putea ajuta dacă vreau, îi răspund că aș vrea să mă descurc singur o vreme. Chelnerul ne aduce mie și lui Snapper farfurii cu friptură și ne umple paharele. Când se îndepărtează, un alt bărbat se îndreaptă spre masa noastră, Snapper îl vede și îi face semn lui Leonard.
Bărbatul are probabil vreo cincizeci de ani, dar arată mai bătrân. Are păr negru ondulat, care pare vopsit, e foarte slab și bronzat, pielea lui pare tăbăcită. Poartă costum și ceas de aur și un inel pe degetul mic. Snapper se uită la Leonard.
Tot îți mai e dator?
Leonard spune:
Da.
Cum ai să procedezi?
Nu vreau să procedez în niciun fel. Nu e aici nici locul potrivit, nici timpul potrivit.
Bărbatul ajunge lângă masa noastră, pare nervos, tremură și transpiră, vorbește.

Bună, Leonard.
Leonard se uită la el și vorbește.
Nu ți-ai ales bine momentul.
Trebuie să vorbesc ceva cu tine.
Nu ți-ai ales bine momentul, îți repet.
Îmi pare rău pentru datorii, serios, pentru întârziere, nu se va mai…
Snapper îl întrerupe.
Acum luăm masa. Am vrea să pleci de aici.
Bărbatul continuă să vorbească, Leonard se uită în altă parte.
Îmi pare rău, Leonard. Dacă m-ai mai putea lăsa…
Snapper îl întrerupe din nou.
Am vrea să pleci acum.
Oamenii de pe la mese se întorc către noi, ne privesc. Leonard clatină din cap, bărbatul continuă:
Te rog, Leonard, te rog…
Văd cum Snapper pune mâna pe cuțitul pentru friptură, bărbatul nu vede asta, se uită fix la Leonard, care se uită în altă parte. BUM! Snapper trântește cuțitul pe masă și își ridică mâna. Cuțitul s-a înfipt în lemnul mesei, mânerul se clatină puțin, bărbatul pare șocat. Snapper se ridică, se îndreptă către el, îl privește fix, vorbește:
Nu e momentul potrivit.
Toți cei din jurul nostru au tăcut, ne privesc, bărbatul are ochii holbați, plini de groază, se întoarce și iese din restaurant. Snapper se așază înapoi, scoate cuțitul din masă, îl șterge cu șervetul. Leonard vorbește.
Cretinul ăla nu e întreg la minte.
Snapper vorbește.
Hai, spune-o.
Îl fut. Acum hai să ne bucurăm de masă.
Snapper chicotește.
Într-o zi ai să mă lași, știu că ai să mă lași.
Vine mâncarea noastră, Leonard se uită cu poftă la friptura mea, îi ofer o bucată, el refuză. După ce terminăm de mâncat, comandăm desert, Snapper ia

o plăcintă cu brânză, eu o prăjitură cu cremă, Leonard, o salată de fructe. După ce terminăm desertul, Leonard mă întreabă:
Ne vedem miercurea viitoare?
Da, ne vedem miercurea viitoare.

•

Stau cu Liza, vorbim ore în șir, mă înțeleg cu ea mai bine decât cu oricare altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, râdem și vorbim ore în șir. Deși ne place atât de mult să fim împreună și deși ne place unul de altul, ceva lipsește. Simțim și știm amândoi că ceva lipsește între noi, și amândoi tânjim după acel ceva. Îmi duc camioneta stricată la un service, o să dureze zece zile. Mă plimb cu Liza, încep să simt pulsul orașului. E un oraș ciudat, deloc obișnuit. Nu există un centru propriu-zis. Ceea ce este denumit centru e un oraș fantomatic, pustiu, în care nu sunt decât câțiva zgârie-nori, populați doar ziua.
Singurii locuitori ai centrului Los Angelesului sunt cei care locuiesc într-un perimetru de zece cvartale, plin de case din cartoane și corturi. Restul orașului e spart în cartiere mici, deși în ele nu se simte niciun fel de sentiment al vecinătății. Trotuarele sunt pustii, oamenii nu au niciun fel de relații unii cu ceilalți. Ca și când oamenii ar trăi aici așteptând să se mute într-un loc mai bun, și visul lor e aproape îndeplinit, poate se vor muta în curând într-una din zonele bogate ale orașului, unde se vor împrieteni cu toți vecinii.
Găsesc o locuință. E o casă cu trei dormitoare, în stil spaniol, pe o stradă aglomerată. Iese în evidență pe lângă celelalte case pentru că în fața ei e o grămadă uriașă de gunoi. Mă uit pe fereastră în casă, și înăuntru e tot plin de gunoi, întreb o vecină ce s-a întâmplat în casa asta, ea îmi spune că nimeni nu a mai trăit aici de trei ani, uneori vine o mașină și depozitează aici gunoi. Mă duc în oraș, la oficiul de evidență a populației, aflu cine e proprietarul casei, îi sun. Le spun că aș vrea să

închiriez casa, dar numai dacă va fi curățată și reparată, le spun că aș fi dispus eu să fac asta, numai să îmi permită să locuiesc acolo. Bărbatul de la celălalt capăt al firului îmi propune să ne întâlnim în fața casei, undeva spre după-amiază. Ne întâlnim, îl cheamă Al, e mecanic, a moștenit casa de la bunica lui. Mă lasă să stau acolo, îmi cere o chirie mică, asta îmi convine.
Curăț toată casa, curtea, garajul. Arunc covoarele, sub ele este un parchet frumos. Cumpăr o saltea, un birou și o masă, un loc unde să dorm, un loc unde să muncesc, un loc unde să mănânc. Găsesc și un coleg de apartament, îl cheamă Jaylen, îl cunosc din Chicago, unde vindea iarbă, nu vindea niciodată mai puțin de jumătate de kilogram o dată. Îmi spune că nu mai vinde iarbă, că acum vrea să fie regizor de videoclipuri.
Ies în fiecare noapte. Mă duc în baruri cu prietenii, prieteni din alte vremuri, care au migrat aici unul câte unul, toți lucrează în industria de divertisment. Ne ducem prin baruri faimoase, Three of Clubs, The Room, Smalls, Dragonfly, Snakepit, Jones, El Coyote, toate pline de oameni tineri și frumoși, ca și când cei mai frumoși oameni din fiecare oraș din țară ar fi venit la Los Angeles.
Toți vor să fie faimoși, toți au relații. Toți sunt doar la un pas de marea reușită, toți așteaptă să ajungă acolo, aproape că îi simt gustul, nenorocitul ei gust de miere.
Mi-e dor de Chicago. Mi-e dor de prietenii mei, de plimbările mele, de vizitele pe care i le făceam lui Lilly, de viața fără ambiții. Los Angeles e un oraș prea singuratic. Toată lumea are privirile ațintite spre promovare, succes, faimă, bani, e greu să te adaptezi la o cultură care se bazează pe o dorință nelimitată de mai mult, de o lipsă cronică a satisfacției. Sunt singur și mi-e dor de viața mea de dinainte.

Iau în fiecare miercuri prânzul cu Leonard. De fiecare dată e mai slab și într-o formă fizică mai bună. Eu și Snapper mâncăm de fiecare dată fripturi și multe alte lucruri, inclusiv desert, dar Leonard se ține de regimul lui cu salată și fructe.

•

Vreau un câine. Încep să mă uit cu atenție la câinii celorlalți oameni, la temperamentele lor, la deprinderile lor, la nevoile lor, la costurile întreținerii lor. Cunosc un pitbull, Grace 2000, e o cățea scundă și musculoasă, albă cu pete maro, cu ochi maro, adânci și isteți. E foarte jucăușă, aleargă în jurul casei prietenului meu, îi place să se joace de-a v-ați ascunselea și să aducă înapoi obiecte. Uneori mușcă de capătul unui leagăn care atârnă de o creangă groasă de copac, se prinde de el apoi sare. Uneori aleargă în jurul cozii. Nu latră niciodată și îi place să fie sărutată. E o minge de douăzeci și cinci de kilograme plină de energie pură și iubire.

Mă hotărăsc că vreau un câine exact ca Grace. Cumpăr un ziar cu anunțuri publicitare, mă uit la index, citesc anunț după anunț, pitbull pitbull pitbull. În unul dintre ele scrie Pui de Cholo. Nu știu ce înseamnă Cholo, sau cine e Cholo, dar îmi place cum sună, așa că dau un telefon și mi se spune o adresă. Mă sui în camion și încep să conduc.

Adresa e în Los Angelesul de est, într-un cartier muncitoresc hispanic. Parchez, mă îndrept spre casă, în fața intrării sunt doi bărbați, care beau bere și fumează, au brațele acoperite cu tatuaje. Mă opresc în fața lor, ei se uită la mine, le spun salut ei dau din cap. Îi întreb dacă vând câini, ei spun no habla ingles. Eu nu vorbesc spaniola, așa că scot ziarul, spun Pui de Cholo, ei zâmbesc, dau din cap, unui dintre ei se ridică și îmi face semn să vin cu el.

Înconjurăm casa. În curtea din spate e o zonă îngustă, înconjurată de un gard. După acesta se

vede o cușcă mică de câine. Bărbatul fluieră, un pitbull uriaș năvălește din cușcă și începe să latre. N-am mai văzut în viața mea un câine ca ăsta. E scund, legat, are straturi peste straturi de mușchi puternici, e de culoarea cafelei cu lapte și are ochi verzi-deschis. Capul lui e uriaș și gros, parcă ar fi fost sculptat într-un bloc de piatră, e acoperit cu cicatrici. Vine lângă gard și mârâie la mine, colții lui sunt lungi și de un alb imaculat. Mă uit la el cu groază, latră și mârâie, pare că vrea să mă sfâșie, mi-e frică de el. Bărbatul mă bate pe umăr, arată spre câine, zâmbește și spune *Cholo, campeón neînvins.* Îmi face semn să mă duc cu el, ne îndreptăm spre un garaj. Deschide ușa și ies o grămadă de cățeluși adorabili, minusculi, de culoarea cafelei cu lapte, versiuni în miniatură ale lui Cholo, mai puțin cicatricile, mai puțin mârâitul. Se cațără unul pe celălalt și se joacă, sar printre picioarele mele, mă mușcă de tivul pantalonilor. Bărbatul arată spre ei cu degetul și spune Pui de Cholo.

Zâmbesc, mă așez jos pe asfalt. Cățeii vin în poala mea, îmi sar pe piept, mă ling pe față. Deja s-a stabilit o ierarhie între ei, cel mai mare îi alungă pe cei mici. Cel mai mic cade din poala mea și începe să se cațere la loc. Tot ce vrea e să fie aproape de mine, ca să îmi poată linge fața.

Mă ridic, cățeii mă mușcă iar de picioare, mă uit la bărbat și arăt cu degetul spre cel mai mic. Bărbatul dă din cap și ridică trei degete. Prețul era deja spus în anunț, am adus bani cu mine. Îi scot din portofel și i-i dau iar el ridică și îmi întinde cățelul. Ne strângem mâinile, el spune gracias eu spun gracias. Mă duc la mașină. Cățelul scâncește. Cu cât ne îndepărtăm de garaj, cu atât scâncetul devine mai puternic. Când deschid ușa șoferului, cățelul începe să scheaune de-a binelea, se uită spre garajul în fața căruia aleargă fericiți ceilalți Pui de Cholo. Mă așez pe scaunul șoferului. Am adus cu mine niște jucării pentru căței și niște mâncare

pentru căței, îl țin pe micuț în poală și încerc să îl fac să fie interesat de ele și de mine, dar el nu face decât să se uite spre garaj și să geamă. Îl las în pace, pornesc motorul, plec. Tot drumul spre casă îl țin în poală. El scheaună și tremură. Face pipi pe mine, pe scaun, pe podea. Puiul de Cholo e speriat de moarte, așa că face pipi pe mine.

•

Îi pun cățelului numele Cassius. E tare deștept, după câteva zile deja știe că ăsta e numele lui. Într-o săptămână îl învăț să facă afară. În două săptămâni răspunde deja la câteva comenzi simple. Vine peste tot cu mine, îi place să stea cu mine în mașină și să doarmă în patul meu.

Mă duc la petreceri cu prietenii mei, prin apartamente, curți interioare de clădiri de locuințe sau vile de pe colinele Hollywoodului.

De obicei când fac cunoștință cu oameni noi, prima întrebare care îmi este pusă este cu ce te ocupi? Le spun că deocamdată nu am un loc de muncă, dar că sunt regizor aspirant, iar ei își dau seama că nu îi pot ajuta în niciun fel, că nu mă pot folosi în niciun fel, așa că, de obicei, se îndepărtează repede.

Îmi trimit scenariul peste tot, tuturor celor pe care îi întâlnesc și care ar putea să fie interesați de el, îi sun și îi vizitez, dar nu am noroc, nu am noroc. Faptul că îi aud pe oameni spunând nu mă deranjează și nu mă descurajează. Am încredere în mine, în ceea ce pot să fac, și am ferma convingere că acum joc un fel de joc straniu al sorții. Dacă mă voi prezenta și îmi voi prezenta și scenariul în fața a suficient de multă lume, până la urmă vor ajunge să le placă.

Încerc din nou să scriu un roman, îmi petrec majoritatea timpului uitându-mă în gol la ecranul alb al computerului.

Eu și Jaylen ne hotărâm să închiriem și al treilea dormitor din casă, ne gândim că ar fi bine să împărțim în trei cheltuielile. Jaylen își aduce un

vechi prieten din Chicago, îl cheamă Tommy, e coreean, a crescut într-un mic oraș agricol la șaizeci de kilometri de Chicago, părinții lui sunt medici. Tommy se îmbracă și vorbește ca un gangster și are accent de cartier. Vrea să devină ori vedetă rap, ori DJ, ori regizor de videoclipuri rap. Îl întreb dacă se simte vreodată incomod în hainele lui și cu accentul lui iar el îmi spune bulangiule, am crescut la țară, dar inima mea a fost dintotdeauna pe stradă. Îl întreb dacă s-a bătut vreodată, sau dacă a fost arestat vreodată, dacă a avut vreodată o armă sau dacă a vândut droguri, el spune că n-are harfe pe cap, vrea pace și armonie.
În fiecare miercuri mă întâlnesc cu Leonard, e din ce în ce mai slab și arată din ce în ce mai sănătos.

•

Mă sună Leonard, îmi spune că azi e o zi mare, să vin cu niște prieteni, ne invită la restaurant. Îl întreb de ce e o zi mare, el spune că o să vorbim când ne vedem. Îl întreb unde și când, el îmi spune că o să mă ia de acasă, eu să am grijă să invit niște prieteni. Îi sun pe Liza, pe Mike, pe Jenny, pe Quinn, pe Mark, pe prietenul meu Andy, care locuiește la New York dar e acum în vizită. Vin toți la mine, Leonard vine și el, în Mercedesul lui alb, conduce Snapper. Nu e destul loc în Mercedes, așa că prietenii mei își iau mașinile lor, eu urc într-a lui Leonard. Leonard are la picioare o valiză mică. Mă uit la el. Vorbesc.
Asta nu e pentru mine, nu?
Leonard spune:
Tu ți-ai dat demisia.
Așa e.
Pe asta vreau să o duc eu.
Asta are de-a face cu faptul că azi e o zi mare?
Da.
Nu vreau să știu mai departe.
Poți să mă întrebi dacă vrei.
Nu vreau să știu.
Dar poți să mă întrebi.

E OK.
Serios, e în regulă. Poți să mă întrebi.
Nu, mulțumesc.
Snapper se întoarce spre mine.
Ce dracu', vrea să îl întrebi, de ce nu îl întrebi?
Mă uit la Leonard și spun:
Ce are de-a face valiza cu ziua cea mare?
Leonard zâmbește.
Azi voi face ultimul lucru ilegal.
Râd.
Felicitări.
Dă din cap.
E o zi al dracului de mare.
De ce ne-ai invitat pe mine și pe prietenii mei?
Ca să sărbătorim.
Riscăm ceva?
Bineînțeles că nu.
Ce s-a întâmplat?
Rusnacii.
Rusnacii?
Da, au venit rusnacii în oraș.
Și ce dacă?
Leonard se uită la Snapper.
Vrei s-o duci tu?
Snapper încuviințează.
Sigur.
Leonard se uită din nou la mine.
O s-o ducă el pe asta.
Dau din cap.
Am înțeles.
Snapper vorbește.
Rușii sunt niște nenorociți, dintotdeauna au fost așa. L-au făcut praf pe Napoleon, apoi pe Hitler, pe toți ăia care le-au ieșit în cale. Când noi am început să venim aici, rușii erau în Rusia lor și pământul de aici nu îi interesa. Apoi Uniunea Sovietică i-a ținut închiși șaptezeci de ani. Acum bulangiii sunt liberi, și văd ce avem noi, și vin aici în hoarde, și, cum am spus, sunt niște nenorociți. Sunt de două ori mai răi decât cei mai răi de pe-

aici. Sunt lacomi și agresivi și acum, fiind în legalitate, o să trebuiască pur și simplu să le facem loc printre noi. Dar nu o să ne lăsăm, totuși, dați la o parte așa de ușor, pentru că altfel am putea părea slabi și speriați și o să ne ia locul. Așa că am ajuns la o înțelegere. Noi le oferim respectul de care au nevoie, iar ei nouă, o geantă cu diamante, pe care noi le vindem mai departe. Toată lumea câștigă și e fericită, nu se întâmplă nimic rău. Am pus capăt tuturor activităților ilegale, nu mai putem fi prinși cu nimic, poate doar niște probleme fiscale banale, asta e posibil să se întâmple, da, pentru că ăsta va fi primul an când voi completa o declarație de venit, și autoritățile vor remarca treaba asta.
Ai deja un contabil?
Râde.
Da, sau cel puțin, așa cred, și sper că e ceva de capul lui, altfel o să intru în bucluc.
Chicotește din nou.
Am să plătesc impozit. Chestia asta mă bucură nespus.
Râd, mă întorc spre Leonard.
Deci, ce e în geantă?
Nimic. E goală.
Și o să o schimbi cu una care arată exact la fel, dar e plină?
Ți-ai învățat bine lecția, fiule. Ți-a intrat în sânge.
Râd. Intrăm cu mașina pe Sunset Boulevard, ne îndreptăm spre est, departe de strălucirea de suprafață, intrăm în adevărata existență a Hollywoodului.
Clădirile de locuințe sunt îngrămădite unele într-altele, urâte și decrepite. E noapte, trotuarele sunt pline de prostituate, femei-femei și bărbați-femei și oameni cu sex necunoscut, care defilează de-a lungul străzii, sau stau adunați în grupulețe compacte pe la colțuri, fac din mână și dau din fund și își scutură spre noi sânii și țipă după mașina noastră.

Un magazin din două e o casă de amanet, vitrinele sunt pline cu chitare și amplificatoare și tobe și vise muzicale moarte. Trecem pe lângă un restaurant Space Burger, unde se vând hamburgeri ireali, apoi pe lângă o cantină plină de oameni singuri, care se uită în gol pe fereastră. Iată un peisaj des întâlnit în Los Angeles: cineva stă singur și se uită aiurea pe fereastră.
Ieșim de pe Sunset Boulevard. Ne oprim lângă un valet care stă țeapăn pe trotuar, în fața unei clădiri care seamănă cu o moschee, mare, albă, cu un dom auriu și turnulețe pe acoperiș și uși de metal pe care sunt gravate cuvinte în arabă. Coborâm din mașină, Snapper îi face semn valetului să stea la locul lui și se duce să parcheze mașina în josul străzii. Mă uit la Leonard, spun:
Ce naiba e aici?
Leonard zâmbește.
Dans din buric.
Dans din buric?
Da, dans din buric!
Ne ajung din urmă mașinile prietenilor mei. Ei par să știe locul, îi întreb dacă vreunul dintre ei a mai fost aici vreodată, ei îmi răspund că nu.
Leonard ne conduce înăuntru. Intrăm într-o încăpere mare, luminoasă, deschisă. În centru e o fântână arteziană, pe jos sunt dale ceramice pictate, pereții sunt acoperiți de un mozaic splendid. De aici se poate intra în alte încăperi, mai mici, acestea sunt întunecoase, cu podele acoperite de covoare persane groase, sunt luminate de lumânări, oamenii stau pe perne pe jos. Leonard salută gazda, care ne conduce într-una din încăperile mai mici. Ne așezăm toți pe perne în jurul unei mese joase, rotunde. Un chelner ne aduce apă și meniuri. Leonard face semn că nu are nevoie de meniuri, face direct comanda. Snapper vine și el, pune geanta la picioarele lui. Leonard se prezintă prietenilor mei, îl prezintă apoi pe Snapper. Îi întreabă pe fiecare de unde sunt, de ce

locuiesc în Los Angeles, cum m-au cunoscut pe mine. Snapper nu spune nimic, se uită uneori spre intrare sau la ceas. Se aduc primele porții de mâncare, pe farfurii mari, rotunde, cu carne de miel și de vită, lipii, sosuri întunecate și grele. Nimeni dintre noi nu a mai mâncat așa ceva, Leonard ne spune că sunt specialități persane, că trebuie mâncate direct cu mâna, trebuie doar să muiem pâinea și carnea în diferitele sosuri, fără să ne pese de maniere. Mâncarea e gustoasă, sățioasă, condimentată, prietenii mei beau bere, eu beau apă. Când ne terminăm porțiile, îl văd pe Snapper făcându-i lui Leonard un semn din cap, amândoi se ridică, Leonard ține în mână valiza. Se scuză amândoi și părăsesc încăperea.
Farfuriile goale sunt luate din fața noastră, așteptăm.
Ni se umplu din nou paharele, așteptăm.
Liza mă întreabă dacă știu unde s-a dus Leonard, îi spun că nu am nici cea mai vagă idee. Mark mă întreabă dacă ar trebui să mai comandăm niște mâncare, eu îi spun că sunt sigur că s-a avut deja grijă de asta. Ni se aduce mai multă mâncare, din ce în ce mai multă mâncare, fără oprire.
Așteptăm.
Mă gândesc că ar trebui să ies, să îi caut, să fiu sigur că totul e OK, dar râd în sinea mea când mă imaginez pe mine ținându-i piept vreunui rusnac fioros. Mă gândesc că ar trebui să mă duc să vorbesc cu gazda, aud un clopoțel, apoi mai mulți clopoței, care se îndreaptă spre intrarea încăperii noastre. Aud apoi râsetul lui Leonard, care face iuuuuuuuuuuuuhuuuuuuuuuuu,
iuuuuuuuuuuuuhuuuuuuuuuuuuuuu, spune dansează, hai, dansează. Toți cei de la masă se întorc către intrare. Apare o dansatoare din buric, într-un costum tradițional de dansatoare din buric, cu șoldurile legănându-se și burta unduindu-se; în mâini are un fel de castaniete. Ea e urmată de o altă dansatoare, după care vine Leonard, care

chiuie și râde, urmat de un bărbat care cântă frenetic dintr-o chitară, după care vin doi chelneri cu platouri uriașe de mâncare și, la urmă, Snapper, cu un zâmbet larg, care duce în mână o geantă la fel ca prima. Dansatoarele din buric încep să se unduiască prin încăpere. Chelnerii pun platourile pe masă, așază în fața noastră boluri cu orez și farfurii cu chebap de vită, miel și pui. Leonard merge în urma dansatoarelor, se face și el că dansează, face pe bufonul, râde. Snapper se așază, zâmbește. Prietenii mei mănâncă, beau, privesc spectacolul, râd. Leonard se așază și ciugulește dintr-un chebap de pui, spune îmi supraveghez greutatea, le roagă pe dansatoare să nu se oprească. De fiecare dată când mă uit la Snapper, acesta dă din cap și zâmbește, de două sau de trei ori șoptește cuvintele impozite, da da, impozite, da da. Stăm ore în șir în restaurant, mâncăm, bem, ascultăm muzică, ne uităm la dansatoare, râdem, râdem, râdem.
Acum totul e legal.
Snapper o să completeze un formular fiscal.

•

Sună telefonul, ridic, Leonard spune:
FIULE FIULE FIULE.
Râd.
Bună, Leonard.
Ce mai faci?
Bine. Tu?
Sunt foarte supărat pe mine.
De ce?
Pentru că am uitat să-ți spun secretul.
Ce secret?
Secretul ca să reușești să te cațări pe movila de gunoi a Hollywoodului.
Îl știi?
Desigur.
Râd din nou.
Care e?
Fii îndrăzneț.

Fii îndrăzneț.
De fapt, nu îndrăzneț, ci al dracului de îndrăzneț.
OK.
De fiecare dată când cunoști pe cineva, trebuie să faci o impresie puternică. Fă-i să creadă că ești cel mai tare șmecher din lume. Fă-i să creadă că o să-și piardă slujba dacă nu îți dau și ție una. Privește-i în ochi, niciodată să nu îți ferești privirea. Fii sigur pe tine, calm, și îndrăzneț.
Asta pare mai degrabă calea cea mai sigură ca să ți-o iei naspa de tot.
Da, e adevărat, dar asta voiam să ți-o spun altă dată.

•

Liza și prietenul ei Mitch descoperă o piesă de teatru, vor să facă un film scurt după ea. Mă întreabă dacă vreau să o regizez spun că da. Liza îl convinge pe regizorul faimos pentru care lucrează să finanțeze jumătate din el, prietenul ei Mitch îl convinge pe regizorul faimos pentru care lucrează să finanțeze cealaltă jumătate. De fapt, nu sunt așa de sigur că pot fi regizor, nu am experiență, nu știu să lucrez cu actorii, nu știu prea bine cum funcționează o cameră de filmat, dar mă prefac că știu despre ce e vorba, și, mai ales, dau impresia că știu tot ce se întâmplă pe la Hollywood. Mă prefac, sunt convingător, oamenii se poartă cu mine diferit. E un joc, stânjenitor și fals, dar este singura mea șansă să mă afirm, așa că îl joc, îi învăț repede regulile, ce să zic, îl joc destul de bine.
Tommy și Jaylen se hotărăsc să fie DJ parteneri. Își pun la un loc economiile și își cumpără un sistem audio cu două platane și câteva lăzi cu discuri. Își dau amândoi demisia, își petrec tot timpul fumând iarbă și ascultând discuri.
Cassius crește crește crește. La patru luni deja are cincisprezece kilograme, la cinci are douăzeci, la șase are douăzeci și cinci. E tot o masă musculară. Simțul coordonării nu i se dezvoltă în același timp

cu oasele, așa că se împiedică și nu se simte în largul lui.
Încep din nou să dorm. Mă obișnuiesc treptat să adorm fără zgomotul făcut de tren.
Mă duc la întâlniri cu directorii executivi. Mă duc la întâlniri cu agenții. Directorii executivi sunt cei care citesc scenariile, cei care angajează scriitori să scrie sau să rescrie scenarii, agenții sunt cei care plasează oamenii și negociază contractele. Întâlnirile noastre sunt cât se poate de obișnuite, adică ne salutăm, îmi pare bine să vă cunosc, ei îmi spun că au auzit lucruri bune despre mine, eu le spun același lucru, și apoi ne petrecem următoarele două ore pupându-ne reciproc în cur. Încerc să fac o impresie bună asupra tuturor celor pe care îi cunosc, urmez sfatul lui Leonard, vorbesc simplu și direct, privesc pe toată lumea în ochi. O parte din mine urăște întâlnirile astea, sunt false și stupide, mă simt constant nesigur, o parte din mine știe însă că îmi sunt necesare, dacă vreau să muncesc și să fac bani. O parte din mine e cu adevărat fericită că fac și altceva decât comisioane, sau o slujbă de rahat, sau plimbări serbede. Ce bine e să faci cu adevărat ceva.
Tommy și Jaylen încep să dea petreceri acasă. Pun sistemul audio în sufragerie și o taxă de zece dolari celor care vor să intre. Petrecerile încep la miezul nopții și se termină pe undeva prin zori. Petrecerile mă țin treaz, mă împiedică să dorm, la naiba.

•

Terminăm filmul. Liza și Mitch vor să organizeze o avanpremieră și, desigur, o petrecere. Studioul unde lucrează are un cinematograf, îl conving pe manager să ne lase să îl folosim. Le spun asta și părinților mei, cu care vorbesc la telefon aproape în fiecare săptămână, ei vor să vină să vadă filmul. Și Leonard vrea să vină. Liza și Mitch trimit invitații, îmi spun că vor veni o grămadă de oameni, actori și regizori și scenariști și agenți și manageri și producători. Majoritatea, îmi spune

Liza, vin ca să vadă dacă le place filmul meu, ca să se hotărască dacă să lucreze sau nu cu mine. O întreb cum de au auzit de mine, îmi răspunde că ea și Mitch au guri mari. Le mulțumesc amândurora.
Sunt foarte nervos în cele câteva zile înainte de avanpremieră. Dacă totul va fi bine, voi avea o slujbă, dacă nu, voi fi pur și simplu uitat. Am încredere în filmul meu, dar mai știu și că nu o să schimbe lumea. Dacă dau chix, dau chix. Am trecut prin lucruri mai rele.
Vin părinții mei. S-au mutat de curând din Tokio la Singapore, drumul până la Los Angeles durează douăzeci și șase de ore. Îi aștept la aeroport, sunt obosiți. Le spun că îi duc la un hotel, ei vor să vadă unde stau. Le spun că mai bine îi duc la hotel. Pe drum îi întreb cum merg lucrurile cu mutarea lor la Singapore, mama îmi spune că viața e mai simplă decât în Japonia, toată lumea vorbește engleza și nu îi urăsc pe străini, tata spune că pentru el nu e nicio diferență, birourile sunt aceleași peste tot. Mă întreabă cum mă simt la Los Angeles, le spun că bine, că încep să mă obișnuiesc, mă întreabă de prietenii mei de aici, îi cunosc de dinainte, le spun că ne vom întâlni cu ei în seara asta. Mă bucur să-mi văd părinții, lucrurile se petrec mai ușor decât m-aș fi așteptat. Relațiile dintre noi au fost încordate și dificile mai toată viața mea, acum devin din ce în ce mai bune și mai sănătoase și mai armonioase de fiecare dată când ne întâlnim. Știu că mă iubesc și că m-au iubit întotdeauna, știu că îmi vor binele, tot binele din lume, știu că și-au dat tot timpul silința să mă facă fericit. Îmi pare bine că sunt acum aici. Îi las la hotel. Mă duc acasă, fumez, îi ascult pe Tommy și pe Jaylen cum fac probe, sună mai rău decât atunci când au început, niciun ritm nu se leagă cu celălalt, tranzițiile dintre melodii sunt evidente și stângace. Timpul trece greu, ca întotdeauna când mi-aș dori să treacă repede, nu pot să fac nimic decât să aștept. Stau în camera mea, nu pot să mă gândesc

la nimic, nu pot să vorbesc la telefon din cauza zgomotului, dacă o să scot vreun ban din filmul ăsta o să cumpăr o bombă și o să arunc dracului în aer sistemul ăla audio de căcat.
Fac un duș, mă îmbrac cu niște lucruri simpatice, aceleași, de altfel, pe care le purtam când lucram pentru Leonard și mă prefăceam că sunt un student care face naveta. Râd de bietele haine, sunt prăfuite, nu le-am mai purtat demult, le perii. Plec de acasă, mă duc cu mașina la hotel, îi iau pe părinții mei. Ne ducem la studio, ne oprim la poartă, numele noastre sunt pe lista invitaților, portarul ne face semn să intrăm.
Parchez mașina, ne îndreptăm spre teatru, mama și tata se uită în jurul lor. Studiourile sunt niște locuri mari și foarte urâte, dizgrațioase. Cel unde suntem acum acoperă o sută de hectare de teren pe care sunt niște clădiri care arată a hangare, apoi câteva clădiri simple de birouri, care ar vrea să semene cu niște case simple, și un turn mare, urât, negru. De studio ține și un parc de distracții, unde turiștii plătesc ca să aibă privilegiul de a fi plimbați printre clădirile de aici în niște autobuze nostime, care seamănă cu niște mașini de golf uriașe. În jurul hangarelor sunt parcate camioane și remorci, tineri îmbrăcați elegant merg în toate direcțiile, pe jos sau pe bicicletă, sau conduc mașinuțe de golf, toți par să se grăbească teribil. Toți turiștii se holbează la ei, speră să vadă printre ei vreo vedetă pe care să o fi văzut deja la televizor sau în filme, mama mă întreabă unde sunt, totuși, actorii celebri, eu îi răspund că nu știu, că eu nu am văzut niciodată vreunul. Tata mă întreabă ce fac toți oamenii ăștia, eu îi spun că majoritatea se prefac foarte ocupați, ca să nu fie dați afară.
Ajungem la cinema, Liza și Mitch ne așteaptă în față. Îi prezint părinților mei, pe care îi conduc apoi înăuntru, la locurile lor. Oamenii încep să vină, sunt prea nervos ca să mă așez, o găsesc pe Liza, ne ducem în spatele cinemaului, fumăm. Cu

cinci minute înainte de ora la care trebuie să înceapă filmul începem să mergem fără țintă prin cinematograf. La intrare e un grup mare, pe unii dintre ei îi cunosc, dar pe majoritatea nu i-am văzut niciodată. Liza se duce să vorbească cu Mitch, eu stau lângă grup, aștept să intre toți, apoi mă duc după ei. Stau la ușă, aștept să se stingă luminile. Nu vreau să vadă nimeni cât sunt de nervos, foarte nervos, mai mult decât mă așteptam. Când se sting luminile, exact înainte de a începe filmul, mă strecor în ultimul rând și mă așez.

Nu mă uit la film, mă uit la oamenii care se uită la film. Le urmăresc reacțiile, îmi doresc să râdă atunci când ar trebui să râdă și să fie emoționați atunci când ar trebui să fie emoționați, sper să îi fac fericiți, curioși, triști, încrezători. Reacțiile lor sunt OK, nici extraordinar de bune, dar nici extraordinar de rele, deși mă îndoiesc că orice în afară de a fi scos din sală pe umerii unei mulțimi entuziaste m-ar fi putut face fericit.

Când filmul se termină, publicul aplaudă. Stau la locul meu, în ultimul rând, oamenii încep să iasă din sală. Când au ieșit toți și am rămas singur, mă ridic și eu și ies. Părinții mei, Liza, Leonard și o femeie blondă, care îl însoțește, mă așteaptă. Toți mă îmbrățișează și mă felicită, tuturor le-a plăcut filmul meu, sunt mândri de mine.

Ne ducem la petrecere, care are loc într-un restaurant din apropiere. Pe drum fac cunoștință cu femeia care îl însoțește pe Leonard, o cheamă Betty, e înaltă, subțire, are probabil vreo patruzeci de ani, dar pare mai tânără, poartă un costum scump de mătase albă și cercei cu diamante mari și un ceas Cartier. Îi strâng mâna, e fină. Zâmbește ușor și des.

Ajungem la petrecere. Locul e aglomerat, Leonard găsește o masă pentru el, Betty și părinții mei. Mă duc pe la oameni și le mulțumesc că au venit. Din când în când mă opresc pe la mese și ascult frânturi de conversație. Aud cum Leonard le spune

părinților mei mă întâlnesc cu el în fiecare săptămână, toate îi merg de minune. Îl aud spunându-le că acum sunt în perfectă legalitate, că sunt în afara oricărui pericol. Îl aud apoi spunându-i tatălui meu am angajat o echipă de idioți, niște idioți iremediabili. Îl aud spunând ar fi extraordinar, te plătesc o avere, o avere, îți jur, poți să locuiești oriunde vrei în lume. Mă uit din partea cealaltă a încăperii la părinții mei și la Leonard și la Betty. Leonard și tatăl meu par să poarte o conversație foarte serioasă, mama și Betty râd și zâmbesc. Pentru mine e foarte ciudat să îi văd pe părinții mei și pe prietenul meu mafiot de la clinica de dezintoxicare și pe prietena acestuia stând împreună la aceeași masă. Al dracului de ciudat.
La sfârșitul nopții am prin buzunare o grămadă de cărți de vizită, oameni care m-au felicitat mi-au spus să îi sun, poate vom face ceva împreună. Mă doare falca, nu sunt obișnuit să vorbesc atât de mult, nu îmi place să vorbesc atât de mult. Mă bucur când totul se termină, se pare că seara a fost o reușită, îi găsesc pe Liza și pe Mitch și le mulțumesc, din nou și din nou, le mulțumesc. Îi găsesc pe părinții mei și pe Leonard și le spun că e timpul să plecăm.
Ne ducem la mașini, toți suntem parcați în același loc. Îi mulțumesc lui Leonard că a venit, el îmi spune că e mândru de mine. Îi spun lui Betty că îmi pare bine că am cunoscut-o, că sper că o voi revedea, ea îmi spune același lucru. Se suie în mașina lui Leonard și pleacă. Părinții mei și cu mine ne ducem la mașina mea, îi duc la hotel.
Tatăl meu vorbește.
Prietenul tău Leonard e un tip interesant.
Da, dar știai asta deja.
Știi despre ce mi-a vorbit?
Mi-e și frică să întreb.
Mama începe să râdă.
Ce e așa de nostim?
Ea chicotește și dă din cap.

Ce v-a spus?
Vrea să vin să lucrez pentru el.
Râd și spun:
Ce anume vrea să faci?
Să lucrez pentru compania lui de *telefonie.*
Râd din nou.
Și ce-o să faci?
Păi, mă cam tentează.
Nu se poate. În niciun caz.
Mama vorbește.
Ar fi trebuit să auzi ce ofertă i-a făcut.
O ofertă pe care nu o poți refuza?
Tata râde și spune:
Mi-a spus că nu mai este implicat în treburi din astea.
Mda. Deci care a fost oferta lui?
Foarte mulți bani pentru o perioadă de muncă între șase și douăsprezece luni.
Serios?
Vorbește mama.
O sumă uriașă, nebunească.
De ce doar între șase și douăsprezece luni?
Tata vorbește.
Nu a vrut să ne spună.
În ce va consta munca ta?
Nici asta n-a vrut să-mi spună.
Dar ți-a spus ceva, orice?
Mi-a spus că are nevoie de cineva de încredere din afara organizației și care are o experiență în afacerile internaționale.
Asta e tare ciudat.
Vorbește mama.
Nu e un om tocmai normal, James.
Râd.
Mda.
Îi las la hotel. Leonard îl sună pe tata din nou în ziua următoare, îi spune că i-ar face o mare plăcere dacă tata s-ar gândi cu seriozitate la oferta lui. Tata îi spune nu, mulțumesc, Leonard, deși apreciez faptul că te-ai gândit la mine.

Îmi petrec următoarele două zile cu părinții mei. Mergem la plajă, ne plimbăm prin Beverly Hills, luăm masa în restaurante simpatice. Îi duc la mine atunci când Jaylen și Tommy nu sunt acolo, amândoi spun că e un loc de tot rahatul, eu izbucnesc în râs când îi aud. Cele două zile împreună cu ei trec în mod plăcut, relațiile noastre se normalizează cu fiecare zi. Îi duc la aeroport, mama plânge, îmi spune că e mândră de mine, tata îmi spune să o țin tot așa.

•

Îi sun pe cei care mi-au dat cărțile lor de vizită. Unii îmi răspund, alții nu, unii îmi spun că le-a plăcut filmul, alții ocolesc subiectul. Tommy și Jaylen încep să aibă din ce în ce mai puțini bani, nu-și mai permit să cumpere iarbă, așa că încep să cultive în spatele casei.

Leonard amână prânzurile noastre din fiecare miercuri, o dată, de două ori, de trei ori. Nu îmi spune de ce, doar mă sună și îmi spune că nu poate veni. Îmi trimit scenariul la zece persoane, la douăzeci de persoane. Îi sun, îi sun din nou, unora le place, altora nu, dar nimic nu se întâmplă, în nicio direcție. Cassius continuă să crească, e uimitor în ce ritm crește. Merge în continuare peste tot cu mine și doarme în patul meu. Deși acum arată ca un pitbull mare și periculos, e un bebeluș, o dulceață. Îi place să sărute, să se joace, să aducă mingea, ar face orice ca să fie scărpinat, e un bebeluș uriaș și musculos.

Încep să lucrez ca asistent de producție. E o slujbă de tot căcatul, trebuie să fac tot felul de comisioane pentru un regizor cretin care crede că o să salveze lumea cu o reclamă cretină la o cremă de ras. Leonard amână prânzul a patra, a cincea, a șasea oară. Mă întreb dacă s-a întâmplat ceva sau dacă e pur și simplu ocupat, când îl întreb, îmi spune că nu poate vorbi despre asta acum, că îmi va spune când va putea.

Tommy și Jaylen încep să vândă iarba pe care o cultivă, își imaginează că așa e mai ușor să faci bani decât dacă muncești. Telefonul nostru sună întruna, prin casa noastră se perindă un șir nesfârșit de oameni plictisiți, care mănâncă chipsuri.
Mă sună un producător, îmi spune că mi-a citit scenariul și că i-a plăcut la nebunie. Am mai auzit asta și înainte, am mai auzit producători spunând că scenariul meu le-a plăcut enorm, iar apoi nu mă mai sună niciodată. Îl întreb dacă are de gând doar să îmi sufle fum în cur sau dacă chiar o să facă ceva, el îmi spune că vrea să îl cumpere și să facă un film după el. Îl întreb cât, el îmi spune o sumă, îi spun s-a făcut, prietene, e al tău.
Cassius și cu mine ne mutăm.

•

Noua mea casă e în Laurel Canyon, care e un cartier mic pe dealurile Hollywoodului. O stradă duce la canion. Strada iese de pe Sunset Boulevard, are două benzi de circulație și e mărginită de copaci înalți și pereți de stâncă. Casele sunt construite pe piloni direct pe stâncă. Odată intrat în canion, două străzi diferite te duc până mai departe. Prima stradă pornește dintr-o mică intersecție cu semafor, un magazinaș cu de toate, o pizzerie și o agenție imobiliară. A doua stradă e la câteva sute de metri mai sus, are semafoare și pe marginea ei e o casă mare de piatră, în ruine. În canion cresc o mulțime de copaci, brazi, stejari, arțari, chiparoși. Nu arată deloc precum restul Los Angelesului, e răcoros, întunecat, liniștit, seamănă mai mult cu o pădure decât cu un oraș.
Casa mea e la capătul de sus al primei străzi. Casa e văruită în roz, are două dormitoare, o baie, o bucătărie, un salon. Are în spate o curte mică, separată de panta unui deal abrupt de trei ziduri de ciment. Nu am multă mobilă, doar o saltea și un birou, mai cumpăr un futon, un televizor și o

combină audio. Vecinii mei sunt prietenoși, mă salută de fiecare dată, îl recunosc pe unul dintre ei, e tobar într-o trupă de heavy metal, din casa lui se aude tot timpul zgomot. Altă vecină e actriță porno, din casa ei se aude tot timpul zgomot. Cuplul din apartamentul de alături e format din doi tineri de vreo treizeci de ani, ea e actriță, el compozitor. Fac parte dintr-un grup hippy din Los Angeles, conduc același Mercedes și spun lucruri gen mișto, dat dracului sau păzește-ți pielea, omule, păzește-ți pielea.
Eu și Cassius suntem foarte fericiți aici, ducem o viață de cuplu matură și senină. Eu încerc din nou să scriu un roman, dar nu progresez deloc, iar el doarme în curtea din spate, vânează muște și le înghite. Ieșim la plimbare pe dealuri. Stăm unul lângă celălalt pe canapea și ne uităm la televizor. Cumpărăm mâncare din magazinul de la poalele dealului, îmi plac la nebunie conservele de ravioli și punciul de fructe, lui Cassius îi plac boabele uscate cu aromă de vită.
E după-amiaza târziu, stau la birou, beau cafea, fumez, încerc să lucrez, Cassius e pe canapea, se uită la un serial. Auzim o mașină oprindu-se în fața casei. Cassius se uită la mine, eu ridic din umeri și îi spun că habar n-am cine poate să fie, auzim voci. Cassius se uită la ușă, cineva bate. Și eu și Cassius ne ridicăm și ne ducem la ușă, întreb cine e, Cassius latră.
Vorbește Leonard.
Deschide ușa, fiule.
Deschid. Leonard și Snapper stau în fața mea.
Leonard spune:
Casa asta a ta e un adevărat palat.
Râd.
Intrați.
Pășesc amândoi înăuntru. Cassius îi întâmpină lingându-i pe mână, îi cunoaște, ei îl salută. Spun:
Vreți să beți ceva?
Ce ai?

Cafea, și cred că am în frigider și niște cola și bere.
Leonard spune:
O cola, te rog.
Mă uit la Snapper. El întreabă:
De ce ai și bere?
În caz că mă vizitează cineva care vrea bere.
Nu te deranjează?
Absolut deloc. Dacă aș vrea să mă îmbăt, aș bea ceva mai tare decât o bere.
Snapper râde.
Eu trebuie să conduc, o să beau și eu tot cola.
Aduc două coca-cola din frigider, le întind lui Leonard și Snapper și întreb:
Ce vă aduce pe-aici?
Leonard răspunde:
Nu ne-ai invitat niciodată, așa că ne-am hotărât să trecem noi.
Snapper spune:
Ne-am cam întristat, puștiule, că nu ne-ai invitat niciodată.
Spun:
Credeam că știți că la mine sunteți bine-veniți oricând, și îmi imaginam că o să treceți pe la mine când aveți chef, cu invitație sau fără.
Leonard vorbește.
Așa e, uite că am trecut.
Snapper vorbește.
În orice caz, e plăcut să fii și invitat.
Spun:
De acum înainte sunteți invitați oricând veți vrea.
Leonard întreabă:
Ai vreun plan pentru seara asta?
Nu.
Dar Cassius?
Mă uit la Cassius, care s-a întors deja pe canapea.
Ia spune, băiete, ai ceva de făcut în seara asta?
Cassius se uită la mine, nu spune nimic. Mă uit din nou la Leonard și spun:
Cred că e liber.
Leonard vorbește.

Bine, atunci veniți cu noi.
Unde?
La Las Vegas. Mă descotorosesc de casa mea de acolo. Vreau să petrec cu tine o noapte în locul ăla înainte de a părăsi orașul definitiv.
Te muți?
Da, mă mut de tot în casa de lângă ocean.
Mă uit la Snapper.
Și tu te muți?
Iubita mea e în Vegas. Probabil că o să fac naveta.
Ai o iubită?
De ce pari așa de surprins? Mă plac o grămadă de femei, să știi.
Leonard vorbește.
E simpatică, e contabilă la unul dintre cazinouri.
Întreb:
Aș putea să o cunosc și eu?
Snapper răspunde:
Poate. Să văd ce face în seara asta.
Leonard vorbește.
Dacă ajungem până diseară. Hai să mergem.
Ești sigur că poate să vină și Cassius?
Întrebarea e dacă vrea să vină.
Mă uit din nou la Cassius și îl întreb:
Vrei să vii cu noi la Vegas, Cassius?
El se uită din nou la mine, eu mă întorc spre Leonard:
El nu cunoaște cuvintele astea, Leonard. Trebuie să îl întreb în alt fel.
Mă uit iar la Cassius.
Hei, băiete, vrei să mergem tai-tai cu mașina?
Cassius sare imediat de pe canapea, vine la mine alergând, începe să se gudure și să țopăie în jurul meu. Mă uit la Leonard.
Trebuie să iau ceva cu mine?
Nu, o să avem noi grijă de tot.
Super.
Îi pun lesă lui Cassius, ieșim din casă, ne suim în Mercedesul lui Leonard, pornim la drum. Autostrada e liberă. Când ieșim din Los Angeles

intrăm pe o șosea lungă, care taie în două deșertul vast și dezolant. Leonard spune că vrea să mă introducă deja în atmosferă, așa că pune să cânte Frank Sinatra. Cassius își scoate capul pe fereastră, uneori și-l bagă din nou înăuntru, strănută și pufnește, apoi și-l scoate imediat afară. Drumul durează patru ore jumate, mergem la limita de sus a vitezei, după trei ore orizontul începe să se lumineze vag. Leonard arată cu degetul într-acolo și spune:

Uite-l, cel mai al dracu' și mai minunat loc de pe pământ. Cel mai bun și cel mai rău loc din America, un loc unde visele devin realitate, unde sunt distruse destine, un loc unde nimănui nu-i pasă de trecut, unde toată lumea trăiește doar pentru viitor, unde capitalismul se lăfăie în toată gloria și oroarea lui, unde totul poate fi cumpărat, vândut sau furat, unde vin să facă avere cei mai inteligenți și mai duri și mai ambițioși și mai veninoși și mai disperați oameni din țară. Un loc corupt, murdar, dezgustător, peste cinci sute de ani clădirile lui masive, ridicole și urâte, vor fi considerate niște minuni arhitectonice. Un carnaval gigantic dedicat gloriei banilor și tuturor lucrurilor care pot fi cumpărate cu bani, lucruri bune sau rele, ce contează, oricum se găsesc amândouă din belșug.

Geana de lumină crește, începe să se împlinească, devine un orizont strălucitor. Trecem pe lângă pâlcuri de cazinouri, înșirate la marginea autostrăzii, pentru cei care nu mai pot să aștepte până la cele mari sau vor să își mai încerce norocul pentru ultima dată, trecem pe lângă benzinării pustii, pe lângă un magazin ponosit de suveniruri pe lângă unul sau două restaurante fast-food. Lumina crește, devine din ce în ce mai strălucitoare și mai compactă, dintr-odată traversăm granița care separă iremediabil deșertul gol și orașul: trecem de partea cealaltă. Strada e mărginită de clădiri masive, fără capăt fizic,

acoperite de neoane orbitoare, deși e noapte, e lumină ca în timpul zilei. Leonard se întoarce către mine:
Iată-ne ajunși.
Uau.
Când vezi vreun loc unde ai vrea să stai, să mă anunți.
Dar nu stăm la tine?
La mine e un dezastru, am început să împachetez, sunt cutii peste tot. De câteva zile stau numai prin hoteluri.
Ce hoteluri?
Tot felul. Mă mut tot timpul, e OK să le schimbi tot timpul.
Pe care mi-l recomanzi?
Pe cel care îți ia ochii.
Mă uit pe fereastră. Cassius se ridică în poala mea, se uită și el pe fereastră, îl întreb unde ar vrea să stăm, el îmi linge fața. La un moment dat vedem o piramidă neagră, mai mare decât cele egiptene, luminată din spate. Văd o variantă ridicolă a castelului regelui Arthur. Văd un New York reconstruit, un roller coaster traversează spațiul aerian dintre zgârie-nori. Leonard îmi arată cel mai mare hotel din lume, are cinci mii de camere, fiecare oferind cele mai luxoase servicii. Trecem prin Monte Carlo, New Orleans, văd un hotel pentru pirați, unul care ar vrea să semene cu un amfiteatru roman, deși eu nu am văzut niciodată așa ceva în Italia. Văd palate de modă veche, palate ultramoderne, clădiri mari, clădiri gigantice, clădiri cu proporții înfricoșătoare, clădiri elegante sau splendide sau scumpe sau exclusiviste sau urâte sau murdare. Când ieșim din cartierul hotelier, intrăm într-o zonă întunecată de străzi insalubre cu magazine alimentare, hoteluri mici, unde poți să închiriezi camere cu ora, bordeluri și curve. Văd, în depărtare, la vreo doi kilometri de aici, o altă zonă cu lumini, îl întreb pe Leonard ce e acolo, el răspunde zona comercială a Vegasului,

îl întreb cum e, el răspunde ștearsă, pierdută, uitată. Mă întorc și mă uit înapoi spre centrul iluminat al Vegasului, apoi îl întreb pe Leonard:
Care e cel mai ridicol loc din Vegas?
Asta e o întrebare grea. Tu ce crezi, Snap?
Snapper spune:
Excalibur are un castel medieval magic, un șanț de apărare cu apă și un balaur care scuipă foc. La Circus sunt numere cu animale exotice și Adventuredome are un parc tematic. La Mirage poți să găsești o junglă interioară, Coasta Barbarilor și Insula Comorilor sunt pline de pirați și de corsari. Toate sunt ridicole ca dracu', e greu să găsești mai ridicol de atât.
Leonard se uită din nou la mine.
Toate sunt ridicole, fiule, toate.
Unde au cea mai bună mâncare?
Snapper spune:
La Grand.
Leonard spune:
Sunt de acord, cea mai bună mâncare e la Grand.
Hai să mergem acolo.
Snapper încuviințează, întoarce mașina, ne întoarcem către centrul Vegasului. Mă uit din nou pe fereastră, nu mai sunt așa de atent la clădiri, mă uit acum la oameni, la sutele miile zecile de mii de oameni, mergând pe trotuare, traversând podurile suspendate, așteptând în fața cazinourilor, ieșind și intrând din și în toate clădirile. Mă uit la oamenii care privesc mirați în jurul lor, sau care pălăvrăgesc fericiți sau îngrijorați, care se îndreaptă mergând repede spre un scop necunoscut, unii plâng, îl văd pe Elvis, văd un cuplu de tineri însurăței, el are frac și ea rochie albă, văd prostituate așteptând clienți. Văd o familie fericită, mama tata patru copii, se țin toți de mână. Văd o femeie în scaun cu rotile, un bătrân cu baston, un orb croindu-și drum prin mulțime, un predicator vestind sfârșitul lumii, un bărbat care joacă poker pe bani, oamenii știu că

vor pierde dar joacă oricum. Văd bătrâni tineri albi negri asiatici indieni bogați săraci toți caută mai mult, din ce în ce mai mult, toți sunt la fel, toți vor mai mult.
Ajungem la Grand, intrarea e la fel de imensă ca și numele. Nici n-am oprit bine mașina, că un stol de valeți ne înconjoară din toate direcțiile. Leonard le face semn să plece, Snapper parchează. În loc să intre pe ușa cea mare, Leonard se întoarce și se îndreaptă spre trotuar. Îl țin pe Cassius în lesă, îl urmăm. Se oprește și spune:
Vreau să îți spun ceva înainte de a intra.
OK.
Vezi tot ce e aici, nu?
Face un semn larg către oraș.
Da, văd.
Să știi de la mine că totul nu e decât o farsă construită de oameni ca să te păcălească, să te umilească, să te ispitească și să îți ațâțe dorințele, să te facă să crezi că poți avea ceea ce îți dorești cu prețul a câtorva bancnote.
Se întoarce spre mine.
Tu poți să faci ce vrei, dar eu tot timpul mă opresc asupra unei sume, și anume, suma pe care nu am de gând să o pierd. Joc ori până când sunt mulțumit de ce am câștigat, sau până am pierdut totul. Niciodată nu țin să câștig mai mult, și nici nu vreau să pierd mai mult. Motivul pentru care fac asta este…
Arată în jur către oraș.
Locul ăsta nu a fost construit din pierderi, nu din pierderi a fost construit. Înțelegi?
Cazinoul câștigă de fiecare dată.
Dă din cap.
Da, cazinoul câștigă de fiecare dată. Nenorociții. Ar trebui să mă lase pe mine să câștig de fiecare dată.
Râd, Leonard zâmbește. Se întoarce către intrare.
Ești gata?
Da, sunt gata.

Ne ducem spre intrare, trecem printr-o ușă uriașă, rotativă, e o liniște mormântală între aripile ei, e incredibil de frumos o secundă sau două, frumos și strălucitor și liniștit. Intrăm într-un vestibul luminos, se aud fisele căzând în jocurile mecanice și muzica și oamenii râzând și glumind și zumzetul aerului condiționat, pășesc pe mochete moi, pe sub tavane înalte, direct în inima balamucului. Cassius se uită în jur, pare nedumerit, Leonard merge în fața noastră, se îndreaptă către recepție, noi îl urmăm. Ajunge la recepție și întreabă de cineva. Femeia îl întreabă cum îl cheamă, apoi dă un telefon. După treizeci de secunde, un bărbat în costum iese dintr-un birou, îl salută pe Leonard, îi strânge mâna, spune ne bucurăm să vă revedem la noi, cu ce vă putem ajuta? Leonard îi spune că vrea să stea peste noapte, bărbatul întreabă dacă îl însoțește cineva, Leonard spune da, vom fi trei. Bărbatul ne întreabă dacă avem bagaje, Leonard spune nu, vom cumpăra tot ce vom avea nevoie, bărbatul spune excelent, vă rog să mă anunțați dacă aveți nevoie de ceva. Leonard spune vă rog să comandați o porție mare de friptură de mușchi de vită, bine rumenită, și un castron cu apă, vă rog să le trimiteți imediat în camera mea. Bărbatul se uită la Cassius și râde, spune desigur, domnule, apoi se duce la birou și vorbește cu un coleg. Snapper vine și el, bărbatul se întoarce de la birou, spune urmați-mă, vă rog.

Ne ducem cu liftul până la ultimul etaj, avem nevoie de cheie ca să deschidem ușa. Trecem printr-un hol lung, cu mochetă groasă, lumini slabe, o nuanță a pereților subtil neutră și două uși, fiecare de o parte a holului, doar două uși. Bărbatul ne duce la una dintre uși, o deschide și ne poftește să intrăm.

Nu e o cameră, sau o garsonieră, sau un apartament, sau un studio. E o locuință în cer, o suită de camere superbe, dormitoare, salon, cameră de zi, cameră multimedia, bucătărie, bar,

sufragerie. În fiecare încăpere sunt ferestre largi cu vedere spre Vegas și spre deșert, mobila arată ca într-un muzeu, mocheta e moale și groasă, draperiile sunt lungi și groase, paharele din bar sunt de cristal, frigiderele sunt pline. Bărbatul ne face un tur rapid, ne înmânează un card, ne spune să îl sunăm dacă avem nevoie de ceva, apoi pleacă. Îi dau drumul lui Cassius din lesă, el începe să alerge și să miroasă lucruri. Mă uit la Leonard.
E incredibil.
Nu e rău.
Cât costă să stai într-un loc ca ăsta?
Nu costă.
Cum, nu plătești nimic?
Nu.
E gratuit pentru tine?
E gratuit pentru toți cei care sunt lăsați să stea aici.
E pentru cei care fac pariuri uriașe?
Da, pentru ei, dar și pentru VIP-uri sau oameni ca mine.
Dar tu ești o persoană cunoscută, și joci.
Nu, eu sunt altceva, eu reprezint ceva care există aici dar a cărui existență e negată.
Poate un star internațional?
Râde.
Mai degrabă cineva pe care n-ai vrea să îl calci pe bătături.
Râd și eu.
Se așteaptă de la noi să cheltuim o sumă frumușică în cazino? O să aibă grijă de noi, o să ne țină ca în palme, o să ne dea orice ne dorim, indiferent de suma pe care o să o cheltuim în cazinoul lor.
Orice ne dorim?
Leonard zâmbește.
Da, și poți avea dorințe dintre cele mai exotice.
Cam cât de exotice?
Cât de exotic îți poți imagina.
Râd din nou. Snapper vine în cameră și spune că îi e foame. Leonard mă întreabă și pe mine dacă mi-e foame, îi spun că da, ne întreabă dacă vrem să

mâncăm în apartament sau la restaurant. Ne hotărâm să ne ducem la restaurant. Așteptăm mai întâi să vină friptura pentru Cassius. Când aceasta ne este adusă, i-o tai în bucățele mici, el le mănâncă în aproximativ două secunde. Îi dau și osul, el îl apucă și începe să alerge cu el prin cameră, apoi sare cu el pe canapea, începe să-l roadă, pare fericit, cred că o să fie ocupat câteva ore bune. Ieșim din cameră, luăm liftul până jos, ne învârtim indecișI, încercăm să ne hotărâm unde o să mâncăm, sunt aproximativ douăzeci de restaurante. Alegem un steakhouse.
Eu și Snapper comandăm două porții uriașe de costiță de miel cu spanac și cartofi prăjiți, Leonard cere o salată. După cină ne ducem la cazinou, Leonard vrea să dea cu zarurile. Eu habar nu am cum se face asta, Leonard încearcă să-mi explice, eu îi spun să nu-și facă griji, doar să îmi dea zarurile, că le-oi arunca eu cumva. Leonard râde, îmi dă zarurile, eu încep să arunc, hohohohoho ce le mai arunc. Leonard se ocupă de pariuri, câștigăm întruna, începem să acumulăm o cantitate impresionantă de jetoane, o mulțime de oameni se adună în jurul mesei noastre. La fiecare aruncare, mulțimea scoate strigăte de bucurie sau de iritare, dar cele de bucurie sunt mai numeroase, continui să arunc zarurile, acumulăm jetoane, n-am nicio idee cât am câștigat până acum, cel puțin de zece ori suma de la care am pornit. Ne uităm la grămada de jetoane și râdem. Leonard spune ți-a surâs azi norocul fiule, hai să plecăm cât mai suntem pe val.
Părăsim jocul, încasăm jetoanele, primim mai mult de zece mii de dolari în bancnote de cincizeci și o sută. Leonard mă întreabă dacă mă simt OK cu toți banii ăia în buzunar, eu îi spun că da, el îmi spune dacă nu ai nevoie de ei, hai să îi cheltuim. Ieșim din cazinou și începem să mergem prin centrul Las Vegasului. Ne plimbăm, privim, dăm o mie de dolari unui cuplu în vârstă, dăm o mie de dolari

unui cuplu proaspăt căsătorit. Găsim niște vagabonzi beți, le dăm fiecăruia câteva sute de dolari. Vedem o familie, li s-a stricat mașina, le dăm două mii de dolari. Dăm bani tuturor celor pe care îi întâlnim și care ni se par năpăstuiți, triști, deprimați, melancolici, tuturor celor pe care niște bani i-ar putea face mai fericiți. Unii sunt atât de uimiți, ne mulțumesc, nu pot crede că li s-a întâmplat așa un noroc, unii nu vor banii, cred că vrem ceva la schimb, unii îi iau și pleacă fără să spună un cuvânt. Când ne mai rămân doar o mie de dolari, Leonard propune să îi păstrăm, vom avea nevoie mai încolo de niște bani cinstiți de aruncat pe fereastră. Îl întreb de ce, el îmi spune marea distracție de-abia acum începe, fiule, de-abia acum. Ne întoarcem la hotel, unde Snapper bea un pahar cu iubita lui, Leonard vrea să îi vadă. Eu cred că ar trebui să îi lăsăm să se bucure de câteva momente de intimitate, Leonard spune nu, ne așteaptă deja, știu că venim. Ne ducem într-un bar mic, liniștit, poate singurul loc liniștit din tot complexul. Snapper stă la o masă pentru patru persoane, lângă el e o femeie blondă, micuță. Când ne văd venind se ridică, Leonard vorbește. Iat-o pe Olivia, cea mai frumoasă fată din lume.

Femeia zâmbește, zâmbetul ei e timid. Leonard o îmbrățișează. Olivia, el e fiul meu James. James, ea e Olivia, cea mai frumoasă fată din lume.

Ea zâmbește din nou cu același zâmbet timid. E mică, subțire, are ochi căprui, păr de culoarea nisipului, mâini fine, unghii imaculate. E îmbrăcată cu o fustă neagră și o bluză neagră, e frumoasă într-un fel natural, ca și când frumusețea ei nu e un lucru la care s-ar gândi vreodată, sau care ar preocupa-o. Ne strângem mâinile, eu spun bună, ne așezăm.

Olivia se uită la mine. Vorbește.

Dominic mi-a povestit multe despre tine.

Dominic?

Vorbește.

Snapper.
Nu îi place numele meu profesional.
Râd.
Nu o învinuiesc.
Ea zâmbește.
Și te distrezi în Las Vegas?
Da.
Să știi că ai doi ghizi buni.
Râd din nou.
Da, sunt convins.
Stăm, vorbim, râdem. Olivia e din Albuquerque, unde părinții ei, emigranți italieni, aveau o pizzerie. A crescut lucrând acolo, și-a plătit singură studiile, după ce a absolvit a găsit slujba asta la cazinou, e aici de șase ani. O întreb cum l-a cunoscut pe Dominic, ea spune că are un câine, un Newfoundiand mare, dulce, prostănac, pe care l-a scăpat într-o zi din lesă și dus a fost prin cartier. Dominic l-a găsit și i l-a adus acasă. I s-a părut a fi un bărbat timid, nervos, dulce, și mai ales atrăgător, așa că l-a invitat să ia cina cu ea. În seara aceea au fost la un restaurant și la cinema. L-a dus la o comedie romantică siropoasă, ca să vadă cum se comportă, el a râs când trebuia să râdă și a bătut din palme la sfârșit. După aceea au fost să bea o cafea, apoi el a condus-o acasă, nu a încercat să o sărute. A sperat că o să o invite să iasă din nou sau măcar o să-i ceară numărul de telefon, dar el nu a făcut asta, așa că s-a dus la culcare foarte dezamăgită. A doua zi, când s-a întors acasă de la serviciu, a găsit un plic în fața ușii, în acesta, pe o bucată de hârtie fabricată manual, cineva scrisese o poezie de Emily Dickinson, *E tot ce astăzi am de-adus*[4], dedesubtul strofelor era un număr de telefon. A sunat, Dominic a răspuns. Și, spune ea zâmbind, suntem împreună din momentul acela. Când ea termină, Leonard râde, se uită la Snapper, îl întreabă:
Ia spune, îți mai amintești de poezie?
Desigur.

Atunci recit-o pentru James.
În niciun caz.
Haide.
Nu, e doar pentru Olivia.
De când?
Olivia se uită la Leonard și spune:
De când l-am rugat eu.
Leonard râde.
De când ești tu șeful?
Când sunteți împreună, tu ești șeful, dar când e cu mine, eu sunt șeful.
Dar atunci când e cu amândoi în același timp?
Olivia zâmbește.
Știm amândoi răspunsul la întrebarea asta, Leonard.
Toată lumea râde, Olivia zâmbește și dă din cap, își ridică mâinile deasupra capului, ca un campion. Ne terminăm paharele. Olivia spune că trebuie să se ducă acasă, Snapper ne întreabă dacă o să fim OK fără el noaptea asta, Leonard răspunde că da, toată lumea se ridică, Olivia ne îmbrățișează pe Leonard și pe mine, apoi pleacă împreună cu Snapper. Leonard mă privește și spune:
Ești obosit?
Cât e ceasul?
Aici nu contează, nu există timp. Dormi când ești obosit, nu când îți spune ceasul că ar trebui să dormi.
Ar mai fi ceva de făcut?
Un prieten de-al meu are un club de striptease. Ai să fii în paradisul dansatoarelor goale câteva ore.
Vii și tu cu mine?
Nu, nu sunt un fan al striptease-ului.
Credeam că îți place.
Nu, absolut deloc.
Atunci nu vreau nici eu să merg.
Ești sigur?
E mișto să îți danseze o gagică în poală, dar numai atunci când prietenul tău cel mai bun e lângă tine și toată lumea râde. Când ești singur, totul e cumva

sinistru și trist, pentru că îți dorești ceva ce nu poți avea.
Leonard râde.
Aș putea să aranjez cumva ca să și ai.
Și asta e sinistru și trist.
Râde din nou.
Ce vrei să faci în cazul ăsta?
E ceva ce ar trebui neapărat să văd?
E ceva ce n-ai văzut și ți-ai dori să vezi?
Nu.
Am putea să mergem să vedem un imitator de-al lui Sinatra, sau la un bufet unde poți să mănânci cât vrei, toată noaptea.
Nu, sunt OK.
Ce vrei să faci cu ultima mie de dolari?
Nu-mi pasă.
Hai să îi pariem pe toți pe roșu sau negru și să mergem să ne culcăm.
Roșu.
OK.
Ne întoarcem la cazino, pariem pe roșu, roșul iese câștigător, plecăm acasă cu patru mii de dolari. Ne întoarcem la hotel. Cassius doarme pe canapea, cu osul lângă el. Îl trezesc, îi mulțumesc lui Leonard pentru noaptea asta minunată și ridicolă, îi mulțumim amândoi. Ne ducem în camera noastră, patul e uriaș, așternuturile moi, adormim.

•

Eu și Cassius ne întoarcem acasă, la căsuța noastră de pe dealuri. Îmi petrec timpul în fața calculatorului, el și-l petrece pe-al lui în fața televizorului. Ieșim să ne plimbăm de trei ori pe zi, dimineața, la prânz și seara. Mănânc aproape tot timpul acasă, ies rar cu prietenii. Citesc trei sau patru ore înainte de a adormi. Duc o viață plăcută, simplă, sunt fericit pentru prima dată în viața mea, mă simt în siguranță. Furia, care mi-a ghidat majoritatea celor douăzeci și cinci de ani de viață, s-a evaporat fără să fie nevoie de droguri și de alcool, am învățat să nu mă mai urăsc. O parte din

mine se simte umilită de viața asta frumoasă. Cealaltă parte din mine se simte incredibil de norocoasă. O parte din mine se așteaptă să fut în orice moment totul printr-o decizie tâmpită, așteaptă pur și simplu sfârșitul. O parte din mine nu se simte completă fără Lilly, pentru că ce trăiesc acum a fost visul nostru. Uneori mă comport de parcă ea ar fi cu mine, vorbesc scaunului gol de la masă, îmbrățișez aerul și îi spun că o iubesc. Îi spun că o să mă întorc curând atunci când plec de acasă, la sfârșitul unei zile obositoare îi spun că sunt obosit și că vreau să mă culc. Chiar și fără ea am tot ce am nevoie, căsuța mea, câinele meu mare și caraghios, banii mei câștigați în mod cinstit, timpul meu, propriul meu timp, timpul meu prețios, în care pot să fac tot ce vreau. Am lucruri simple și duc o viață simplă, nu-mi trebuie altceva.

•

Leonard se duce în est, să încerce, ca în fiecare an, să fie primit în clubul de golf unde a lucrat tatăl lui.

Văd un actor faimos de cinema intrând cu mașina lui, un Porsche, într-un copac, deși avea doar douăzeci de kilometri la oră. Se dă jos din mașină, începe să dea cu picioarele în portieră, începe să strige nimeni nu înțelege, nimeni nu înțelege.

Cassius se împrietenește cu o veveriță care locuiește într-un copac din curtea noastră. Cassius stă cuminte și o privește sărind din creangă în creangă, culegând ghinde sau pălăvrăgind de una singură. Cassius se simte singur. Așa cred.

Văd o actriță tânără și faimoasă, o actriță incredibil de tânără și faimoasă, îndopându-se într-un fast-food, după ce termină șase cheeseburgeri se duce la baie să vomite.

Mai termin un scenariu, îmi place.

Văd cum un regizor faimos aruncă o omletă într-o chelneriță, urlă după ea feliile de ceapă nu sunt același lucru cu feliile de ciuperci, căcatele astea

de felii de ceapă nu sunt același lucru cu feliile de ciuperci. Chelnerița pleacă plângând, are ou în păr, pe gât, pe bluză, mâinile îi tremură. După vreo două minute apare directorul restaurantului, se duce la regizor și își cere scuze, îi spune cina e din partea casei, vă rog să îmi spuneți ce doriți să comandați.
Mă sună din Chicago prietenul meu Danny, îmi spune că își urăște slujba, că vrea să încerce altceva. Îi propun să vină la Los Angeles, aici e tărâmul oportunităților. El mă întreabă ce o să facă, eu îi propun să strângem niște bani ca să facem un film. El spune că asta e nebunie curată, eu îi spun că mai lipsit de rațiune e să rămână acolo unde e acum, având o slujbă pe care o urăște, el spune ai dreptate, vin la Los Angeles. Îl duc pe Cassius la veterinar, la un control de rutină. Vin cu el aici la fiecare șase luni. Veterinarul mă întreabă dacă mi-aș mai dori un câine, mă uit la Cassius, el dă din coadă și spune da, tati, da, tati, hai să mai luăm un câine, te rog, tati, da, da. Veterinarul îmi zice că are o femelă pitbull pe care a găsit-o într-o cutie, în spatele unui magazin alimentar. Îi spun să o aducă, veterinarul iese din cabinet, se întoarce după două minute cu un pitbull mic și pestriț, cu urechile ațintite în sus, care dă din codiță. Cassius o linge, încep să alerge împreună lătrând. Întreb veterinarul care e numele cățelului, îmi răspunde că s-a gândit că Bella i s-ar potrivi, eu spun bine ai venit în familia noastră, Bella. Eu sunt noul tău tată, iar Cassius e noul tău frate.

•

O fată pe care o cunosc din timpul școlii mă sună și mă întreabă dacă vreau să luăm cina împreună, eu îi spun sigur. O cheamă Conner, e înaltă, îi place să bea cocktailuri tari și mai ales îi place să râdă. O întreb unde mergem, ea spune că într-un bar unde se servește mâncare ca lumea, pe o terasă, în aer liber. O întreb dacă mai vine cineva cu noi, ea mă întreabă dacă mi-o amintesc pe

prietena ei Allison, eu o întreb dacă e vorba de Allison Slăbănoaga, ea râde și spune că da, că despre ea e vorba, eu spun că-mi amintesc de ea. O întreb la ce oră ne întâlnim, ea spune la opt. Lucrez toată ziua, fac un duș, mă îmbrac. Mă gândesc din când în când la Allison Slăbănoaga. Era înaltă cât mine, avea păr lung, blond-închis, și piele măslinie. Când am văzut-o pentru prima dată, avea optsprezece ani, dar părea de paisprezece și, în cei doi ani cât am mers împreună la școală, nu s-a maturizat fizic deloc. Era subțire, înaltă și subțire, delicată, fragilă, subțire ca un manechin, părea că mâncarea nu va aduce vreodată vreo schimbare în corpul ei, era subțire într-un mod natural, firesc, ca și când corpul ei urma să se îngrașe de abia peste ani și ani, odată cu maturizarea. Am mai văzut-o din când în când, o însoțea tot timpul pe Conner, nu ne-am vorbit niciodată. Nici nu am încercat, știam că nu vrea să aibă de-a face cu mine. Provine dintr-o familie sudistă drăguță, tradițională, s-a descurcat bine la școală. Mi-am imaginat tot timpul că o să-și găsească un bărbat atrăgător, de succes, de încredere, că vor trăi într-o casă mare și vor avea o familie frumoasă. Cassius și Bella stau pe canapea. Îmi iau rămas-bun de la ei, ei dau din coadă și se uită la mine. Dacă ar putea vorbi mi-ar spune cu siguranță drum bun, tăticule, nu-ți face griji, noi o să ne distrăm de minune în seara asta, poate o să mâncăm vreo pernă sau poate o să ne roadem fiecare osul nostru sau o să încercăm să prindem veverițe sau o să ne uităm la televizor, hai, tati, du-te și lasă-ne. Îi îmbrățișez, mă urc în camionetă și conduc spre barul de la poalele dealului.

Intru în bar, mă uit în jur. O văd pe Conner stând la o masă, mă duc spre ea, Allison e lângă ea, când mă apropii, se ridică amândouă, eu ezit, închid ochii de câteva ori, îmi cade falca, genunchii îmi tremură și ochii îmi ies din cap. Allison nu mai e Allison Slăbănoaga, acum e o femeie subțire, dar

cu forme împlinite și frumoase, minunate. Are părul mai lung și mai blond, are pantaloni de piele, albastru-deschis, și un tricou alb. Nu mai e o fetiță, e femeie acum, o femeie superbă și voluptuoasă. Toți bărbații din bar se uită la ea. O privesc și eu. Mă opresc lângă masă. Vorbesc.
Bună.
Conner spune:
Bună. Îți aduci aminte de Allison?
Mă uit la Allison.
Bună.
Ea spune:
Bună.
A trecut mult timp.
Da.
Ce mai faci?
Bine. Tu?
Râd.
De când nu te-am mai văzut au trecut câțiva ani lungi ca dracu'.
Ea dă din cap.
Da, am auzit.
Ne așezăm, amândouă beau vin alb, eu comand o coca-cola rece. Vorbesc cu Allison, o întreb lucruri despre viața ei. Locuiește de doi ani la Vail, ar vrea să se mute, e profesoară de ski și lucrează și într-o galerie de artă. Îi place în Vail, dar vrea să se mute, simte că doi ani petrecuți într-o stațiune de ski sunt suficienți, că ar fi timpul să se maturizeze și ea, să devină adult. O întreb unde vrea să se ducă, ea răspunde că nu știe sigur, poate la San Francisco, poate la Santa Fe, poate în Washington. O întreb ce vrea să facă, ea răspunde că încă nu s-a hotărât, poate o să predea, poate o să încerce să picteze, poate se apucă iar de studii, ar vrea să facă arhitectură peisagistică. Mă întreabă și ea despre viața mea, îi răspund că acum e OK, că niciodată nu mi-a mers mai bine, mă întreabă dacă e adevărat că am stat la închisoare, eu îi răspund că da. Mă întreabă ce fac la Los Angeles, îi spun, mă

întreabă dacă îmi place orașul, îi răspund din ce în ce mai mult în fiecare zi. O întreb de ce Los Angelesul nu e pe lista potențialelor destinații, ea îmi răspunde că nu-și poate imagina că ar putea trăi aici.
Comandăm cina, ele iau salată, eu un cheeseburger uriaș. Vorbim în continuare, o întreb de ce pictează, ea îmi răspunde că așa reușește să uite de restul lumii, de probleme și nesiguranță, de eșecuri și viitorul incert, uită de toate, chiar și de ea însăși. O întreb ce pictori îi plac, ea răspunde Matisse și Van Gogh. O întreb de ce, ea răspunde pentru că Matisse pictează minunat și Van Gogh pictează dureros.
Când mi se aduce cheeseburgerul, nu pot să iau nicio înghițitură. Allison mă intimidează, sunt nervos, nu am poftă de mâncare. Mușc de câteva ori din cheeseburger, încerc să nu o privesc, încerc să fiu atent la Conner, încerc să par calm și sigur pe mine și distant, chiar dacă nu sunt deloc așa, chiar dacă nu vreau deloc să fiu distant. Tot ce vreau e să fiu lângă ea, să o țin în brațe, să fiu în ea, să o devorez, să dispar în ea, să devin, într-un fel sau altul, parte din ea. Ceva din ce simt ține exclusiv de natura mea fizică, o nevoie o dorință o necesitate disperată, ceva din ce simt e cu totul diferit, e ceva ce mă face să zâmbesc, să mă simt gol și împlinit, îmi face inima să bate dureros. Terminăm de mâncat. Achit eu nota, ele îmi mulțumesc, ne ridicăm, ieșim. Așteptăm la intrare să ni se aducă mașinile, Conner mă întreabă ce am de gând să fac în restul serii, eu îi spun că mă duc acasă să citesc și să mă culc. Allison mă întreabă ce citesc, eu îi spun că Paul Bowles, ea mă întreabă ce carte, eu îi spun *Un ceai în Sahara* ea zâmbește și spune că îi place Paul Bowles, că îi place la nebunie cartea asta, eu îi spun că o să o anunț când termin, ea zâmbește și spune o să aștept.

Ni se aduc mașinile. Le întreb ce au de gând să facă mâine, Conner spune că nu știe încă. O rog să mă sune, eu poate o să ies să îmi plimb câinii pe dealuri, pot să vină cu mine dacă au chef, ea spune Fain. Ne suim în mașini și plecăm.
Conduc spre casă, îmi petrec fiecare secundă gândindu-mă la Allison, la cum arăta în primul moment când am văzut-o, la cum râdea, la cum tăcea, la cum zâmbea, de parcă ar fi avut ceva de ascuns, la pantalonii ei de piele, la corpul ei, la rotunjimile ei, la tablourile ei, doamne ce aș vrea să o văd pictând, mi-o imaginez citind, vreau să o văd citind, mă gândesc la fetița slăbuță care acum nu mai e slăbuță, la cum ar arăta lângă mine sau sub mine sau pe mine, la cum mă sperie, la cum mă înspăimântă. Ajung acasă, câinii dorm deja pe patul meu, mă întind lângă ei, mă uit în tavan, mă gândesc la Allison, închid ochii, mă gândesc la Allison, adorm gândindu-mă la Allison.

•

Mă trezesc gândindu-mă la ea. Încerc să lucrez, nu reușesc. Ies să plimb câinii, vreau să mă întorc imediat, mi-e frică să nu sune Conner cât nu sunt eu acasă. Îmi fac niște cafea, îmi tremură mâinile. Încerc să citesc, nu pot să urmăresc cuvintele. Fumez țigări, mă uit în tavan, mă gândesc la ea. Sper că o să mă sune Conner, sper să o revăd.
Mă sună Conner, hotărâm să ieșim să ne plimbăm pe dealuri, îmi întreb câinii dacă au chef să iasă, ei sar de pe canapea și dau din coadă și aleargă bucuroși în jurul meu. Îi întreb dacă au chef să cunoască o fată care mi-e dragă, lor nu le pasă. Îi întreb dacă vor să meargă tai-tai cu mașina, ei încep să latre. Mă întâlnesc cu fetele, începem să ne plimbăm. Scot lesele câinilor, ei aleargă. E cald, îmi scot tricoul. Allison mă întreabă despre tatuajele mele, eu îi spun că sunt ca un fel de cicatrici care îmi aduc aminte de tot felul de lucruri urâte, de întâmplări pe care le-am trăit și pe care nu vreau să le mai repet. Allison îmi spune că

am o mulțime de cicatrici. Zâmbește și își plimbă degetele peste brațul meu stâng, peste o urmă întunecată, nu spune nimic, doar îmi atinge brațul, brațul, brațul.
Ne hotărâm să ne vedem la cină. Ele vor veni acasă la mine, o să conduc eu până la restaurant.
Mergem la un restaurant italian din apropiere, ele beau vin, eu beau cola. Stăm acolo trei sau patru ore. Nu vreau să plec de lângă Allison, vreau să rămân cu ea toată noaptea, vreau să fiu cu ea mâine, toată săptămâna viitoare, toată luna viitoare, tot anul. Achit eu nota, ne întoarcem acasă la mine, am câteva sticle de vin, pentru cei care mă vizitează și vor să bea. Conner și Allison destupă una. Ne ducem în curtea din spate, e o noapte californiană frumoasă, caldă, liniștită, senină. Ele beau, fumăm, vorbim despre colegii de școală, despre unde sunt ei acum și ce fac, unii sunt OK, alții și-au distrus viețile, unii s-au evaporat. O întreb pe Allison de ce nu am fost niciodată prieteni în timpul școlii, ea râde și spune pentru că erai un psihopat și îmi era frică de tine. O întreb dacă încă îi mai este frică de mine, ea spune ești ca și câinii tăi, pari drăguț și dulce și simpatic, dar nu aș vrea să te înfurii vreodată. O întreb dacă asta înseamnă că încă îi mai este frică de mine, ea spune că încă nu s-a hotărât, îi spun să-mi zică dacă pot face ceva ca să îi liniștesc fricile, ea zâmbește și spune OK.
Se face târziu, e două sau trei noaptea. Conner vrea să se ducă acasă. E beată, îi spun că nu ar trebui să conducă, pot să stea aici și să doarmă în patul meu, eu o să dorm pe canapea. Conner vrea să plece, iese din casă, Allison se duce după ea. Le aud certându-se. Aud cum se deschide apoi cum se închide portiera unei mașini, mașina lui Conner se îndepărtează. Aud cum cineva bate în ușă, mă duc și deschid. Allison stă în fața mea și spune:
Ai putea face ceva, să știi.
Despre ce vorbești?

Ca să mă ajuți să nu-mi mai fie frică de tine.
Cum?
Zâmbește.
Invită-mă înăuntru, o să îți arăt.

•

Luăm împreună micul dejun, prânzul, cina, ea rămâne la mine și noaptea următoare, ne petrecem și ziua care vine împreună, ea mai rămâne o noapte. Își schimbă biletul de avion ca să poată sta mai mult timp cu mine, își ia bagajele de la Conner, mai stăm împreună trei zile. Ieșim să plimbăm câinii pe dealuri. Ne ducem la o băcănie din cartier, Allison gătește o cină elegantă. Mergem la filme, stăm în rândurile din spate, ne ținem de mână, mâncăm floricele și ne șoptim la ureche. Ne ducem la un concert, stăm în rândul din spate, ne ținem de mână și ne șoptim la ureche. Stăm ore în șir în pat, vorbim, ne sărutăm, ne explorăm, ne uităm unul la altul, ochii ei sunt verzi-deschis, exact ca ai mei, stăm pe pat și ne uităm unul la celălalt.
O conving să mai rămână trei zile. Ne ducem cu mașina până pe coastă. Luăm o cameră într-un hotel de lângă plajă, vrem să ne plimbăm pe țărm, să înotăm în ocean, să facem plajă, să mâncăm la restaurant. Dar nu ieșim deloc din cameră. Petrecem trei zile sărutându-ne, explorându-ne, descoperindu-ne, petrecem trei zile vorbind, șoptind, râzând. Petrecem trei zile îndrăgostindu-ne, cel puțin eu mă îndrăgostesc din ce în ce mai tare. Mă îndrăgostesc de tot ceea ce ține de ființa ei. Îmi plac mintea, corpul, zâmbetul ei, îmi place mersul ei grațios, îmi place vocea ei catifelată și rezervată. Îmi place cum fumează și cum mănâncă, îmi place accentul ei, pronunță unele cuvinte pe nas, ca în sud. Îmi plac cărțile pe care le citește, Paul Bowles și Jack Kerouac, și pictorii pe care îi admiră, Matisse, Van Gogh, Michelangelo. Îmi place la nebunie faptul că a fost singură în străinătate, că a trăit și a studiat la Florența. Îmi

place la nebunie că se împacă bine cu câinii mei, că nu îi mai este frică de mine, că râde de mine și de trecutul meu, că spune că nu sunt așa cum s-ar fi așteptat, că sunt dulce și tandru, nu monstrul de care a auzit vorbindu-se. Îmi place ce simt când sunt în ea, niciodată nu am mai simțit așa ceva, simt calm, putere, pace, forță, împlinire, curaj, abandon, satisfacție, ceva ce nu am simțit nici cu Lilly, ceva ce nu am simțit cu nimeni.
Îmi place să stau lângă ea, să o ating, să o sărut, să o îmbrățișez, să o țin strâns lipită de mine, îmi place să mă atingă. Îmi place la nebunie că, atunci când sunt cu ea, totul în jur dispare, nu îmi mai pasă de nimic pe lume în afară de ea.
Ne întoarcem la Los Angeles. Allison spune că trebuie să se întoarcă acasă. O rog să mai stea, o implor să mai stea cu mine. Dar trebuie să plece. Nu știe când o să se întoarcă.
O conduc la aeroport.
Merg cu ea până la intrare.
O sărut de rămas-bun.
Sunt îndrăgostit de ea.
Te rog, Allison.
Rămâi.

•

Sună telefonul, răspund.
Alo?
Fiule, FIULE, **FIULE**!
Ce s-a întâmplat, Leonard?
Pe unde-ai umblat?
Pe aici.
Pe aici o laie. Ți-am lăsat vreo zece mesaje.
Nu le-am verificat, îmi pare rău. Totul e în regulă?
Da, dar nu ai venit la prânz.
Nu știam că te-ai întors și nici că ar trebui să luăm masa împreună.
Pentru că nu ți-ai verificat mesajele.
Râd.
Îmi pare rău. Cum a fost la club?
Nu prea bine.

Ce rahat.
M-am hotărât să ard din temelii locul ăla împuțit.
Serios?
Nu, ce dracu', nu. Dar, mă rog, nu am fost primit, și sunt cam turbat.
Îmi pare rău.
Tu ce ai mai făcut?
Am cunoscut o fată.
Cine?
O cheamă Allison.
Ce nume frumos. Cum ai cunoscut-o?
Am fost colegi la școală. A venit în oraș la o prietenă, am ieșit cu toții să mâncăm.
Și?
Am luat cina și în seara următoare, apoi ea a rămas cu mine cinci zile, apoi am fost împreună trei zile la Santa Barbara, apoi ea a plecat acasă.
Fiule, fiule, pare o chestie serioasă.
Poate.
Ești îndrăgostit de ea?
Poate.
I-ai spus și ei?
Nu.
De ce?
Nu știu.
De ce ai lăsat-o să plece?
Nu știu.
Ești pregătit pentru povestea asta?
Cred că da.
Ai rumegat suficient povestea cu Lilly ca să poți să fii cu altcineva?
Cred că da.
Cred că da nu ajunge. Dacă ai să îi spui lui Allison că o iubești, trebuie să fii sigur de asta.
Cine a zis că am de gând să îi spun?
Ești sigur?
De ce vrei să știi?
Nu vreau să știu, tu vrei să știi. Ești pregătit să iubești pe altcineva, ești sigur că ești pregătit să o iubești pe ea?

Da, sunt pregătit. Da, sunt sigur.
Bănuiesc că ai numărul ei de telefon.
Da.
În cazul ăsta o să închid, apoi o s-o suni, să-i spui că o iubești, că vrei să se mute cu tine la Los Angeles, că nu poți trăi fără ea. Apoi mergem împreună la masă.
Râd.
Și dacă ea nu mă iubește, sau dacă nu vrea să se mute aici?
În cazul ăsta o să ai parte de o masă tristă.
Râd din nou.
Acum închide, fiule.
OK.
După aceea să mă suni, să stabilim unde mergem să mâncăm.
Bine.

•

O sun pe Allison, mâinile îmi tremură, inima îmi bate să îmi spargă pieptul, de-abia pot să vorbesc, o sun, ea răspunde. Vorbim câteva minute. Mă întreb dacă își dă seama cât sunt de emoționat și de speriat, mă întreb dacă își dă seama că tremur, sper că nu. Îi spun că o iubesc. Îi spun că vreau să se mute cu mine la Los Angeles. Îi spun că nu vreau și nu pot să trăiesc fără ea. Îi spun că o iubesc, că o iubesc, că o iubesc.

•

Iau avionul până în Virginia. O să petrec o săptămână cu familia lui Allison, o s-o ajut să împacheteze, o să conduc de-a lungul țării alături de ea. Mă așteaptă la aeroport, o văd, o strâng în brațe, o sărut, îi spun că mi-a fost dor de ea și că sunt fericit că o văd și că mi-a fost dor de ea și că o iubesc.
Părinții ei locuiesc în Virginia Beach. Au o casă mare, frumoasă, în stil sudist, are coloane albe și o verandă spațioasă, într-o parte au un teren de golf, în cealaltă, o vedere splendidă spre Atlantic. Sunt o familie sudistă conservatoare, oameni care cred în

Dumnezeu, familie, tradiție. Îmi place de ei, și ei par să mă placă la rândul lor. Când sunt cu ei nu înjur, nu îmi arăt tatuajele, evit să vorbesc despre trecutul meu. Camera mea e într-o aripă diferită a casei decât cea a lui Allison. Ori de câte ori am ocazia, o trag după mine prin băi sau în pod, ne strecurăm unul în camera celuilalt noaptea, ne întâlnim în bucătărie, în salon, în grădină. Joc golf cu tatăl ei, mă duc la cumpărături cu ea și cu mama ei, ne ducem împreună să luăm cina la clubul din care fac ei parte, eu și Allison ieșim cu bicicleta sau ne plimbăm pe plajă. Petrecem o săptămână frumoasă, liniștită, așa ar fi și viața noastră dacă ne-am căsători și ne-am muta din Los Angeles. E o imagine care îmi place, care mă face fericit. E cea mai bună din viețile pe care mi le-am imaginat până acum.

La sfârșitul săptămânii facem bagajele, le ducem la mașină, luăm un ultim mic dejun cu părinții ei, ei plâng și ne fac din mână când plecăm. Am studiat împreună o hartă și ne-am pus de acord asupra unui traseu în zigzag, care traversează tot sudul Statelor Unite. O să ne ia cel puțin o săptămână, două. Ne oprim mai întâi la Richmond, stăm la fratele ei, care e avocat într-o companie mare de tutun. M-am întâlnit cu el la Paris, acum câțiva ani, am băut cu el de câteva ori, după ce am plecat din Paris am intrat la dezintoxicare și la închisoare, el după ce a plecat s-a apucat de facultatea de drept. E înalt, blond, frumos, poartă pantaloni de stofă, cămăși scrobite, locuiește într-un apartament impecabil, aproape antiseptic, îmi imaginez că ține un bilanț strict al cheltuielilor și că își plătește la timp facturile și impozitele. Ne invită la restaurant, ne spune că s-a săturat de Richmond, ne spune că s-a săturat să trăiască într-un mediu atât de conservator, se gândește foarte serios să se mute. Îl întreb unde, el spune că nu știe sigur, poate Los Angeles. Mă ofer să îl ajut să își încarce bagajele

în camioneta mea, poate să vină cu noi dacă vrea. El refuză politicos.
De la Richmond ne ducem la Washington. Ne plimbăm prin Georgetown și ne ducem la National Gallery. Allison mă duce într-un magazin de costume de baie, vrea să îmi cumpere un slip Speedo cu imprimeu de piele de leopard, o întreb de ce, ea spune că e nostim. Probez unul, merg așa prin magazin, îi întreb pe ceilalți clienți cum îmi stă. Majoritatea nu mă bagă în seamă, doi homosexuali îmi spun că arăt extraordinar, o femeie în vârstă mă amenință că, dacă nu plec imediat de lângă ea, o să cheme poliția. Am pe mine slipul Speedo când ieșim din oraș.
Ne hotărâm să ne ducem la Memphis. Pe la jumătatea drumului ne oprim la un motel ieftin. Luăm o cameră spațioasă, cu un pat enorm, e prima dată de când am venit când suntem cu adevărat singuri, așa că profităm. Ajungem în Memphis, ne plimbăm prin Graceland[5], mâncăm grătar, ascultăm blues pe Beale Street. Mănânc grătar până simt că plesnesc. Ascult blues, uneori m-am simțit și eu așa, dar nu acum, nu acum. Conducem înspre sud, prin Tennessee și Mississippi. Intru în magazinul unei parcări pentru camioane îmbrăcat în slipul meu Speedo, șoferii vor să mă bată, vânzătorul râde și mă întreabă dacă mă duc la plajă. Și mai în sud, în New Orleans, ne întâlnim cu prietenul meu Miles Davis, dar nu cu trompetistul Miles Davis, ci cu prietenul meu de la dezintoxicare, Miles Davis, judecătorul federal. Miles mi-a fost coleg de cameră la dezintoxicare. Ne-am petrecut o grămadă de nopți de insomnie vorbind, ascultând muzică, el cântă la clarinet, uneori cânta când nu putea să doarmă. M-a ajutat s-o scot la capăt cu problemele mele juridice, a vorbit cu anumiți oameni, a dat niște telefoane pentru mine, m-a ajutat să nu îmi prelungesc șederea în închisoare. În afară de Leonard, el e singura persoană pe care o cunosc care nu mai bea

și nu se mai droghează, restul prietenilor noștri sunt ori închiși, ori morți. Rămânem la New Orleans trei zile. Fac cunoștință cu soția lui Miles, luăm masa împreună, ne umflăm cu mâncare creolă. Ne ducem într-un bar din cartierul francez, unde toate chelnerițele, care par a fi niște femei foarte frumoase, sunt în realitate bărbați. Bem cafea, mâncăm gogoși, ascultăm cântecele muzicanților zdrențăroși, ascultăm acordurile chitariștilor și previziunile ghicitorilor, ascultăm noaptea jazz în baruri întunecate și pline de fum, unde cei mai buni artiști ai lumii cântă în semiîntuneric. Ne plimbăm prin grădinile fostelor plantații, proprietarii sunt tot albi, angajații tot negri, nu pare să se fi schimbat mare lucru. Mâncăm într-un ghetou înghețată la cornet, ne ducem la grădina zoologică, ce mai faci tu, urangutanule, ce e cu părul ăsta al tău. Sunt trist când plecăm, trist că trebuie să îmi iau rămas-bun de la Miles. Aș putea să îmi petrec viața la New Orleans, nu mă deranjează căldura și zgomotul și mizeria, New Orleansul e un paradis frumos, decrepit, desfrânat, dezintegrat.

Conducem spre nord, prin Texas, ne hotărâm să nu ne oprim nicăieri. Allison cumpără câteva cărți, dăm drumul la radio, ea începe să îmi citească. După paisprezece ore am terminat două cărți de Paul Bowles, o sticlă de cafea, trei pachete de țigări, nu mai văd bine. După patru ore suntem în Santa Fe, ne întâlnim cu prietenii lui Allison, urcăm pe munte, petrecem o zi într-un spa, ne relaxăm, înotăm în izvoare termale, Allison face niște tratamente, eu nu știu ce să fac, așa că citesc o carte. Ne ducem la Las Vegas. Suntem amândoi obosiți, nu ieșim din cameră.

Conducem de la Vegas la Los Angeles. Oprim în fața casei. I-am lăsat pe Cassius și pe Bella la un prieten, care i-a adus înapoi azi-dimineață. Mă îndrept spre ușă, îi aud lătrând, nu știu dacă îmi simt mirosul sau dacă mă aud, dar știu că m-am

întors acasă. Deschid ușa, ei sar în jurul meu, Cassius face pipi pe el de bucurie, ne sărutăm. Le spun tati s-a întors acasă, nu o să mai plece niciodată. Allison zâmbește, mă uit la ea, o îmbrățișez, o sărut pe gât, vorbesc.
Te iubesc și sunt fericit că ești aici și nu vreau să pleci din nou.

•

Părinții lui Allison nu vor să locuim împreună decât după ce ne logodim, dar nu suntem pregătiți să ne logodim, așa că ea se mută la Conner.
Apartamentul lor e la poalele dealului, la cinci minute de casa mea.
Eu și Danny încercăm să strângem bani pentru un film. Sunăm fiecare persoană bogată pe care o cunoaștem, le spunem că avem pentru ei o oportunitate unică de investiții, unii chiar ne scriu niște cecuri.
Allison începe să lucreze ca asistentă a unui producător, într-un studio. Producătorul este fiul patronului studioului, adevărul e că nu a produs niciodată nimic, dar are un birou mare și cheltuieli exorbitante.
Tot încerc să scriu o carte. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului fumând și bând cafea și jucându-mă cu câinii și înjurând. Mă duc cu Allison într-o cafenea. La o masă stă o fostă prietenă de-a mea, fosta prietenă ne vede. Am fost toți trei la aceeași școală, fosta prietenă și Allison se cunosc. Nu am mai văzut-o pe fata asta de trei ani, ne-am despărțit în condiții oribile. Ultima dată când ne-am văzut, eram plin de sânge, fusesem bătut, aveam cătușe, eram dus la închisoare. Mă uit la ea, nu s-a schimbat, are aceiași ochi de un albastru arctic, același păr lung, blond, bogat. O salut ea mă salută, Allison o salută ea o salută pe Allison. M-am mai întrebat din când în când ce-o mai face, unde este, cum m-aș simți să o văd din nou. Nu simt absolut nimic. Nu dau pe ea două parale. Eu și Allison comandăm două cafele, ieșim și le bem

afară, fumăm și râdem și ne uităm unul la celălalt, când fosta mea prietenă pleacă, niciunul nu se ostenește să îi spună la revedere.
Un beagle mic îl mușcă pe Cassius de fund, în timp ce îi plimbam pe el și pe Bella pe stradă. Beagle-ul mârâie și latră și sare la Cassius, pare că o să-l muște din nou. Cassius nu-i dă atenție, dar beagle-ul continuă până când Cassius sare la el, îl apucă de cap cu botul, îl scutură de câteva ori și îl aruncă cât colo. Beagle-ul se ridică, se scutură și dispare, pare să fie bine. Îmi petrec toate serile cu Allison. De obicei rămânem la mine, uneori ne ducem și la ea. Ea e prima persoană pe care am iubit-o deplin. O iubesc fizic, emoțional, iubesc totul la ea, o iubesc din ce în ce mai mult în fiecare zi. Uneori mă întreb dacă viața mea cu Lilly ar fi putut fi la fel. Uneori mă simt vinovat pentru că sunt fericit. Uneori mă urăsc pentru că, atunci când sunt cu Allison, nu mă mai gândesc la Lilly, nu-mi mai este dor de ea.

•

Leonard vrea să o cunoască pe Allison. Îl invit la cină, îi spun că o să gătim pentru el. El râde, îmi spune că am devenit băiat de casă, mă întreabă ce o să gătesc, nu îi spun absolut nimic, Allison se ocupă de toate. Râde din nou, spune că i-ar plăcea la nebunie să vină, mă întreabă dacă mâine e OK, eu îi spun că da.
Mă duc cu Allison la o băcănie elegantă, a adus cu ea o listă, îmi repetă ce trebuie să luăm, ca să fie sigură că am înțeles exact, apoi verifică din nou lista, când stăm la coadă la casă. Începe să pregătească mâncarea după-amiază. Face o salată, piure de cartofi, o plăcintă cu mere. Cât timp ea e în bucătărie, eu fac curat prin casă. Mătur și spăl podelele, curăț baia, spăl lenjeria și cuverturile, strâng tot rahatul de câine din curte și îl arunc în pădure. Mirosul care vine din bucătărie îmi face o foame nebună, vreau să mănânc, din când în când fac o pauză, mă duc la bucătărie și încerc să

șterpelesc câte ceva. Allison mă dă afară, încerc din nou, mă dă iar afară.
Facem duș, ne îmbrăcăm frumos, ne uităm prin casă să vedem dacă totul e OK, supraveghem mâncarea, să nu se ardă. Allison știe totul despre Leonard, știe cu ce se ocupă și cine este, știe care este relația mea cu el, știe cât de mult înseamnă pentru mine. Vrem amândoi ca seara aceasta să iasă bine, ea e emoționată. Știu că lui Leonard o să-i placă de ea, știu și că ea o să îl placă, deși poate că o va intimida puțin.
Auzim o mașină oprindu-se în fața casei, câinii încep să latre, cineva bate la ușă. Deschid, Leonard stă în fața mea cu un buchet uriaș de flori, două sticle de vin, una de vin alb, una de vin roșu. Vorbește.
Fiule.
Intră, Leonard.
Leonard intră în casă. Allison e în dormitor. Leonard se uită în jur, vorbește tare, ca să îl poată auzi ea.
Eram sigur. Fata asta frumoasă și perfectă despre care îmi tot vorbești nu e decât o iluzie, o invenție, nu există.
Râd.
Am avut bănuieli de la bun început. Allison asta părea prea bună ca să fie adevărată. Nimeni nu poate fi așa cum zici, superbă, inteligentă, cultivată și, mai ales, să te suporte. E imposibil, imposibil.
Allison iese din dormitor. Leonard o vede.
Aoleu.
Allison zâmbește.
Bună, Leonard. Eu sunt Allison. Am auzit o mulțime de lucruri despre tine, îmi face plăcere să te cunosc.
Leonard se lasă într-un genunchi.
Domniță, sunteți o plăsmuire desăvârșită. Permiteți-mi să vă ofer aceste flori, acest vin, alb sau roșu, cum vă e pe plac.
Allison râde, ia florile și vinul.

Mulțumesc.
Îmi îngăduiți să mă ridic?
Ea râde din nou.
Desigur.
Leonard se ridică, Allison se duce la bucătărie și pune florile într-o vază. Mă duc după ea, o întreb ce vin preferă, ea spune că roșu, deschid sticla, îl întreb pe Leonard dacă vrea o cola, el spune că nu, că nu mai bea cola, că nu vrea decât apă. Torn un pahar de vin pentru Allison, un pahar de apă pentru Leonard și un pahar de cola pentru mine. Allison se duce să verifice cuptorul, Leonard se așază pe canapea. Allison se întoarce, el o privește și spune:
Domniță frumoasă, vino să stai lângă mine.
Allison zâmbește, se uită la mine.
Crezi că te descurci singur?
Da.
Allison stă cu Leonard. Așez masa, încălzesc cartofii, torn dressing în salată. Aud din când în când frânturi din conversația lor, vorbesc despre orașul ei natal și despre hainele de damă, la care Leonard se pricepe, nu știu de ce. Îi aud vorbind despre artă și despre vin, îi aud râzând, încerc să nu îi ascult atunci când vorbesc despre mine. Termin treaba în bucătărie, pun salata pe masă, le spun că cina e gata.
Ei se ridică, Leonard trage scaunul pentru Allison, ne așezăm. Leonard își ridică paharul și vorbește.
Pentru fiul meu și pentru tânăra aceasta frumoasă, încântătoare, inteligentă, pe care el a reușit, nu știu cum, să o convingă să-și petreacă viața cu el.
Eu și Allison râdem, ciocnim, bem o înghițitură. Mâncăm salata, apoi felul principal, Allison a pregătit friptură de vită, apoi desertul. Leonard o întreabă pe Allison cum eram înainte de a ajunge la dezintoxicare, ea râde și spune că nu știe prea bine, pentru că în vremea aceea se ferea de mine. Allison îl întreabă pe Leonard cum a fost la dezintoxicare, el râde și spune că a fost frumos și îngrozitor în același timp. Îl întreabă cum adică

frumos, el îi răspunde că, oricât de ridicol pare, era cumva nostim să fie internat într-o instituție oficială, laolaltă cu o grămadă de alți toxicomani și alcoolici, am râs o grămadă și ne-am povestit unul altuia cele mai incredibile întâmplări și ne-am împrietenit. Ea îl întreabă de ce a fost îngrozitor el spune că nimeni nu ajunge acolo pentru că e sănătos sau întreg la minte, nimeni nu ajunge acolo din cauza unei vieți prea bune, e nasol să te gândești la asta și mai ales să găsești o cale de a nu lua totul de la capăt. Ea îl întreabă de prietenii pe care ni i-am făcut acolo, Leonard îi povestește despre Ed și Ted, Ed a murit după o încăierare iar Ted face închisoare pe viață, despre Matty boxerul, care a fost împușcat mortal după ce a ieșit, despre Michael, care s-a împușcat în cap, despre John, care face și el închisoare pe viață. Allison îl întreabă dacă îl cunoaște pe Miles, Leonard spune sigur că da, e o persoană de treabă, foarte de treabă, aș vrea să putem fi prieteni. Allison îl întreabă de ce nu pot fi, Leonard răspunde pentru că ne situăm la cei doi poli ai spectrului legal, ceea ce împiedică o astfel de prietenie. Allison îl întreabă despre munca lui, Leonard râde, spune faptul că mă întrebi înseamnă că știi deja, și nu îți voi spune mai mult.
Încep să curăț masa, Allison se ridică și se duce la baie. Leonard se ridică și el, mă ajută, vorbește.
Dacă ar fi genul meu, aș încerca să ți-o suflu.
Asta cred că ar fi o mare problemă.
Din fericire, nu e genul meu.
Am încuviințarea ta?
Cumpără chiar mâine inelul.
Presupun că asta înseamnă da.
Înseamnă da da da da da da, ai fi nebun s-o lași să plece.
Eu nu vreau asta, dar cine știe ce se poate întâmpla.
Ce te-ar putea împiedica?
Nu știu.

Lilly?
Nu.
Allison știe despre ea?
Oarecum.
Cum adică?
Știe povestea, dar nu i-am dat detalii.
De ce nu?
Nu-mi place să vorbesc despre Lilly, și oricum nu vorbesc cu nimeni decât cu tine, nu vreau ca Allison să simtă că trebuie să trăiască într-un univers care aparține iubitei mele moarte.
Da, asta ar putea să fie o povară pentru ea.
Ar fi îngrozitor.
Da, ar fi.
O iubesc, vreau să se simtă bine.
Cred că te-ai gândit bine.
Mulțumesc.
Allison se întoarce, Leonard o privește.
Ah, domniță, tocmai vorbeam despre tine.
Allison zâmbește.
Ce anume?
James tocmai îmi spunea cât de mult te iubește.
Ea zâmbește din nou.
Și eu îl iubesc.
Și i-am mai spus că, dacă ai fi genul meu, aș încerca să i te fur.
Serios?
Da.
Încerci să mă vrăjești, Leonard, dar n-o să-ți meargă.
Da, pentru că sunt, pe lângă toate celelalte, și frumos, mai ales frumos.
Allison râde.
Da, ești frumos, dar eu îl iubesc pe James.
Leonard se uită la mine.
Ești un bărbat băftos, fiule, drăcește de băftos.
Râd.
Drăcește?
Leonard dă din cap.
Da.

Cum adică drăcește de băftos?
Drăcește, așa ca tine. Ești un băftos drăcos.
Nu te-am auzit niciodată spunând asta.
Nu, pentru că acum am inventat expresia asta, pentru tine, anume pentru tine, băftosule.
Râd din nou, mă uit la frumoasa mea Allison, mă uit la prietenul meu Leonard, mă uit la câinii mei dormind pe podea, toate ființele pe care le iubesc sunt în casa mea din Laurel Canyon, pe dealurile din jurul Los Angelesului. Tocmai am mâncat o cină minunată. Sunt îndrăgostit. Știu că o să mă trezesc și mâine-dimineață. Sunt un norocos. Un bărbat băftos. Un băftos drăcos.

•

Eu, Allison și Kevin plimbăm câinii pe dealul de lângă casa mea. E duminică dimineața, e devreme, cerul e senin, soarele strălucește. Allison o ține pe Bella, eu îl țin pe Cassius. Kevin ne povestește despre slujba lui, lucrează pentru o fostă vedetă de televiziune, care acum își petrece cea mai mare parte a timpului în sala de gimnastică, la telefon sau în fața oglinzii. Auzim o mașină urcând dealul din spatele nostru, rulează cu viteză, ne dăm la o parte și continuăm să mergem.
O mașină albastră mică, decapotabilă, trece pe lângă noi și frânează la zece metri în fața noastră. Un bărbat afro-american, cu ten deschis, stă la volan și ne privește fix. Continuăm să mergem, când suntem la aproximativ trei metri de el, pornește din nou și se oprește iar la zece metri de noi, și continuă să ne privească. Allison și Kevin sunt surprinși, nu înțeleg ce se întâmplă, mie instinctul îmi spune că nu o să urmeze nimic bun. Îl rog pe Kevin să îl țină pe Cassius, mă duc la mașină, bărbatul se uită fix la mine, îl întreb:
S-a întâmplat ceva?
Bărbatul pune frânele mașinii, deschide portiera, coboară. E mai înalt decât mine, și mai bine făcut ca mine, și arată supărat. Allison și Kevin se

opresc la câțiva metri în spatele meu. Bărbatul spune:
Da, s-a întâmplat ceva.
Ce anume?
Ăsta e câinele tău?
Arată spre Cassius.
Da.
Câinele tău l-a mușcat pe câinele meu. Și l-a mușcat rău de tot.
Ce fel de câine ai?
Un beagle mic, îl cheamă Elron.
Dau din cap.
Da, așa e, câinele meu l-a mușcat pe câinele tău, după ce al tău l-a mușcat pe al meu.
Nu a fost așa.
Ba da.
Ba nu.
Eram de față. Câinele tău a venit în goană, a început să mârâie și să latre, l-a mușcat pe câinele meu, apoi a încercat din nou să-l muște, așa că al meu s-a apărat.
Factura veterinarului m-a costat două sute cincizeci de dolari. Ce ai de zis despre asta?
Arată-mi facturile și o să găsim o soluție.
Ce vrei să spui?
Înseamnă că o să îți dau adresa și numărul meu de telefon, iar tu ai să îmi arăți facturile și o să găsim noi o soluție.
Bărbatul se uită la mine, eu îi înfrunt privirea. Nu mi-e frică de el, dar nici nu vreau să mă bat cu el sau să las situația să degenereze. Suntem vecini. Câinele lui, un beagle de zece kilograme, l-a mușcat pe câinele meu, un pitbull de cincizeci de kilograme. Câinele meu l-a mușcat și el, și nu mă îndoiesc că l-a durut, așa că lucrul cel mai bun care poate fi făcut e să rezolvăm situația pașnic.
Bărbatul se întoarce și deschide portiera. Se așază pe scaunul șoferului, ia un stilou și o foaie de hârtie dintr-o servietă de pe celălalt scaun, mi le întinde. Eu îmi scriu numele, adresa, numărul de

telefon, îi dau înapoi foaia. El se uită la mine și spune:
Mă bucur că ai făcut asta.
Nu-i nicio problemă.
El bagă foaia de hârtie și stiloul la loc în servietă, scoate un pistol și se uită în sus la mine.
Am spus că îmi pare bine că ai făcut asta pentru că nu aveam chef să împușc pe nimeni, nu vreau să omor pe nimeni.
Poftim?
Bărbatul închide portiera.
M-ai auzit.
Sunt șocat, pistolul e acum pe scaun, bărbatul se uită la mine, îi spun:
Trimite-mi facturile veterinarului, o să rezolvăm noi cumva.
El se mai uită la mine o clipă, pornește motorul, se îndepărtează cu viteză. Mă întorc, mă uit la Allison și la Kevin. Allison s-a albit, pare îngrozită. Kevin se uită în gol.
Ești OK?
Kevin dă din cap și spune:
Ce a fost asta?
Tipul nu e în toate mințile, asta e clar.
E puțin spus.
Mă uit la Allison.
Ești OK?
Ea dă din cap, mă duc la ea, o iau de mână, tremură.
Voia să ne împuște.
Nu, nu voia.
Vreau să sun la poliție.
Nu e nevoie.
Vreau să mă duc acasă și să sun la poliție.
O să mergem acasă, dar nu o să sunăm la poliție.
Începem să coborâm dealul. Știu unde locuiește bărbatul, i-am văzut mașina parcată în curte. O să trebuiască să trecem pe lângă casa lui ca să ajungem la mine, sper că mașina lui nu e acolo. Nu

e, ajungem la mine, Allison e din ce în ce mai supărată și mai nervoasă. Vorbește.
Sună la poliție.
Poliția nu o să facă nimic, Allison.
Ne-a amenințat că o să ne omoare.
Și dacă ei o să se ducă să îi vorbească, el o să nege, și nu au ce să-i facă.
Te rog, sună la poliție.
E o pierdere de vreme.
Kevin vorbește.
Cred că ar trebui să-i suni.
OK, o să dau un telefon, dar nu o să sun la poliție.
Dar unde?
O să-l sun pe Leonard.
Și el ce poate să facă?
Nu știu, vom vedea.
Ridic receptorul, formez numărul, aștept, Leonard răspunde.
Alo?
Leonard.
Fiule. Bună ziua.
Nu-i chiar așa de bună.
Ce s-a întâmplat?
Un cretin tocmai m-a amenințat că o să mă împuște, pe mine și poate și pe Allison și poate și pe prietenul meu Kevin.
Ce?
Îi povestesc lui Leonard ce s-a întâmplat. Îi spun despre mașină, despre bărbat, despre pistol, despre amenințare. Când termin de povestit, el râde.
Nu e de râs, Leonard.
Ba e, într-un fel.
Cretinul ăla avea un pistol. Nu e deloc de râs.
O fi avut el un pistol, dar n-ai de ce să îți faci griji.
Nu e pe bune.
Mie mi s-a părut destul de pe bune.
Poate părea pe bune, dar nu este.
Care e diferența?
Dacă era pe bune te-ar fi împușcat, nu te-ar fi amenințat că te împușcă. Și a mai și încălcat una

din regulile de bază.
Care anume?
Niciodată nu îți arăta arma, doar descarc-o.
Mda, asta mă face să mă simt mult mai bine.
Așa ar trebui. Tipul probabil că nu e periculos, e doar un papagal.
Cum mă sfătuiești să mă port cu el?
Te-ai gândit bine: plătește-i facturile și rezolvă situația în mod pașnic.
Și dacă nu merge așa?
Leonard râde.
Dacă mai sunt probleme, sună-mă.
Mulțumesc, Leonard.
Spune-i lui Allison să nu mai fie îngrijorată.
Bine.
Închid telefonul, mă întorc către Allison și Kevin. Allison mă întreabă:
Ce a spus?
Mi-a spus să nu-mi fac griji.
Ce are de gând să facă?
Nimic.
Și tu ce-o să faci?
Când tipul o să vină cu facturile, o să ne înțelegem noi cumva.
Cred că ar trebui să i le plătești.
Probabil că asta o să fac.
Dar mi-e frică de el, James. Eu tot cred că ar trebui să sunăm la poliție.
Leonard e mai bun decât poliția.
Promiți?
O să fie bine. Îți promit.

•

Nu am mai primit niciun semn de la tipul ăla. Nicio factură, niciun telefon, nimic. Mă opresc în fața casei lui de câteva ori, când îi văd mașina pe alee. Bat la ușă, dar nu îmi răspunde nimeni.
Leonard amână trei prânzuri la rând, apoi începe să vină fără Snapper.
Eu și Danny am reușit să strângem suficienți bani cât să ne începem filmul. Angajăm o echipă

tehnică și câțiva actori, începem pre-producția, începem să filmăm. Niciunul dintre noi nu știe prea bine ce facem și, pentru că nu avem mulți bani, din punctul de vedere al Hollywoodului, aproape niciun membru al echipei nu știe prea bine ce face.
Allison își urăște slujba, vrea să-și dea demisia. O sfătuiesc și eu același lucru, îi spun că ar trebui să-și ia câteva zile libere ca să se gândească serios la ce i-ar plăcea să facă în continuare, îi spun că nu trebuie să se îngrijoreze din cauza banilor, că am eu suficienți. Ea îmi spune că nu vrea să o întrețin, că își permite să își plătească și singură facturile. Îi spun că tot ce am eu e și al ei, că poate lua de la mine tot ce îi trebuie, că nu îmi pasă de bani, ci doar de fericirea ei, că nu văd asta ca pe un act de întreținere al unei alte persoane, ci ca pe o șansă pe care i-o ofer femeii pe care o iubesc să-și schimbe viața. Dar ea e încăpățânată, nu vrea nimic de la mine, vrea să se descurce singură.
Continuăm să filmăm douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nimic nu merge bine, depășim termenul-limită, depășim bugetul. Allison se supără pentru că nu apucăm niciodată să ne vedem, și, atunci când ne vedem, sunt prea obosit ca să mai am forță și să vorbesc, să mănânc, să ies, sunt prea obosit ca să fac altceva în afară de a dormi.
Vizionez o secvență din film, îmi dau seama că filmul nu e prea bun, îmi dau seama că nu sunt regizor, mă gândesc că poate dacă o să muncesc mai mult o să reușesc să împiedic o catastrofă. Muncesc mai mult mai mult mai mult din ce în ce mai mult, îmi petrec fiecare minut din viață încercând să salvez ceea ce am încercat cu disperare să creez, ceea ce eu și Danny am încercat să realizăm cu banii altor oameni.
Petrec din ce în ce mai puțin timp cu Allison, ea e din ce în ce mai furioasă.
Pe Leonard nu-l mai văd deloc.

Muncesc din ce în ce mai mult.
Dorm din ce în ce mai puțin.
Terminăm de filmat, la dracu', la dracu, am terminat, am terminat nenorocitul ăla de film.

•

Părinții lui Allison vin la Los Angeles, să vadă unde locuiește, cum se descurcă. Îi luăm de la aeroport, le arătăm apartamentul lui Allison, mergem să cinăm într-un restaurant elegant. A doua zi mergem la plajă, îi plimbăm prin Beverly Hills, îi invităm la mine, gătesc pentru ei un pui, care nu iese prea bun. Sunt niște oameni simpatici și politicoși, se joacă cu câinii, i-am spălat pe amândoi înainte să vină părinții lui Allison, ei se prefac că mâncarea făcută de mine e comestibilă.
A doua zi ne ducem la Newport Beach, o comunitate destul de bănoasă în Orange County. Niște prieteni apropiați de-ai familiei lui Allison locuiesc pe o insulă din apropiere, ne petrecem ziua cu ei. Ne plimbăm prin orășelul de pe insulă, stăm întinși pe plajă, înotăm în ocean, ieșim cu barca. Nu-mi scot tricoul în prezența lor, nu vreau să îmi vadă tatuajele. Nu înjur și încerc să nu fumez. Când vine seara, putem să ne întoarcem la Los Angeles ori să rămânem la cină. Părinții lui Allison ar vrea să rămână, așa că ne hotărâm să mergem într-un restaurant în Laguna, acolo locuiește și Leonard. Vreau să îl sun, să îl văd, o întreb pe Allison ce părere are despre asta, ea nu crede că ar fi bine, pentru că părinții ei vor să-și petreacă seara cu ea și cu mine și cu prietenii lor.
Conducem spre sud, spre Laguna, trecem pe lângă faleza pe care este casa lui Leonard, trecem pe lângă un afiș mare cu Procesiunea Maeștrilor, cu un tablou vivant de Seurat, râd de unul singur când mi-i imaginez pe Leonard și pe Snapper stând în mulțime, aplaudând și extaziindu-se. Trecem pe lângă un restaurant despre care ei vorbesc deseori, mi-i imaginez stând la bar. Îi caut cu privirea pe

trotuare, sper să îi văd, dar e multă lume, n-am noroc.
Ne oprim în fața restaurantului, îmi parchez camioneta, îi așteptăm pe părinții lui Allison și pe prietenii lor. Când vin și ei, intrăm cu toții în restaurant. E decorat exotic, arată ca un restaurant thailandez, fotolii de ratan, cu perne mari, confortabile, din material închis la culoare, evantaie uriașe pe pereți, palmieri și flori mari, exotice, lumânări peste tot. Suntem conduși la o masă mare dintr-un colț al încăperii, la care ar avea loc mai multe persoane decât suntem noi. Aproape imediat după ce mă așez, îl aud pe Leonard. Nu îl văd, doar îl aud.
FIULE, FIULE.
Mă uit în jur, dar nu îl văd.
SUNT AICI, LA NAIBA. SUNT AICI, FIULE.
Izbucnesc în râs și continui să mă uit în jur.
AICI AICI AICI AICI AICI AICI.
Urmez vocea din priviri, îi văd pe Leonard și pe Snapper venind spre masa noastră. Poartă amândoi cămăși hawaiiene, pantaloni scurți, pantofi ușori de piele. Snapper are și șosete negre. Zâmbesc amândoi. Leonard îmi face cu mâna.
Fiule, ce faci aici?
Mă ridic. Allison zâmbește, salută, nu e supărată, ci doar surprinsă, părinții ei și prietenii lor par derutați. Vorbesc.
Ce mai faci, Leonard?
Ce mai fac? **Ce mai fac**? Cum adică ce mai fac? Ești aici, în fața mea, în orașul meu, asta fac. Ce surpriză, fiule!
Râd, îl îmbrățișez, îl îmbrățișez și pe Snapper. Leonard se uită la Allison, se înclină în fața ei.
Frumoasă domniță, e întotdeauna o plăcere să te întâlnesc.
Allison râde.
Și pentru mine, Leonard.
Leonard se uită la părinții lui Allison și la prietenii lor, întreabă:

Cine vă însoțește?
Allison îi face cunoștință cu toți, Leonard se înclină în fața femeilor, dă mâna cu bărbații, Snapper zâmbește și-i salută. Leonard se uită la bărbați și vorbește.
Vă deranjează dacă stau și eu la masă un pic?
Tatăl lui Allison spune că absolut deloc, Leonard îi face semn unui chelner, îi spune:
Băiete, încă două scaune. Imediat.
Chelnerul mai aduce două scaune, Leonard și Snapper se așază. Părinții lui Allison au chipuri uimite, mama ei se uită la Leonard și îl întreabă:
Numele tău este Leonard?
Da.
Se uită apoi la Snapper.
Și al tău, Snapper?
Da, doamnă.
Ce fel de nume e acesta?
E o poreclă, doamnă.
Cum ai căpătat-o?
Îmi place peștele. Sunt un pescar profesionist, așa am primit numele.
Ea dă din cap, se uită la Leonard.
Cum l-ai cunoscut pe James?
Ne știm de câțiva ani, eram amândoi în vacanță într-un hotel de lux. Am luat într-o zi masa împreună, din ziua aceea suntem foarte buni prieteni.
Încerc să nu râd, mă uit la Allison, ea pare, în același timp, amuzată și îngrozită. Părinții ei continuă să îi pună întrebări lui Leonard, noi stăm și îi ascultăm. Mama ei întreabă:
De ce spui că James e fiul tău?
Dacă aș avea un fiu, mi-ar plăcea să fie ca James. Dar, cum nu am un fiu, l-am înlocuit cu James, și îmi place să îl strig fiule.
De ce nu ai copii?
Nu am fost niciodată căsătorit și nu-mi doresc copii în afara căsătoriei.
Dar de ce nu te-ai căsătorit niciodată?

Mi-ar fi plăcut, și mi-ar fi plăcut și să am copii, dar pur și simplu nu am reușit niciodată, poate că nu sunt făcut pentru asta. Din fericire l-am cunoscut pe James și am trăit cu el un fel de paternitate, care m-a făcut și mă face foarte fericit.
Tatăl lui Allison întreabă:
Cu ce te ocupi, Leonard?
Sunt director de afacere.
Ce fel de afacere?
Sunt directorul de pe Coasta de Vest al unei mari companii italiene de finanțe.
Ce fel de finanțe?
Ne ocupăm de industria de loisir, de telecomunicații, lucrăm cu niște sindicate, facem împrumuturi pe termen scurt și lung.
Se uită apoi la Snapper.
Tu cu ce te ocupi, Snapper?
Am fost agent de securitate, apoi agent de colectare a taxelor, acum sunt asistent executiv.
Cu ce anume asiști?
Cu tot ce este nevoie.
Mama lui Allison întreabă:
Vă întâlniți des cu James?
Da, destul de des, atunci când este posibil.
Îi cunoașteți pe părinții lui?
Da, sunt niște oameni admirabili. Cei mai buni. Am încercat să îl conving pe tatăl lui să lucreze cu mine, dar a refuzat. Au clasă, stil, prestanță, v-ar plăcea de ei.
Tatăl lui Allison întreabă:
Ai putea să discuți vreuna dintre afacerile tale?
Desigur că aș putea, însă politica firmei este să fim cât mai discreți posibil. Nu ne place să atragem atenția asupra noastră.
Părinții lui Allison și prietenii noștri par surprinși și fascinați. Leonard încearcă să schimbe direcția conversației, începe să vorbească despre coafurile femeilor, despre hainele lor, despre bijuteriile lor, începe să le complimenteze. Îi întreabă pe prieteni dacă au mai fost înainte în restaurantul acesta, ei

spun că nu, el zâmbește și spune e minunat aici o să vă placă la nebunie. După câteva minute se uită la Snapper și face un semn din cap, se ridică amândoi. Leonard mă privește și vorbește.
Ce surpriză plăcută, fiule.
Zâmbesc.
Într-adevăr.
Luăm prânzul săptămâna asta?
Da.
Se întoarce spre Allison.
Îmi frângi inima de fiecare dată când te văd.
Ea zâmbește.
Mi-a făcut plăcere să te văd, Leonard.
Leonard se întoarce spre părinții ei.
Trebuie să vă complimentez pentru așa o fiică frumoasă, inteligentă, manierată.
Zâmbesc amândoi. Mama ei vorbește.
Mulțumesc.
Sper să vă revăd, poate la o nuntă.
Râd amândoi. Allison vorbește.
Ușurel, Leonard.
Leonard râde și se dă cu un pas înapoi.
Vă urez o cină minunată.
Vorbește Snapper.
Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.
Se întorc și pleacă. Îi privesc îndepărtându-se, toți cei de la masă îi privesc îndepărtându-se, când dispar din raza noastră vizuală mama lui Allison râde și spune nu știu de unde să îi iau, dar sunt tare simpatici, râdem cu toții.
Începem să consultăm meniurile. Înainte să vină chelnerul, patronul restaurantului apare la masa noastră cu o sticlă de vin și spune: Cina dumneavoastră, împreună cu sticlele de vin, au fost deja comandate.
Deschide sticla, toarnă puțin în paharul tatălui lui Allison, care îl miroase, îl gustă, dă din cap, spune că e foarte bun. Patronul umple paharele tuturor, în afară de al meu. Când termină, se întoarce înspre mine și spune:

O cola rece vă va fi adusă imediat.
Râd și spun mulțumesc.
Prietenul părinților lui Allison ia sticla de vin, se uită la etichetă, exclamă uau, vinul ăsta e marfă. Când o întinde tatălui ei, începe să vină și mâncarea, platouri mari cu frigărui de carne de vită și de pui și creveți, scoici cu sos picant, salată de alge, salată de spanac cu pește, calamari. Împărțim totul, trecem platourile de la unul la altul. Când terminăm, ni se aduc alte feluri de mâncare, pe platouri mai mari, creveți și homari pane, fileuri de cod negru cu sos miso, un snapper prăjit, care mă face să izbucnesc în hohote de râs, teriyaki de somon, fileuri de vită cu sos de piper. Cum se golește o sticlă de vin, o alta este adusă imediat, când paharul meu de cola e gol, îmi este umplut din nou. Un chelner stă lângă masa noastră, să aibă grijă de tot ce avem nevoie, oricând avem nevoie. Părinții lui Allison și prietenii lor sunt copleșiți de mâncare, de vin, de serviciul ireproșabil. I-am mai povestit lui Allison de astfel de mese cu Leonard, acum vede și ea ce înseamnă, i se pare fabulos. Când terminăm de mâncat ni se aduce desertul, prăjitură de ciocolată, înghețată de mango și banane și cocos, puding de orez, fructe, cafea tare, ceai aromat. După desert, tatăl lui Allison cere nota de plată. Chelnerul se duce și îl cheamă pe patron. Acesta vine la masa noastră, vorbește.
Cum a fost mâncarea?
Peste tot în jurul mesei aude doar minunată, incredibilă, nemaipomenită. Vorbește.
Aș mai putea să vă servim cu ceva?
Tatăl lui Allison vorbește.
Am dori nota de plată.
Nota de plată a fost deja achitată, domnule.
Aș vrea să o achit eu, totuși.
Îmi pare rău, acest lucru nu este posibil.
Mă uit la patron.
Mulțumesc.

Cu plăcere. Vă rog să mă anunțați dacă vă mai putem servi cu ceva înainte de a pleca.
Patronul pleacă, ne ridicăm și noi și ieșim. Ne luăm rămas-bun de la prietenii părinților, aceștia se suie în mașină și pleacă, noi ne suim în camioneta mea și plecăm. Allison și mama ei stau pe scaunele din spate, tatăl ei stă pe scaunul din dreapta. La jumătatea drumului spre Los Angeles, și Allison și mama ei dorm deja. Tatăl ei se uită la mine și spune:
James.
Da.
Aș vrea să vorbim despre ceva.
OK.
Vreau să fii cât se poate de sincer cu mine.
Desigur.
Prietenul tău Leonard.
Da.
Nu l-ai întâlnit într-un hotel de lux, nu?
Nu.
L-ai întâlnit la închisoare sau la dezintoxicare?
La dezintoxicare.
El de ce era acolo?
Cocaină.
Mai ia?
Nu, acum e curat. Ca și mine.
Și directorul de pe Coasta de Vest al unei mari companii italiene de finanțe înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?
Probabil.
Asta e un lucru bun sau rău?
Este ceea ce este.
Și asistentul lui executiv?
E un om minunat, dar e și el ceea ce crezi tu că este.
Numele Snapper nu are nimic de-a face cu peștii, nu?
Nu, nu e o aluzie la pescuit.
Este fiica mea în pericol?
Nu, deloc.

Ești sigur de asta?
Orice s-ar întâmpla, fiica ta este în siguranță, protejată din toate părțile. Leonard o iubește și nu ar permite să i se întâmple vreodată ceva rău.
Tu ești implicat în afacerile lui?
Nu.
Chiar îi cunoaște pe părinții tăi?
Da, ei îl adoră.
Tatăl lui Allison se uită pe geam. E întuneric, autostrada e pustie. Respiră adânc și vorbește.
Trăim într-o lume ciudată.
Așa e.
Se uită în continuare pe geam. Eu conduc. Se întoarce spre mine.
Te rog să îi spui prietenului tău Leonard că îi mulțumim pentru cină și mai spune-le lui și prietenului lui Snapper că ne-a făcut plăcere să îi cunoaștem.
Zâmbesc.
Da, am să le transmit.

•

Ne terminăm filmul, nu e prea bun. Avem o premieră fastuoasă, vin părinții mei, fratele meu, Leonard, e o mulțime mare. La petrecerea de după, oamenii vin și îmi strâng mâna, mă bat pe umăr, îmi dau cărțile lor de vizită, îmi spun că filmul a fost nemaipomenit, incredibil, minunat. Zâmbesc și le mulțumesc, dar știu că nu a fost prea bun. Mă doare să o mărturisesc, dar filmul pur și simplu nu a fost prea bun.
Allison își urăște slujba din ce în ce mai tare, este din ce în ce mai nefericită, se întoarce în fiecare seară nervoasă.
Leonard se întoarce pe Coasta de Est, încearcă să fie primit în clubul de golf. Spune că de data asta o să ia cu el o valiză cu bani. Îi urez noroc, ca de fiecare dată când pornește în pelerinajul ăsta personal, noroc, Leonard, noroc.
Scenariul pe care l-am vândut intră în pre-producție, un actor dintr-un serial de televiziune

foarte popular, despre un grup de prieteni, este capul afișului. Acesta își angajează cel mai bun prieten să îmi rescrie scenariul, citesc noua versiune și nu-mi place deloc. Sun un avocat și îl întreb dacă pot să fac ceva, el citește contractul și spune că, atunci când încasezi bani de la Hollywood, trebuie să te aștepți să înghiți și mult rahat de la Hollywood. Mie nu prea îmi place să înghit rahat, dar nu am ce să fac de data asta, așa că mă duc în bucătărie și caut un șervețel.

•

Dorm. Aud telefonul sunând, dorm, aud telefonul sunând. Allison doarme lângă mine, e duminică dimineața, e devreme, ne-am culcat târziu noaptea trecută. Telefonul sună, Allison ridică receptorul, spune alo. Deschid ochii și mă întorc spre ea. O văd pălind, văd cum frica pune stăpânire pe chipul ei, văd cum buzele încep să îi tremure, îmi întinde receptorul, tremură. Îl acopăr cu palma și o întreb:
Ce s-a întâmplat?
Ea clatină din cap.
Ce s-a întâmplat?
Ea arată spre telefon.
Ia-l.
Duc receptorul la ureche, vorbesc.
Alo.
Nu mi-ai plătit încă factura.
Aud vocea, e devreme, sunt pe jumătate adormit.
Ce?
Nu mi-ai plătit încă factura.
Mă ridic. Recunosc vocea, e al vecinului cu beagle-ul, cu mașina decapotabilă albastră, cu pistolul.
Despre ce vorbești?
Nu mi-ai plătit încă factura, în morții mă-tii.
Dar nu mi-ai arătat nicio factură.
Știai cât de mare e factura, știai unde locuiesc, ar fi trebuit să o plătești, nenorocitule.
Ți-am spus că, dacă mi-o arăți, o să rezolvăm noi cumva. Și încă sunt dispus să fac asta.

Acum e prea târziu, în morții mă-tii.
Adică?
Adică vărul meu din banda 68th Street Crips e în drum spre tine, ca să-ți omoare javra și să-ți rupă curul.
Poftim?
Ai auzit foarte bine.
E o reacție cam exagerată, nu crezi?
Nu, nu cred.
Arată-mi factura și o să ajungem la o înțelegere.
E cam târziu pentru asta.
Închide, închid și eu. Mă uit la Allison, care încă pare îngrozită.
Ce ți-a spus?
Mi-a spus dă-mi-l la telefon pe prietenul tău, curva dracului.
Respiră adânc.
Iar eu am întrebat poftim și el a răcnit dă-mi-l la telefon pe căcănarul ăla, cățea afurisită.
Ești OK?
Allison clatină din cap.
Nu.
Hai, respiră adânc, liniștește-te, totul o să fie bine.
Ce ți-a spus?
Nu contează.
Încep să formez un număr.
Suni la poliție?
Nu.
Sună la poliție.
Nu.
Telefonul începe să sune. Allison e panicată.
Sună la poliție, te rog.
Sună. O iau de mână.
Nu.
Sună. Începe să plângă.
Te rog.
Leonard ridică receptorul.
Cine îndrăznește să mă sune la ora asta?
Eu sunt. Te-am trezit?
Exersez de o oră pe bicicletă. Ce s-a întâmplat?

Am o problemă, Leonard.
Spune.
Îi povestesc conversația mea cu vecinul. Când termin, el râde. Spun:
Nu e nostim, Leonard.
Tipul ăsta vorbește numai căcaturi, fiule. Îți vine să râzi.
Mie mi s-a părut destul de serios.
Nu, vorbește căcaturi.
Cum de ești așa de sigur?
Păi, n-am auzit niciodată de 68th Street Crips. Asta nu înseamnă că nu există, dar, chiar dacă există, pot să jur că niciunul dintre ei nu o să rișt niște ani buni de închisoare numai venind tocmai în Laurel Canyon, să-ți intre în casă, să-ți împușt câinii, să te bată pe tine și să se ocupe într-un fel sau altul de prietena ta. Băieții din găști sunt nebuni și periculoși, dar nu sunt în niciun caz proști. Mișcarea cea mai evidentă pe care ai putea s-o faci acum ar fi să suni la poliție, care ar veni la tine și ar aștepta în sufrageria ta să apară ucigașul de câini, și atunci l-ar aresta. Un membru al unei bande ar trebui să știe asta, și nimeni nu ar risca atât de mult.
În cazul ăsta, ce să fac?
Păi, tipul e în mod clar deranjat la cap. Și s-ar putea foarte bine să încerce să le facă rău câinilor tăi sau iubitei tale. Nu pot să stau cu mâinile în sân în asemenea condiții. Ia-ți câinii și pe Allison și suiți-vă imediat în mașină și veniți imediat la hotelul Four Seasons. Cred că acceptă câinii și, dacă nu, pe ai tăi o să-i primească. Când ai să ajungi acolo, eu îți voi fi rezervat deja o cameră, voi încerca să îți găsesc una mare. Stați acolo până luni. Nu plecați nicăieri. Luați masa acolo și, dacă aveți nevoie de ceva, de haine sau de cărți sau de orice, rugați la recepție să vi le trimită în cameră și să le pună în contul camerei. Să vă simțiți bine. Ia-o ca pe o mică vacanță. Bălăciți-vă în jacuzzi și înotați în piscină și duceți-vă la masaj și chemați

room-service-ul. Nu vă gândiți la cretinul de vecin. Când o să ajungi luni acasă, problema o să fie rezolvată.
Mulțumesc, Leonard.
Vreau să faci ceva pentru mine.
OK.
Ia-i adresa boului ăluia.
OK.
Sună-mă când ajungi la hotel, să văd că ești OK.
OK.
Închid telefonul. Allison m-a privit în tot timpul ăsta și m-a ascultat vorbind, e încă speriată, mă întorc spre ea și vorbesc.
Plecăm.
Unde?
La Four Seasons.
Hotelul?
Da.
De ce ne ducem acolo?
Ca să ne petrecem week-end-ul acolo.
De ce?
Leonard spune că vom fi în siguranță acolo.
Și ce o să se întâmple când ne întoarcem?
Problema o să fie rezolvată până atunci.
Ce vrei să spui cu asta?
Nu știu, nu l-am întrebat, și nici n-am să-l întreb.
E o nebunie, James.
Preferi să rămânem aici, să vedem ce se întâmplă?
Nu.
Atunci hai să mergem.
Ne ridicăm, ne mișcăm repede, ne spălăm pe dinți, ne îmbrăcăm. Allison are câteva haine la mine, la pune într-o geantă mică, împreună cu periuța și pasta de dinți. Pun lesă câinilor, ne suim în camionetă, coborâm dealul. Mașina albastră e la locul ei, pe alee, Allison nu se uită la ea, eu îmi notez adresa. Ne ducem la Four Seasons, ne oprim în față. Valetul vine lângă camioneta mea. Zâmbește, majoritatea valeților zâmbesc când îmi văd camioneta, nu știu de ce, poate se gândesc că

sunt simpatic la volan sau le pare rău pentru mine. Dar nu prea-mi pasă.
Intru în vestibul. Câinii sunt bucuroși, Cassius încearcă să urineze peste o plantă într-un ghiveci, îl trag după mine și ne ducem la recepție. O femeie atrăgătoare, care are în jur de treizeci de ani, ne zâmbește și spune:
Domnule Frey.
Bună.
Avem o cameră pregătită pentru dumneavoastră.
Râd.
Mulțumesc.
Îmi înmânează un plic în care găsesc cardul pentru cameră și cheia de la minibar.
Dacă putem face ceva ca să vă asigurăm o ședere cât mai plăcută, vă rog să mă sunați.
Mulțumesc.
Luăm liftul până sus, găsim camera, intrăm. E un apartament mic, cu un dormitor, un salon cu o canapea și două scaune și un birou și o sală mare de baie cu duș, cadă de marmură, două chiuvete, săpunuri și loțiuni și prosoape groase și halate moi. Dau drumul câinilor, ei încep să alerge în jur, mirosind totul. Mă așez pe canapea, mă uit la Allison.
Ești OK?
Ea dă din cap.
Da.
Mă uit în jur.
Nu e rău deloc.
Râde.
Nu, nu e rău deloc.
Mă ridic, o îmbrățișez, o sărut încet pe gât, îi spun că o iubesc, mă strânge și ea în brațe și îmi spune că mă iubește, stăm în picioare în mijlocul camerei, ne îmbrățișăm și ne sărutăm. Ne petrecem restul week-end-ului relaxându-ne, mâncând, înotând în piscină, uitându-ne la filme proaste, făcând băi răcoroase, plimbându-ne în halate. Comand friptură pentru câini, pe care o tai în

bucățele mici, îi scot la plimbare în garajul de sub hotel. Dorm în pat cu noi, dorm bine, ușor, fără griji. Luni dimineață iau micul dejun cu Allison, apoi o duc la lucru. Sunt nervos tot drumul spre casă. Mă apropii de casa bărbatului. Văd un camion mare cu remorcă parcat pe trotuar, câțiva oameni scot mobila din casă, mașina albastră e plină de cutii. Bărbatul stă în fața ușii și vorbește la un telefon mobil. Pare speriat. Când îmi vede mașina, se întoarce și intră în casă. După două zile apare în curte anunțul De vânzare.

Nu îl mai văd pe Leonard două luni. Mă sună de două ori, nu pare să fie bine, îl întreb dacă se simte OK, el spune că da, că e doar ocupat, că are de rezolvat niște rahaturi. Îl întreb dacă pot să îl ajut în vreun fel, el spune că nu.

Filmul pe care l-am făcut nu se vinde, pierdem toți banii investitorilor.

Eu și Allison începem să ne certăm. Ne certăm din orice motiv. Nu avem niciun motiv serios de ceartă, niciunul dintre noi nu vrea neapărat să se certe, dar nu putem să ne oprim, inima mi se frânge puțin în fiecare zi.

Accept o slujbă, scriu scenariul unui film pentru copii. E o slujbă imbecilă, nu fac asta decât pentru bani. Nu dau două parale pe ea și, după ce termin prima schiță de scenariu, sunt concediat. Cassius și Bella încep să se bată și să se muște. Trebuie să îi duc pe amândoi la veterinar, să le fac injecții, amândoi fac infecții, trebuie să treacă pe antibiotice, le rămân cicatrici. Nu am nicio idee de ce au început să se bată, după cinci minute erau iar împreună, lingându-și rănile. În afară de Leonard și Allison, sunt cei mai buni prieteni ai mei, când îi doare pe ei mă doare și pe mine, nu pot să-mi imaginez viața fără ei, tot incidentul ăsta mă sperie îngrozitor.

Vine o furtună uriașă, cu vânturi puternice, un copac uriaș din curtea din spate îmi cade pe acoperiș. Dorm când se întâmplă asta, sună de

parcă mi-ar fi explodat o bombă în sufragerie. Sar din pat, mă duc în salon, peste tot sunt crengi și cioburi și frunze, mă uit în sus, văd un cer negru, adânc, amenințător. Stau acolo, mă uit în sus, plouă peste mine, mă uit la cerul negru, incredibil de negru.

•

E cu puțin înainte de amiază. Stau în salon. Reparatul acoperișului a durat două săptămâni, am stat la Allison, ne-am certat tot timpul. Stau în fața televizorului. Fumez, beau cola, câinii stau lângă mine. Ne uităm la un talk-show. Două surori, măritate amândouă cu vărul lor, același văr, se ceartă. Își dau palme, țipă, se înjură, se trag de păr. E dezgustător, dar îmi face plăcere să mă uit. Sună telefonul, Leonard spune:
Fiule.
Ce s-a întâmplat, Leonard?
Trebuie să te văd.
OK.
Trebuie să te văd chiar acum.
Unde ești?
Într-un restaurant din Hollywood.
Ce faci acolo?
Nu contează, trebuie să te văd imediat.
OK.
Poți să vii acum?
Sigur.
Îmi dă numele restaurantului, mă sui în camionetă, conduc până acolo, parchez pe stradă, sunt într-un cartier periculos, mărginaș. Intru în restaurantul mizer, îl văd pe Leonard stând la o masă dintr-un colț, cu fața spre intrare. Se ridică atunci când mă vede. Pare nervos și îngrijorat. Vorbește.
Mulțumesc că ai venit.
N-ai pentru ce.
Vine la mine și mă îmbrățișează. După ce-mi dă drumul, îl întreb:
Ce s-a întâmplat?
Hai să ne așezăm.

Ne așezăm. Vorbește.
Tu ai nevoie de ceva?
Nu.
Totul e în regulă cu tine?
Da.
Allison?
E bine.
Câinii?
Și ei.
Munca?
E bine, Leonard, totul e în regulă.
Bine.
Dar cu tine ce s-a întâmplat?
Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva cu mine?
Păi ai tot fost plecat, n-am mai auzit nimic de tine. Stăm într-un restaurant răpănos, dintr-un cartier răpănos. Pari nervos, văd că tremuri, nu te-am mai văzut niciodată așa.
Dă din cap.
Ești perspicace, fiule.
Râd.
Ce s-a întâmplat, Leonard? Ia zi, iei cocaină iar?
Ei pe dracu'! Ar fi trebuit să știi că am terminat cu povestea asta.
Atunci ce s-a întâmplat?
Trebuie să plec o vreme.
Unde te duci?
Nu pot să-ți spun.
De ce?
Pur și simplu nu pot.
De asta nu am mai putut să te văd, sau să îți vorbesc, de-aia păreai așa de ciudat la telefon?
Da.
Unde te duci?
Nu pot să-ți spun.
Vrea cineva să te omoare?
Nu.
O să intri la închisoare?
Nu.
Atunci ce naiba se întâmplă, Leonard?

Îmi pare rău.
Nu înțeleg.
Ai să înțelegi cândva.
Când?
Când o să pot, nu știu exact când, o să iau eu legătura cu tine.
Când?
Ai încredere în mine, trebuie să fac asta, și, când o să pot, o să iau legătura cu tine.
Mă uit în altă parte, clatin din cap, îmi mușc buzele. Sunt derutat, buimăcit, supărat, rănit, nu înțeleg ce se întâmplă. Sunt speriat pentru că Leonard e speriat, sunt nervos, pentru că și el e nervos. Nu l-am mai văzut niciodată speriat sau nervos, înțeleg că s-a întâmplat ceva grav. Vorbește.
Ai încredere în mine?
Bineînțeles.
Trebuie să plec.
Nu vreau să fii ucis, Leonard. Și, dacă o să fii închis, vreau să vin să te văd.
Ai spus că ai încredere în mine.
Așa e.
Atunci ai încredere că n-o să mi se întâmple nimic, ai încredere că o să te caut.
Mă uit la el, dau din cap. El se ridică.
Îmbrățișează-mă, fiule.
Mă ridic, îl îmbrățișez. Nu vreau să plâng, mă abțin să nu plâng. Se dă cu un pas în spate și vorbește.
Nu fi pămpălău.
Râd.
Să nu bei, să nu te droghezi, să nu faci porcării.
Râd din nou.
OK.
Sărut-o pe Allison din partea mea și mângâie-i pe cățeluși.
Așa o să fac.
La revedere, fiule.
Se întoarce și iese din restaurant.

•

În primele două luni încerc să mă amăgesc că e plecat, că e într-una din călătoriile lui, că e prea ocupat, că discuția noastră din restaurantul acela nu a avut loc decât în închipuirea mea. Că lucrurile sunt la fel ca în ultimii trei ani, că o să mă sune din nou, sau o să bată la ușa mea, sau o să apară pur și simplu în salonul meu. Mă prefac că nimic nu s-a schimbat.

•

Am eșuat, dar am fost răsplătit și am crescut în ochii oamenilor, numai la Hollywood se poate întâmpla asta. Uneori, cu cât mai răsunător e eșecul, cu atât mai mare e răsplata. În cazul meu s-a întâmplat așa: am scris un scenariu îngrozitor, cu un rol principal jucat și mai îngrozitor de un biet star de televiziune neconvingător, transformat special pentru el de cel mai bun prieten al lui, un regizor pur și simplu cretin, produs de un studio uriaș și lansat în câteva mii de cinematografe din toată America, apoi filmul desigur că a fost criticat îngrozitor în cronici și a rulat în majoritatea timpului cu sala goală. Am scris, produs și regizat un al doilea film, atât de prost încât a fost considerat de nelansat de către toți distribuitorii din America. Am scris un film pentru copii pentru un studio anonim, prima schiță a fost atât de proastă, încât am fost concediat imediat. Dar, cu toate astea, continui să lucrez, și sunt plătit din ce în ce mai bine.

Rescriu un scenariu de thriller, e îngrozitor de prost, când termin, e doar foarte vag mai puțin prost decât la început. Sunt din nou concediat.

Danny face cunoștință cu un tip incredibil de bogat, cam de aceeași vârstă cu noi, vine dintr-o familie plină de bani, tipul vrea să se lanseze în industria filmului. Danny îl convinge să înființeze o companie pentru noi. Deschidem un birou, angajăm personal. Îmi vine să râd de fiecare dată când intru pe ușă.

•

Trei luni nimic, patru luni nimic. Mă întreb unde-o fi și ce-o fi făcând, dacă se ascunde de cineva, dacă e la închisoare, dacă trăiește. Mă întreb dacă o fi fericit și râd de întrebarea mea, nu cred că e fericit, cred că se simte ca dracu', cred că e speriat, da, cred că e speriat. Mă întreb dacă e în siguranță, nu știu, mă îndoiesc. O parte din mine se agață de ideea că asta trebuie să fie un fel de glumă, că ar putea intra în orice moment pe ușă să strige Fiule, FIULE, că vom râde, doamne ce vom mai râde de cum a reușit să mă păcălească atâta vreme. O parte din mine știe că ăsta e un mecanism de apărare, că am pierdut-o pe Lilly și, deși m-am mutat, nu mi-am revenit niciun moment din vidul care mă înconjoară, și nici nu cred că se poate să-mi revin vreodată. Acum nu vreau să-l pierd pe prietenul meu Leonard. Nu vreau să-l pierd și pe el.

•

Mă hotărăsc să îmi cumpăr o casă, vreau să fiu aproape de ocean. Mama vine în oraș, mă ajută să caut o casă, și Allison mă ajută. Găsim o casă cu un singur nivel în Venice, la câțiva metri de plajă. Îi duc pe Cassius și pe Bella să vadă casa, să își dea cu părerea, le place, Cassius mă întreabă dacă poate să ia lecții de surf, Bella vrea bikini. Cumpăr casa, mă mut. Nu am aproape nicio mobilă, casa e goală.

Eu și Allison ne certăm în continuare, fiecare zi aduce cu sine o nouă ceartă. E supărată pe mine pentru că vrea să se mute cu mine, și eu vreau să se mute cu mine, dar părinții ei nu sunt de acord până nu ne logodim, iar eu nu sunt gata să mă logodesc. Nu facem decât să ne certăm. Urăsc certurile. Mă urăsc pentru că particip la ele. Încerc să le opresc, încerc să o opresc dar, din cine știe ce motiv, nu reușim să ne oprim.

Între Cassius și Bella au loc alte două încăierări. Se rănesc rău de fiecare dată. Îl rog pe veterinar să mă ajute, angajez un dresor să mă ajute, angajez

un specialist în comportamentul animalelor să mă ajute. Îmi iubesc câinii, vreau să fie fericiți, fac orice pot ca să rezolv problema asta. Vorbesc cu toți cei care m-ar putea ajuta.

•

Cinci șase șapte opt nouă luni. Nimic. Absolut nimic. Îmi verific poșta, nimic. Îmi ascult mesajele vocale, nimic. Mă duc cu mașina până la casa lui din Laguna, acum locuiește altcineva acolo. Sun la numărul pentru clienți de pe spatele cartelelor lui telefonice, întreb dacă pot vorbi cu el, sau dacă mi se poate da un număr de contact, mi se spune că nu au auzit niciodată de el. Nu știu cum să dau de Snapper. Știu că îl cheamă Dominic, dar nu îi știu numele de familie. Nu știu cum să dau de Olivia, știu că lucrează la un cazinou, dar nu știu care cazinou. Mă duc la restaurantul unde luam prânzul, recepționerul mă salută, îmi spune nu v-am mai văzut pe aici de ceva timp, îl întreb dacă l-a mai văzut pe Leonard, el răspunde că nu.

•

Mă despart de Allison. Nu e nici vina ei, nici a mea. Încă ne mai iubim, dar nu reușim să ne înțelegem, am obosit să ne tot certăm și să ne rănim, trebuie să ne despărțim. Mi-e dor de ea, mi-e dor de tot ceea ce ține de ea. Viața inima casa patul îmi sunt goale fără ea, sunt gol fără ea. Plâng noaptea, înainte să adorm, ea e la celălalt capăt al orașului, dar ar putea fi la fel de bine la celălalt capăt al lumii. Plâng noaptea.

•

Zece luni, unsprezece luni, un an, nu am nicio veste de la el. Încep să mă întreb dacă voi mai auzi vreodată de el. Mă întreb dacă mai trăiește. Probabil că l-a omorât cineva. Dacă l-a omorât cineva, îmi doresc să o fi făcut repede.

•

Vreau să plec din Los Angeles. Cred că plecarea o să-mi facă bine, vreau să mă îndepărtez de amintirile cu Allison și Leonard, vreau să plec

departe de nefericirea mea, departe de vidul din mine.
Eu și Danny ne hotărâm să facem un film în Seattle. După câteva eșecuri ca scenarist și regizor, vreau ca în filmul ăsta să fiu doar producător. Mă mut acolo, îmi iau cu mine cățeii, locuim într-un hotel.
La două zile după ce ajungem, începe să plouă. Plouă exact șaizeci și trei de zile. Nu-mi place, nici câinilor nu le place. Ne plimbăm, e frig, vremea e mohorâtă, ne udăm imediat până la piele. Am făcut o greșeală venind aici. Nu ar fi trebuit să fug de golul meu, trebuia să știu că va veni după mine. Dacă aș putea, m-aș întoarce la Los Angeles, la Venice, unde e căsuța mea și viața mea, tot ce urăsc și tot ce trebuie să învăț să iubesc, unde sunt problemele și disperările mele. Dar trebuie să rămân aici pentru filmul ăsta, sunt prea mulți bani la mijloc ca să pot pleca, trebuie să stau aici cinci sau șase luni.
Filmul e un dezastru absolut. Actorii sunt dificili, membrii echipei se urăsc, unul dintre cameramani este lovit de un camion și are o mână, un picior și maxilarul făcute praf, ne este furată o rulotă, trebuie să închiriem o navă a Departamentului de Poliție din Seattle, după o săptămână am depășit bugetul și nu ne încadrăm în timp.

•

Treisprezece, paisprezece, cincisprezece, șaisprezece luni. Probabil că nu se mai întoarce niciodată, probabil că e mort, ucis de cine știe cine pentru vreo treabă petrecută în trecut. Altfel, aș fi primit vreo veste până acum. Orice veste.

•

Cassius și Bella se bat din nou, în camera de hotel, fără niciun motiv. Cassius o mușcă pe Bella de gât și pe mine de degete. O duc pe Bella la spitalul veterinar, degetele mele se umflă, arată ca niște cârnați, mă duc și eu la spital. După ce ies, îl duc pe Cassius la un alt veterinar, care e specialist în

comportament animal și crescător de pitbulli. Tot ce vreau e ca băiețelul meu, prințul meu, prietenul meu cel mai bun, să fie fericit din nou. Veterinarul mă întreabă despre cum l-am crescut pe Cassius. Îl examinează, îl ia două zile cu el acasă, îl aduce înapoi, ne întâlnim în biroul lui.

Cassius are trei ani. Doctorul îmi spune că la trei ani câinii ajung la maturitate completă. Cassius, fiul de Cholo, are în el gene de câine de luptă. Nu toți pitbullii sunt câini de luptă, dar Cassius este. Este programat genetic să fie agresiv, să vrea să se lupte, să caute să se lupte. Nu o să se schimbe, nu poate fi schimbat, și va deveni din ce în ce mai agresiv cu vârsta. Cassius are acum aproape cincizeci de kilograme. E plin de mușchi, e incredibil de puternic. Veterinarul îmi spune că aș putea încerca să îi controlez viața, să îl țin departe de situațiile în care ar fi nevoit să își arate agresivitatea, dar el va fi nefericit și frustrat, pentru că nu își va putea manifesta instinctele. Mă uit la Cassius, care stă la picioarele mele, mă privește și dă din coadă. Îl întreb pe veterinar ce ar trebui să fac, el îmi spune că ar trebui să îl eutanasiez, asta e cea mai bună soluție pentru el, pentru mine, pentru Bella. Nu vreau să accept opinia veterinarului, dar știu că are dreptate. Mă uit la Cassius, încep să plâng. El simte că ceva e în neregulă, vrea să mă facă să mă simt mai bine, sare pe mine și începe să îmi lingă fața. Eu îl îmbrățișez și plâng și îi spun te iubesc, te iubesc așa de mult, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Veterinarul îmi spune că nu va fi dureros, că pot să rămân cu el. Ne ducem în camera de operații, Cassius sare pe masa de metal. Veterinarul pregătește seringa. Îl țin pe Cassius în brațe, îi spun că îl iubesc și că îmi pare rău, el mă sărută, mă sărută, mă sărută, încearcă să mă înveselească, nu bănuiește nimic. Veterinarul înfige acul seringii, apasă pe piston. Cassius scâncește ca un cățeluș, pe pitbullul uriaș și puternic îl doare înțepătura, îl

țin în brațe, sângele îi încetinește în vene, îl țin în brațe, el cade, se prăbușește, moare. Mă uit în ochii lui, îi spun că îl iubesc, că îmi pare atât de rău, atât de rău. Moare în brațele mele, eu plâng plâng plâng.

•

Sunt singur, sunt pierdut, nu-mi place ceea ce fac, îmi urăsc viața. Mi-e dor de Lilly, încă îmi este dor de ea. Mi-e îngrozitor de dor de Leonard, îmi ofer voluptatea de a-l plânge. Mi-e dor de Allison. Mi-ar fi plăcut să meargă cu ea, încă o mai iubesc. Mi-e dor de Cassius, mă urăsc pentru ce i-am făcut. Sunt singur, sunt pierdut, vreau să mă duc acasă. Mi-am petrecut întreaga viață plecând, fugind, mutându-mă, încercând să scap, dar nu merge. Vreau să mă duc înapoi la Los Angeles, vreau să mă duc înapoi acasă.

•

Terminăm filmările. Mai am doar o săptămână sau două de stat aici, am închis totul, am oprit orice activitate, am returnat echipamentul, am plătit toate facturile și toate onorariile. La sfârșitul unei alte zile lungi, de rahat, mă întorc la hotel, încerc să dorm. Eu și Bella găsim un morman de corespondență, trimisă aici de la Los Angeles, încep să răsfoiesc printre plicuri, o factură, o ofertă pentru o carte de credit, altă factură, altă ofertă pentru o carte de credit. Și o vedere. O imagine cu podul Golden Gate din San Francisco. Mă uit la ea, nu cunosc pe nimeni la San Francisco.

Îmi vine o idee, poate că e în viață, poate că trăiește, zâmbesc, Leonard, nenorocitule, Leonard, de ce m-ai făcut să aștept atât de mult timp, zâmbesc. O întorc să o citesc, pe ea e scris numele meu și adresa hotelului, nimic altceva, doar o adresă, o adresă din San Francisco.

Zâmbesc.

Nenorocitule.

De ce m-ai lăsat să aștept așa de mult.

Zâmbesc.

SAN FRANCISCO

Îmi strâng lucrurile, nu am mare lucru. O să plec din Seattle cât de repede pot. Danny se poate descurca în continuare și fără mine. Conduc înspre sud, prin Washington, Oregon, California de Nord. Bella e lângă mine, ne oprim din când în când să cumpărăm mâncare, cafea, țigări, ne plimbăm o dată la câteva ore, ne ducem la baie o dată la câteva ore.

Trecem podul și intrăm în San Francisco. Stau la o prietenă din Paris, pe care o cheamă Colleen. Are părul și ochii negri, poartă tot timpul haine negre, arată ca o vedetă de cinema din anii patruzeci. E cu șapte ani mai mare decât mine, lucrează ziua la o companie de servicii Internet, noaptea pictează și face colaje. La Paris confecționa pălării, pantofi, haine, a lucrat la o agenție de publicitate, era singurul meu prieten normal.

Ajung la ea, casa ei e într-una din văile San Franciscoului. Mă îmbrățișează, mă sărută, spune James e în San Francisco, ce bucuroasă sunt că îl văd. Râd, o îmbrățișez, o sărut. Îmi las bagajele la ea, mă invită să mâncăm, eu îi spun că trebuie să ajung undeva mai întâi, îi spun adresa. Ne întoarcem la mașină, o iau pe Bella cu noi, o să se bucure să îl revadă pe Leonard, și el o să se bucure să o revadă. Adresa e în partea cealaltă a orașului, Colleen știe în mare zona. Conducem în sus și în jos pe dealuri, ajungem pe strada respectivă, urmărim numerele caselor. Suntem la două clădiri depărtare, la o clădire depărtare. Văd un Mercedes alb parcat în față, râd. E un Mercedes vechi, din anii cincizeci sau șaizeci, o decapotabilă mică, perfect întreținută. Colleen mă întreabă de ce râd, eu zâmbesc.

Parchez. Îi spun lui Colleen că s-ar putea să trebuiască să amânăm prânzul, o să îi spun într-un minut. Cobor din mașină, Bella vine cu mine.

Ne ducem spre ușa din față. Casa e mică, cu două etaje, e albă și are obloane negre. Gazonul e îngrijit, ghivece de flori încadrează ușa. E o casă drăguță, curată, anonimă.
Mă duc la ușă, sun. Sunt nerăbdător să îmi văd prietenul, pe vechiul meu prieten Leonard. Aștept să îmi răspundă cineva, sun din nou. Aștept, aștept, nu îmi răspunde nimeni. Mă gândesc că poate soneria e stricată. Mă gândesc să las un bilet, apoi mă răzgândesc, nu știu niciun detaliu din noua lui situație. Mă întorc cu Bella la mașină. Nu sunt dezamăgit, știu că e aici, am văzut Mercedesul. O să mă întorc până o să-mi răspundă cineva, o să mă tot întorc.
Ne ducem la prânz. Înainte de masa de seară trec din nou pe la el, nu e nimeni acasă. Nici după masa de seară.
Nu e nimeni acasă.

•

Plec de la Colleen îi spun că mă întorc la Los Angeles.
Dacă nu îl găsesc pe Leonard, o să mă întorc, aștept câteva zile, apoi vin iar aici.
Opresc în fața casei. E o zi frumoasă, senină, caldă. Mercedesul e parcat acolo plafonul e coborât.
E viu.
Mă duc la ușa din față, e deschisă. Pot să văd interiorul casei. Prietenul meu Leonard e viu.
Ferestrele sunt deschise.
Nenorocitul a dispărut un an jumate, nu mi-a spus unde e și ce face, am crezut că e mort.
Perdelele flutură de la vânt.
E viu.
Aud acorduri slabe de muzică clasică. O țin pe Bella în lesă, ne ducem la ușă, apăs butonul soneriei, aștept, aud o mișcare, zâmbesc, prietenul meu Leonard trăiește.
Un bărbat vine la ușă, dar nu e Leonard, are vreo treizeci de ani, e înalt, slab, are păr scurt și blond,

cu cărare pe-o parte. Poartă pantaloni, sandale negre de piele, haină albă. Pare foarte curat. Stă acolo, la ușă, și vorbește cumva efeminat.
Pot să vă ajut cu ceva?
Leonard este aici?
Cum aș putea să vă ajut?
Am vederea în buzunarul din spate, o scot, i-o arăt.
Am primit vederea aceasta prin poștă. Adresa aceasta era scrisă pe spate, m-am gândit că s-ar putea să fie de la prietenul meu Leonard.
Pot să o văd?
Sigur.
Deschide ușa doar cât să îi pot strecura vederea. Se uită la ea, se uită din nou la mine, vorbește.
Cum te numești?
James.
Arată spre Bella.
Cine e ea?
Bella.
Se uită la Bella și spune:
Bună, Bella.
Bella dă din coadă.
Nu trebuia să mai fie unul? Cassius?
Cassius a murit.
Îmi pare rău.
A fost groaznic.
Sunt convins. Știu că îl iubeai.
Tu cine ești?
Deschide ușa.
Mă numesc Freddie. Eu ți-am trimis vederea. Te așteptam.
Leonard e aici?
Da.
Intru în casă. Podelele sunt de lemn deschis la culoare. Toată mobila e albă, în colțuri sunt fotolii și scaune cu perne moi. Pe pereți sunt postere impresioniste, și flori peste tot. Freddie mă conduce printr-un hol, prin salon, văd o terasă, pe terasă, un șezlong, pe acesta, Leonard, sau mai

degrabă o versiune palidă a lui Leonard, învelit într-un pled alb.
Mă duc spre el, el se întoarce înspre mine. Zâmbește, ridică mâna, vorbește, vocea îi e aspră.
Fiule. A venit fiul meu.
Mă duc pe terasă, Freddie rămâne în urmă, ne lasă singuri. Mă uit la Leonard, sunt șocat, fără grai. A slăbit vreo douăzeci de kilograme. Are răni deschise pe brațe și pe gât. Arată de parcă n-a mai mâncat de-o lună, arată ca un schelet, ca un cadavru. Doar ochii i-au rămas neschimbați, ochii limpezi, căprui-închis, vii.
Fiule, m-ai găsit.
Sunt fericit că îl văd, dar și foarte surprins.
Zâmbesc.
Tu m-ai căutat.
Mă aplec și îl îmbrățișez.
Nu trebuie să mă atingi dacă nu vrei.
Leonard, spui prostii.
Râde, mă îmbrățișează, mă îmbrățișează strâns, e mărunt și fragil, are corpul unui copil. E foarte slab, numai piele și os, miroase a medicamente, a boală, a decădere. Când mă îmbrățișează și el, îi simt brațele slăbite, incredibil de slăbite.
Ce bine îmi pare să te văd, Leonard.
Fiule. Și eu mă bucur.
Mă dau un pas înapoi. Bella se suie cu labele din față pe șezlong și linge mâna lui Leonard, el se uită la ea și zâmbește.
Unde e frățiorul tău? Unde e voinicul?
A murit.
Leonard se uită la mine, s-a întristat.
Ce s-a întâmplat?
Clatin din cap. Leonard întreabă:
Rău?
Da.
Ce mai face Allison?
Râd.
Și cu ea s-a terminat rău.
E OK?

Da, cred că da, deși nu ne-am mai vorbit de ceva vreme.
Câte schimbări, fiule.
Am trecut și prin lucruri mai urâte, dar nici așa nu m-am distrat prea tare.
Schimbările majore niciodată nu sunt ca lumea.
Se pare că și la tine s-au schimbat ceva lucruri.
Râde.
Da, poți să zici și-așa.
Ce se întâmplă, Leonard?
Râde.
Ce se întâmplă? Nu asta ar trebui să mă întrebi.
Arăți îngrozitor.
Râde, tușește, vorbește.
Trage-ți un scaun.
Mă uit pe terasă, mai sunt niște scaune, îmi aduc unul, mă așez.
Vrei să îți spun versiunea lungă sau versiunea scurtă?
Nu plec nicăieri.
Râde, tușește, tușește mai tare. Mă uit la el, sunt speriat, îl îmbrățișez, îl bat pe spate. Nu mai tușește, mă dau înapoi, el scuipă în curte, râde din nou, vorbește.
Drăguț, nu?
Ce s-a întâmplat?
Ești pregătit?
Da.
Se uită la mine. Respiră adânc.
Sunt homosexual și am SIDA.
Îl privesc. Nu știu ce să-i răspund. Vorbește.
Ești OK?
Dau din cap.
Sunt homosexual, fiule, și sufăr de SIDA.
Te-am auzit.
Ești surprins?
Da, cred că ai putea spune și asta.
Poți să pleci dacă vrei.
De ce să plec?

Nu știu ce părere ai despre homosexuali sau despre SIDA.
Sunt de părere că ești prietenul meu și că, dacă ești homosexual, pentru mine ești același, iar dacă ai SIDA, îmi pare teribil de rău și o să încerc să te ajut.
Zâmbește.
Mulțumesc, fiule.
Ai să-mi povestești versiunea lungă sau versiunea scurtă?
Leonard zâmbește din nou, se uită în altă parte, apoi peste parapet, închide ochii, respiră adânc, de parcă ar vrea să-și adune forțele, mă privește din nou.
Am știut dintotdeauna. Încă de când am început să am amintiri am știut. Când eram copil, îmi plăcea să mă joc cu fetițele mai mult decât cu băieții și îmi plăcea mai mult să mă uit la băieți decât la fete. Pe vremea aceea nu știam ce înseamnă asta, deși știam că, într-o familie italiană catolică, chestia asta nu era considerată normală. Cu cât creșteam și mă maturizam, creștea și lucrul ăsta în mine, deși încercam să îl ignor, voiam să fiu normal, m-am dus la întâlniri, m-am culcat cu femei, m-am și logodit de câteva ori, dar nu am reușit să mă căsătoresc. Deși îmi plac femeile și îmi place să fiu în preajma lor și le admir frumusețea și puteam să fac dragoste cu ele, pur și simplu nu eram eu în situațiile acelea. Am compensat ceea ce simțeam cu adevărat, și anume atracția față de bărbați, printr-o atitudine răutăcioasă și violentă și agresivă, în felul acesta nimeni nu m-ar fi putut suspecta de nimic, pentru că nimeni care face ce făceam eu pe atunci nu poate fi poponar. Așa e lumea în care trăim, violența m-a făcut respectat și mai plin de succes, dar acest succes a îngroșat gluma, pentru că eram înconjurat de oameni care mă priveau cu atenție.
M-am culcat prima dată cu un bărbat pe la vreo douăzeci de ani. Era taximetrist în New York.

Conducea, vorbeam, el și-a dat seama, nu știu cum, mi-a propus, am acceptat, totul s-a petrecut pe bancheta din spate a mașinii, pe care o parcase pe o alee lăturalnică. Mi-a fost scârbă de mine pentru ce s-a întâmplat, doamne, ce scârbă mi-a fost, și de el mi-a fost scârbă că a fost cu mine. Știam, totuși, că o voi face din nou, și chiar așa s-a întâmplat, iar și iar și iar și iar, am continuat tot restul vieții, tot timpul cu bărbați aleși la întâmplare, în locuri întâmplătoare, tot timpul cu bărbați care nu știau cine sunt și care nu aveau nicio legătură cu mine. Mi-a fost scârbă de mine o vreme, apoi pur și simplu m-am acceptat, și am acceptat și faptul că nu pot vorbi deschis despre asta. Dacă aș fi fost prins vreodată, aș fi fost ucis, pentru că în afacerea mea nu e loc pentru slăbiciuni. Deși a fi homosexual nu înseamnă că ești slab, așa aș fi fost privit. Oamenii violenți, criminalii, adică oamenii ca mine, nu m-ar fi acceptat și nu m-ar fi tolerat niciodată și nu ar fi avut încredere în mine și nu m-ar fi respectat niciodată, m-ar fi făcut una cu pământul cu prima ocazie. Oricum, la un moment dat m-am procopsit cu SIDA, nu știu de la cine sau când. Acum șase ani m-am trezit într-o dimineață și mi se părea că ceva e în neregulă, mi-am făcut testul și a ieșit pozitiv. Când am aflat rezultatul, am ieșit din cabinetul doctorului și nu m-am mai întors niciodată. Știu că ar fi putut să mă ajute, știu că există medicamente și combinații de medicamente pe care le-aș fi putut lua ca să încetinesc virusul, se pare că există și medicamente care pot opri virusul de tot, în stadiul acela, dar, dacă aș fi început să mă duc la doctor și aș fi urmat un tratament, oamenii ar fi aflat. Și, dacă asociații mei ar fi aflat, m-ar fi eliminat.

Am început să mă gândesc ce-i de făcut, și o să-ți explic exact ce am făcut după aceea, la câteva luni după ce v-am întâlnit pe tine și pe Lilly. Îmi aduc perfect aminte cum mi-ai povestit despre dorința

lui Lilly de a se simți liberă și eliberată din iadul propriei vieți și al dependențelor ei, și despre cum ea ți-a zis că o secundă de libertate e mai importantă decât o viață în sclavie. M-am gândit la cuvintele ei în fiecare zi, în fiecare zi din viața mea nenorocită, apoi am început să te urmăresc, să observ cum începeai să te simți responsabil pentru dezastrul tău, cum respingeai ce ți se zicea și credeai doar în tine, și în felul ăsta ai avut puterea să iei niște decizii care ți-au schimbat viața. Am învățat de la voi că libertatea merită toate sacrificiile, că eram stăpânul propriei vieți, că puteam să o trăiesc exact așa cum voiam. Voiam să scap, voiam să fiu liber, să mă eliberez de munca mea, de poziția mea, de rolul meu, voiam să ies din închisoarea pe care o construisem în jurul meu, voiam să ies naibii de acolo. Am început să lucrez la eliberarea mea când ai ajuns tu în Chicago. Știam că virusul o să pună stăpânire pe mine mai devreme sau mai târziu, știam că timpul meu e limitat. Planul meu era să trec în legalitate niște afaceri, ca să pot să fac mai mulți bani și să-i ascund mai ușor. Am mai citit și că, dacă fac sport, mănânc sănătos și trăiesc curat, aș putea încetini virusul. De aceea țineam regimul acela, de aceea făceam sport, nu știu dacă asta m-a ajutat în vreun fel. Când virusul avea să pună stăpânire pe corpul meu, urma să dispar, ceea ce s-a și întâmplat, voiam ca, înainte de a muri, să îmi trăiesc restul vieții ca un homosexual normal, un homosexual normal care moare de SIDA. Asta am făcut de când ne-am văzut ultima dată. Mai întâi mi-am făcut rost de un pașaport fals, ca să pot părăsi țara. Știam că, imediat după dispariția mea, oamenii vor începe să mă caute, nu pentru că sunt homosexual, poate nici nu aflaseră încă, ci pentru că luasem cu mine o sumă uriașă de bani. Știam că, dacă mă găsesc, au să mă omoare. Era important pentru mine să fiu departe, unde nimeni nu mă cunoaște, m-am dus la Londra, la Paris, la Roma, la Atena, la

Madrid, la Moscova, la Sankt-Petersburg. Am admirat opere de artă și locuri minunate, am fost noaptea prin baruri gay și am privit bărbați frumoși, am fost în India și am văzut Taj Mahalul, am fost în China și am văzut Zidul, m-am dus în Japonia și am văzut tot felul de ciudățenii. După șapte luni m-am întors în America și m-am stabilit aici. De când sunt aici am fost foarte precaut. Nu ies niciodată în timpul zilei – când ies noaptea, mă duc în baruri gay și în restaurante cu clientelă predominant gay. Am fost și la niște întâlniri, m-am îndrăgostit ușor, am făcut câteva dintre lucrurile la care-am visat dintotdeauna.

Dar eram din ce în ce mai bolnav. După cum poți vedea, nu sunt într-o stare prea bună. Până de curând am ezitat să te contactez, nu voiam să fii urmărit, știu sigur că de câteva ori în ultimul an sau ultimul an jumătate ai fost supravegheat îndeaproape. Snapper, care e un om minunat, dar care are o slujbă nasoală, pe care și-o face bine, știe că tu ești cel care îl poate conduce la mine, și probabil că asta face de când am plecat, încearcă să mă găsească și să mă omoare. Nu mi-a rămas mult timp. Dacă pleci de aici când am să termin de vorbit, te înțeleg, oricum îți sunt enorm de recunoscător că ai venit. Totul s-a prăbușit în jurul meu, dar viața mea e completă acum, pot să mor împăcat. Acum, că te-am văzut, mi-a mai rămas un singur lucru de făcut, să joc golf la clubul acela unde a lucrat tatăl meu. Să opresc, să îmi parchez mașina în fața intrării principale, să intru și să joc golf ca toți ceilalți membri. Dar știu că asta nu se va întâmpla niciodată, dar e OK, doar asta mi-a mai rămas de făcut, nu e mare lucru.

Leonard se oprește din vorbit și se prăbușește pe șezlong, de parcă toate puterile i s-ar fi evaporat prin cuvinte. Mă uit la el, e sfârșit și pe moarte, are răni pe tot corpul, e învelit în pled, se uită la mine, vorbesc.

Acum înțeleg o grămadă de lucruri.

De exemplu?
Nu aveai soție sau iubită, îți plăceau hainele frumoase și mașinile albe, voiai să fii prieten cu toate iubitele mele, casa ta era în Laguna Beach, un oraș gay, eu credeam că-ți place din cauza priveliștii. Ai spus despre Allison, care rupe inimi peste tot pe unde apare, nu e genul tău. Slipul Speedo, pe care ți-l puneai când înotai.
Râde.
Mda, semnele erau la vedere, e incredibil că nimeni nu și-a dat seama. Să știi că încă mai am slipul ăla.
Am înțeles de-abia acum.
Râde din nou, râsul lui e slab.
Oricum, homo sau hetero, nu contează, slipul ăla e pentru înotători, pentru europeni, pentru șmecheri.
Râd.
Eu nu sunt nici înotător, nici european, nici șmecher.
Pierderea ta. Într-o zi ai să-ți dai seama. Pierderea ta.
Freddie e iubitul tău?
Nu, deși, în altă situație, mi-ar fi plăcut să fiu cu el. E un fel de infirmieră, mă ajută să nu trec singur prin ce mi se întâmplă.
Mă uit la el.
Îmi pare rău, Leonard.
Pentru ce?
Pentru că ai trăit așa atât de mult timp, îmi pare rău că a trebuit să te ascunzi, îmi pare rău că mori.
Am ales să trăiesc cum am vrut, acum aleg moartea care îmi convine, nu ar trebui să îți pară rău. Îmi pare doar rău că m-am ascuns de tine și am fugit de tine.
Nu trebuie să te scuzi.
Mulțumesc.
Pot să fac ceva pentru tine?
Stai cu mine. Doar asta vreau. Să petrec niște timp cu fiul meu.
De asta sunt aici.

Mulțumesc, James, mulțumesc.

•

Freddie comandă mâncare la un restaurant italian. Așază masa și tacâmurile. Mâncăm mozzarella și roșii, pappardelle cu ragú de mistreț, friptură de vițel, înghețată. Mă îndop ca un porc, Leonard de-abia pune ceva în gură. Îi dă aproape toată mâncarea Bellei, se face că mănâncă, de fapt plimbă mâncarea prin farfurie. Îl întreb despre călătoriile lui, el zâmbește, îl cheamă pe Freddie, îi cere cărțile. Freddie aduce un morman de cărți, le pune pe masă. Sunt acolo câteva albume de artă, câteva de fotografii, câteva ghiduri de călătorie făcute ferfeniță. Freddie se îndepărtează, Leonard îl întreabă:

Nu vrei să te uiți cu noi?

Freddie se întoarce, zâmbește.

Mi le-ai arătat de vreo șaptezeci și cinci de ori până acum, Leonard. Cred că de data asta pot să vă las singuri.

Râd amândoi, Freddie se întoarce în casă. Leonard se uită fix la cărți câteva momente, zâmbește enigmatic. Apucă unul dintre ghidurile de călătorie.

Vino cu scaunul mai aproape, fiule.

Îmi aduc scaunul lângă el.

O să începem cu Londra.

Londra e un loc frumos.

Un loc măreț, fiule. Mult mai bun decât m-aș fi așteptat. Toată lumea spune că mâncarea e rea și că englezii au dinți stricați, dar am mâncat împărătește și mi-au zâmbit o grămadă de băieți frumoși.

Râd.

Și ce accente, Dumnezeule, numai accente britanice minunate.

Râd.

Deschide cartea și unul din albumele foto. Îmi arată o fotografie cu el într-un stadion, înconjurat

de fani în tricouri roșu cu alb, cu bannere, șepci, trompețele și bere.
Am fost mai întâi pe Wembley, am văzut finala Cupei Angliei la fotbal, un fel de versiune engleză a Super Bowlului.
Fotbal?
Da, dar nu fotbal american. La ei se cheamă tot fotbal.
Și cum a fost?
Minunat. Sunt înnebuniți după fotbalul lor. Trebuie să țină fanii echipelor în părți separate ale stadionului, altfel se atacă unii pe alții. Fanii noștri sunt niște papă-lapte pe lângă ei.
Continuă să răsfoiască albumul și cartea, deschide din ghidul de călătorie pasajul care corespunde fotografiei, îmi arată coordonatele sejurului lui la Londra, îmi arată hotelul lui, apoi îmi arată fotografii cu Covent Garden, despre care spune că e încântătoare. Îmi citește un pasaj despre restaurantul lui preferat, care e cel mai vechi fast-food din Europa, unde se vindeau pește și cartofi prăjiți la pachet, îmi vorbește despre muzeul London Dungeon, unde șobolani aleargă în jurul fecioarei de fier, despre British National Museum, unde găsești jumătate de civilizație umană sub același acoperiș, despre National Portrait Gallery și despre Tate Gallery, Dumnezeule, mi-au tăiat respirația. Îmi vorbește despre vreme, e oribilă dar asta nu l-a deranjat prea tare, despre atmosfera primitoare din orașul care e o versiune mai curată și mai simpatică a New Yorkului.
Închide albumul cu Londra, trecem la Franța. Îmi spune că Franța e ca o femeie frumoasă care știe că e frumoasă, unii au să îi iubească frumusețea și aroganța, alții au să o deteste din cauza lor. Leonard o iubește, spune că a petrecut două săptămâni plimbându-se aiurea prin Paris, bând cafea și făcând cumpărături și privind oamenii și gheretele cu antichități de pe malul Senei, a petrecut două zile în Luvru și două în Musée

d’Orsay, și încă una în Musée Rodin. A mâncat de fiecare dată la alt restaurant, se oprea pur și simplu din plimbări și mânca, se așeza la întâmplare, nu a fost dezamăgit niciodată.
Trecem prin tot restul Europei de Vest, Leonard spune că i-a plăcut la nebunie, I-A PLĂCUT LA NEBUNIE. Trecem la Europa de Est, spune e minunat acolo, n-ar fi trebuit niciodată să fim dușmani cu oamenii ăia. Sărim peste Italia, spune că are o carte separată cu partea aceea a călătoriei. Îl întreb dacă i-a displăcut ceva în Europa, îmi spune că grecii sunt răi și vremea din Rusia a fost scârboasă rău dar că, în afară de asta, totul i-a plăcut la nebunie.
Deschide ghidurile de călătorie pentru Asia, începe să-mi arate itinerariul lui indian. Îmi spune că India e o lume diferită, că orice american ar trebui să se ducă acolo ca să înțeleagă cât e de norocos și de prost. Îmi spune că, în ciuda sărăciei oribile, oamenii sunt fericiți și optimiști și plini de speranță, că, în ciuda bogăției noastre ridicole, noi suntem tot deprimați și nesatisfăcuți și pesimiști. Îmi vorbește despre orașe incredibile, nici nu-ți poți imagina câți oameni sunt acolo, mâncarea pe care mi-au dat-o era ca focul, arta e exclusiv religioasă, totul e simplu și pur, ca arta renascentistă timpurie, ei nu au trecut de stadiul ăla. Îmi spune că Taj Mahalul, cel mai măreț și mai minunat monument din lume dedicat exclusiv iubirii, e un simbol pentru întreaga țară.
Deschidem cartea despre China, îmi spune că Beijingul e uriaș și murdar, că miroase urât și sunt biciclete peste tot, că Zidul e atât de impresionant, încât îți vine cu greu să crezi că există cu adevărat, că, în comparație cu Orașul Interzis, orice alt oraș din lume e o grămadă de căcat de câine. Îmi spune despre Japonia, e o țară ciudată și nobilă și cumva înțepenită la mijlocul drumului între trecutul mitologic și o anume viziune a viitorului, totul se

desfășoară cu o treaptă a vitezei mai sus decât oriunde altundeva.
Terminăm de văzut ghidurile de călătorie și albumele foto, ultima fotografie e aceea a unui Leonard zâmbitor, stând la masă, într-un restaurant, înconjurat de un grup de luptători de sumo de două sute cincizeci de kilograme, în fața lor e mâncare cât să hrănești cincizeci de oameni. Leonard rămâne Leonard oriunde s-ar duce și în orice condiții, râd de fotografie, el închide albumele. Ia de pe masă albumele de artă și vorbește.
Ești pregătit?
Pentru ce?
Pentru Dumnezeu, frumusețe, iubire. Pentru perfecțiunea în formele ei multiple.
Arăt spre albume.
Se găsește aici?
Dă din cap.
Da, în cărțile astea.
Vorbe mari, Leonard.
Zâmbește.
Mari și adevărate.
Deschide prima carte. Textul e în italiană, nu e prea mare. Leonard se oprește din vorbit, începe să întoarcă încet paginile, paginile sunt pline cu reproduceri în culori ale picturilor, frescelor, altarelor. Nu cunosc și nu recunosc multe din picturi, deși recunosc numele: Botticelli, da Vinci, Caravaggio, Correggio, Ghirlandaio, Rafael, Tiepolo, Tintoretto, Tițian. Ne oprim câteva minute asupra fiecărei pagini. Uneori Leonard îmi spune unde se găsește tabloul respectiv, în Uffizi, Galleria Borghese, Santi Apostoli, apartamentul Papei de la Vatican, uneori îmi arată un detaliu mic, un cârlionț, reflexia într-un pahar, o umbră, o privire.
Închidem prima carte. Leonard o pune grijuliu deoparte. Deschide a doua carte, despre Michelangelo. Dă încet paginile, unele par pătate.

Vedem Pieta și David din douăzeci de unghiuri diferite. Vedem schițele pentru mormântul lui Iuliu II, planurile și fotografiile corespunzătoare pentru biblioteca Laurenziana. Fiecare panou al Capelei Sixtine e reprodus pe o pagină diferită, plafonul este redat pe două pagini. Câteva pagini sunt dedicate detaliilor din Judecata de Apoi, apoi tabloul complet e prezentat pe două pagini. Ne uităm la Judecata de Apoi și Leonard începe să plângă, dar nu șterge lacrimile care umezesc hârtia. Dumnezeu, frumusețe, iubire. Perfecțiunea în formele ei multiple. Ne uităm în album, Leonard plânge.
Dumnezeu, frumusețe, iubire.
Perfecțiunea în formele ei multiple.

•

Rămân la Leonard. Eu și Bella stăm într-o cameră de oaspeți de la etaj. Freddie stă în altă cameră de la etaj. Leonard stă la parter, într-o cameră special aranjată pentru el, care a fost înainte salon.
Îl duc noaptea pe Leonard în pat, îl duc dimineața din pat pe terasă. Luăm acolo micul dejun, el are gust amar în gură și nu vrea decât pâine și apă.
Jucăm cărți.
Ne uităm la meciuri de baseball și la alte sporturi. Închiriem filme, Leonard are o listă de filme pe care vrea să le vadă înainte de a muri, *Absolventul, Podul peste râul Kwai, ET, Annie Hall, Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici.* Ieșim în câteva baruri gay. Ieșim noaptea. Ne ducem în baruri liniștite, unde se găsesc locuri la mese, Leonard nu poate sta în picioare prea mult timp. El bea apă, dansează pe scaun în ritmul muzicii, vorbește cu ceilalți bărbați, flirtează cu ei, mă lovește prietenește cu piciorul pe sub masă când îi spun că vreunul dintre ei îl place.
Ieșim cu Mercedesul lui, conducem noaptea cu plafonul coborât. Leonard se uită la dealuri, la copaci, la vii, la stele, la lună, la cer.

Uneori sunăm oameni la întâmplare, vorbim prostii cu cei care ne răspund. Ei ne închid tot timpul, noi râdem râdem râdem. Îl duc la muzeul de artă din San Francisco. E devreme, suntem primii vizitatori. Leonard merge cu greutate, îl țin de braț și traversăm galeriile, el plânge când plecăm.
Mă întreabă de munca mea, eu îi răspund că o urăsc. El râde și spune ai descoperit în sfârșit ventrilocul din spatele păpușii hollywoodiene. Îi spun că nu, că urăsc ceea ce fac pentru că m-am dus la Los Angeles ca să fac niște bani ca să pot scrie liniștit o carte, dar m-am pierdut pe undeva pe drum. El îmi spune dă dracului totul, scrie o carte, eu îi răspund că nu e așa de ușor, am de plătit facturi și am responsabilități, el râde din nou și spune ba să știi că e foarte ușor, îți dai dracului demisia și scrii o carte, și cu asta basta. Mă întreabă de Allison, îi spun că încă suntem îndrăgostiți dar că ne-am săturat, mă întreabă dacă a apărut altcineva eu îi spun poate, el mă întreabă cine, eu îi spun că o vecină, o cheamă Maya, dar suntem doar prieteni. Îmi spune că îi place numele ăsta, că e un nume nobil și frumos.
Ne ducem să vedem apusul pe plajă. Leonard e învelit în pături, tremură. Mă ofer să îl duc acasă, el refuză, vrea să mai stăm. Ne uităm cum se sparg valurile de țărm, ascultăm șuierul vântului, privim cum apune soarele. Cum apune soarele.
Leonard mă întreabă dacă mai vreau să știu ceva despre el înainte să moară, mă gândesc câteva secunde, mă întorc spre el, îl întreb care este sensul vieții, Leonard? El râde, spune că răspunsul e simplu, fiule, e exact acela care vrei tu să fie.

•

Terminăm cina, am comandat mâncare chinezească. Leonard nu a mâncat aproape deloc, mănâncă din ce în ce mai puțin. Acum pare distant, preocupat, îl întreb dacă se simte bine. Mă gândeam la prietenul meu Andrew.

Cine e Andrew?
A fost iubitul meu.
Iubitul tău?
Da, iubitul meu.
Râd.
Cel de care te-ai îndrăgostit?
Da.
Ar trebui să îi spui prietenul meu, nu iubitul meu.
De ce?
Iubitul meu sună siropos.
Leonard râde.
Ai grijă.
De ce?
N-ai voie să îmi spui că sunt siropos.
Dar așa o să fac, dacă o să mai spui iubitul meu.
De câți ani îți ascult poemele plângăcioase despre grămada ta de prietene, vai o iubesc nu pot să trăiesc fără ea, vai e așa de frumoasă, vai ochii ei, ochii ei, ochii ei?
Râd.
De mulți ani, ce-i drept.
O să-i spun iubitul meu, durule, și tu nu o să comentezi nimic, OK?
Râd din nou.
OK, Leonard, poți să-i spui cum vrei.
Iubitul meu.
Unde e acum?
În partea cealaltă a orașului.
Serios?
Da.
De ce nu te întâlnești cu el?
Nu vreau.
De ce?
M-ar durea prea mult.
De ce?
Pentru că iubirea doare uneori și mai ales te doare dacă știi că n-o să meargă.
De unde știai că n-o să meargă?
Uită-te puțin la mine. N-avea cum să meargă, și gata.

Cine e?
Un tip oarecare, e avocat, e puțin mai în vârstă decât mine.
Avocat?
Da, avocat. Lucrează pentru câteva companii.
E mai în vârstă?
Îmi plac bărbații mai în vârstă. Mă fac să mă simt tânăr.
Râd.
Cum v-ați cunoscut?
Am ieșit cu Freddie să mâncăm. El stătea singur la o masă. L-am invitat să ni se alăture.
Dragoste la prima vedere?
Zâmbește.
Da.
A fost prima dată?
Nu, dar a fost prima dată când am acționat.
Cum s-a întâmplat?
Păi, am luat masa. Mi-a dat cartea lui de vizită. L-am sunat a doua zi și l-am invitat la cină, a acceptat, am vorbit despre artă, cărți, despre viețile noastre, despre copilăriile noastre, el a crescut într-o familie bună din San Diego și și-a petrecut copilăria făcând surf și jucând baseball. A venit cu mine acasă și a rămas aici toată noaptea. A stat aici două săptămâni, în fiecare noapte, după cină.
Și apoi?
L-am rugat să plece. L-am rugat să nu mă sune și să nu se întoarcă aici.
De ce?
Leonard începe să plângă.
Deja sufăr eu prea mult, nu mai vreau să fac rău nimănui.
Îmi pare rău.
Leonard se uită în podea, plânge. Stau lângă el, îl îmbrățișez, îl las să plângă în brațele mele.

•

E dimineață, mă ridic din pat, cobor în salon. În săptămâna de când sunt aici am pus la punct un fel de rutină, îl trezesc pe Leonard, îl ajut să se spele

pe dinți, îl spăl pe față, îl bărbieresc, îl duc pe verandă, eu beau cafea, el apă. Leonard nu e în camera lui, mă duc pe parapet, el stă întins pe scaunul lui. Fumează un trabuc, se uită în grădină. Vorbește.
Fiule.
Ce se întâmplă, Leonard?
Stau și eu aici, mă bucur de dimineața asta splendidă, fumez un trabuc fin.
Te așteaptă o zi măreață?
Da, poți spune și-așa.
Ai planuri mari?
Da, poți spune și-așa.
Unde e Freddie?
Se întoarce acuși. I-am spus că vreau să rămân puțin timp doar cu tine.
Ce s-a întâmplat?
Se întoarce spre mine.
Te mai gândești la Lilly?
Da, desigur, în fiecare zi.
La ce te gândești atunci când te gândești la ea?
Îmi amintesc de timpul petrecut împreună. Cum era când o țineam în brațe, cum mă săruta, cum îmi zâmbea, cum suna râsul ei. Îmi amintesc cum o țineam în brațe când plângea. Îmi amintesc cum îi vorbeam și cum îi scriam din închisoare. Îmi imaginez cum ar fi fost viața noastră împreună, inventez scenarii despre ce am fi putut trăi. Uneori mă gândesc la ce-o fi simțit când a murit. La ce s-a gândit și ce-a simțit, de ce a făcut-o.
De ce crezi că s-a sinucis?
Pentru că simțea prea multă durere. N-a mai putut îndura.
Și tu ce simți când te gândești la asta?
O parte din mine încă o mai urăște pentru ce a făcut, o parte din inima mea rămâne frântă. Dar îi accept alegerea, pentru că ea a crezut că face bine, acum îi respect hotărârea.
Leonard dă din cap, privește din nou, în depărtare. Trage un fum de trabuc, îl suflă, pune trabucul în

scrumieră.
Ce trabuc bun!
Zâmbesc.
Mă bucur.
A fost ultimul.
Vrei să îți mai aduc?
Nu, am vrut să spun ultimul pe care îl voi fuma vreodată.
De ce?
Se uită la mine câteva secunde.
Am să te rog să îmi respecți hotărârea.
Despre ce vorbești, Leonard?
Sufăr prea tare, fiule. Nu vreau s-o mai duc așa, fiule. Vreau să hotărăsc eu când se termină toate, vreau să sfârșesc cu demnitate, înainte de a mă transforma într-un schelet suferind, inconștient, care miroase urât.
Nu face asta.
Am trăit lucruri bune împreună, asta a fost probabil cea mai fericită săptămână din viața mea. De acum starea mea o să se înrăutățească, nu vreau să trec prin asta.
Nu.
N-ai de gând să îmi respecți hotărârea?
Nu.
Te rog să mă înțelegi și să îmi respecți decizia și să o accepți, așa cum ai făcut și cu Lilly.
În niciun caz, Leonard, n-o să te las să te sinucizi.
Leonard se uită adânc la mine, ochii lui sunt singura parte din el care e încă în viață, se uită la mine, se uită la mine.
Te rog, fiule, a venit timpul să plec.
Cum o să faci?
O să te rog să ieși să o plimbi pe Bella. Stai câteva ore pe-afară. Când ai să te întorci, eu nu o să mai fiu.
Clatin din cap.
În niciun caz, Leonard.
Am un flacon de pastile, pe care mi le-au dat doctorii ca să suport durerea. O să le iau pe toate.

O să adorm, nu o să fac rău nimănui.
Te rog, Leonard, nu.
Nu fac asta ca să te rănesc, fiule, ești persoana cea mai importantă din viața mea, singurul lucru pe care îl am pe lume, singurul om pe care îl iubesc. Ești fiul meu, la naiba, fiul meu, sunt mândru de tine, de ceea ce ai devenit și de cum te porți și știu că n-o să crezi, dar voi continua să veghez asupra ta, să te protejez, de-abia aștept să ne întâlnim din nou.
Se uită fix la mine, adânc în ochii mei. Își deschide larg brațele.
Îmbrățișează-mă, fiule.
Mă duc lângă el, îl las să mă îmbrățișeze, încep să plâng. Nu vreau să se întâmple asta, nu vreau să-mi pierd prietenul, cel mai bun prieten, omul care m-a salvat, care m-a ajutat, care m-a îndrumat și m-a protejat și a vegheat asupra mea și a avut grijă de mine, nu vreau să moară, nu vreau să îl las să moară, nu vreau să moară. Mă împinge de lângă el, nu vreau să îi dau drumul, mă împinge de lângă el.
Fii mândru, fii puternic. Trăiește cu onoare și demnitate. Poți să faci tot ce-ți propui. Ești fiul meu, la naiba. Să îți amintești asta întotdeauna. Să îți aduci aminte asta toată viața și în orice situație.
Lacrimile îmi curg pe obraji, nu mai pot să respir, îmi tremură mâinile, sunt speriat, nu pot să cred că mi se întâmplă asta. Leonard se uită la mine, adânc în ochii mei. Sunt speriat, nu pot să cred că mi se întâmplă asta, vorbesc.
Nu vreau să mori.
El chicotește.
Nici eu, dar ce să-i faci, sunt…
Îl întrerup.
NU VREAU SĂ FACI ASTA.
Sunt speriat, încep să plâng în hohote.
NU. NU. NU. NU. NU.
Leonard se uită la mine, eu mă uit la el, plâng, sunt speriat, nu vreau să se întâmple asta, te rog te rog te rog doamne, dacă exiști, salvează-l, salvează-l

și-mi voi dedica viața ție, vă rog, cineva, oricine, vă rog să nu-l lăsați, plâng, plâng, vă rog. Leonard se apleacă spre mine, mă îmbrățișează, mă strânge la pieptul lui, eu plâng cu sughițuri. Așteaptă până mă opresc din plâns și-mi spune:
Dacă ai să plângi, te rog să plângi amintindu-ți de vremurile bune pe care le-am trăit împreună și de cum ne-am mai distrat împreună, te rog să plângi pentru că amintirile astea sunt fericite.
Mă uit la el. El continuă:
Ce ani buni am trăit împreună, fiule! Ani minunați. Cei mai buni din viața mea.
Se ridică, îmi ia mâna, mă ridic și eu, ne uităm unul la celălalt pentru ultima dată, ultima dată. Vorbește.
A venit timpul.
Încep din nou să plâng.
Trebuie să pleci acum. A venit timpul.

•

O iau pe Bella, ieșim din casă, fac câțiva pași și picioarele mi se moaie, cad, nu mă mai pot ridica, stau întins pe iarbă, plâng necontrolat, plâng, plâng, plâng. După o vreme mă ridic, mă duc la mașină, mă sui, închid portierele și ridic geamurile, mă întind pe scaun, îmi strâng la piept cățelul, pe frumoasa mea Bella, plâng fără oprire, necontrolat.

•

Freddie bate în fereastră, sunt întins pe scaun, nu știu cât timp a trecut, sunt sfârșit, terminat, nu vreau să mă mișc, nu vreau să înțeleg ce s-a întâmplat în casă, nu vreau să încep să înțeleg că prietenul meu Leonard nu mai este, că prietenul meu Leonard a murit.

•

Nu pot să cobor din mașină, mă simt în siguranță aici, mă simt protejat, nu vreau să mă opresc din plâns. Freddie cheamă o ambulanță, iau corpul. Nu mă uit în direcția aceea, nu vreau să văd cum îl iau pe prietenul meu. Stau și plâng fără oprire.

•

Freddie îmi aduce ceva de mâncare, nu pot să mănânc mai nimic. O ia pe Bella la plimbare. Când se face întuneric, ies din mașină, mă duc în casă, exact în momentul când pășesc pe ușă încep din nou să plâng, mă duc în camera mea, mă întind pe pat și plâng, plâng, plâng.

•

E dimineață, sunt treaz, sunt atât de obosit, încât de abia mă pot mișca. Cobor, Freddie a făcut cafea, fumează. Mă servește și pe mine, plângem împreună. Începem să curățăm casa, împachetăm lucrurile lui Leonard, nu-s prea multe, câteva haine, câteva albume de artă, câteva perechi de papuci, aruncăm medicamentele rămase.
Luăm prânzul. Îi povestesc lui Freddie despre Leonard, râdem amândoi, printre lacrimi.
Facem curat.
Luăm cina, râdem printre lacrimi.
Plâng până adorm.
Mă trezesc. Cafea și țigări. Freddie îmi dă numărul unui avocat care se ocupă de moștenirea lui Leonard. Leonard l-a rugat pe Freddie să îmi dea numărul ăsta după ce el nu o să mai fie. Îl sun pe avocat, stabilim o întâlnire pentru după-amiază.
Mă duc să mă întâlnesc cu avocatul, nu cu Andrew avocatul, e un avocat care se ocupă doar de moșteniri. Are un birou de stejar, lambriuri de stejar, poartă costum gri, are un asistent grizonat și îmi spune domnule Frey. Avocatul îmi spune că Leonard a avut două fonduri financiare, unul e acum pe numele meu și conține o sumă importantă de bani. Îi spun că nu îi vreau, că aș dori să îi donez instituției unde ne-am întâlnit, el îmi spune că suma este importantă, că nu va mai trebui să muncesc vreodată sau să-mi fac vreodată griji. Îi răspund că nu vreau banii, că vreau ca el să îndeplinească toate formalitățile necesare pentru ca banii să ajungă la instituția unde ne-am întâlnit eu și Leonard. El dă din cap, îmi spune că din acest

fond s-a stabilit ca două morminte din Chicago să fie tot timpul îngrijite și să aibă trandafiri proaspeți. Îl întreb pentru cât timp, el se uită pe niște hârtii, apoi din nou la mine, spune că suma de bani alocată va permite acest lucru atâta vreme cât va exista orașul Chicago. Izbucnesc din nou în plâns. Stau în biroul avocatului și plâng.

•

Împachetez ce a mai rămas, aud soneria, mă duc la ușă, o deschid, Snapper stă în fața mea, sunt îngrozit, pur și simplu îngrozit, mă gândesc că ar trebui să trântesc ușa, dar știu că asta nu ar schimba nimic, Snapper e aici și vrea să îmi facă rău, ușa nu o să îl împiedice. Vorbește.

Bună, puștiule.

Ce mai faci, Snapper?

Nu mare lucru. Tu?

Ai venit cu câteva zile prea târziu.

Clatină din cap.

Ba nu.

Leonard a murit deja.

Știu de șase luni unde este, nu am vrut niciodată să-i fac rău. A fost un om mare, cel mai mare pe care l-am cunoscut vreodată. Am venit aici să îi aduc omagiul care i se cuvine.

Mă dau cu un pas înapoi.

Intră.

Snapper intră, o salută pe Bella, o mângâie pe cap. Mă întreabă dacă este vreun pic de alcool în casă, mai este, cred, o sticlă de whisky în bar, o scot, Snapper mă roagă să îi torn un pahar cu gheață și un pahar de apă cu gheață. Aduc două pahare, aduc gheața, torn whisky-ul, torn apa. Îi întind paharele, el îmi spune că apa e pentru mine. Mă întreabă unde a murit Leonard. Îl duc pe terasă. El scoate din buzunar două trabucuri și spune:

Înainte de a se lăsa de băut, îi plăcea whisky-ul, după ce s-a lăsat de băut, bea apă. Trabucurile astea sunt cubaneze, preferatele lui. Hai să fumăm și să bem în cinstea prietenului nostru.

Zâmbesc, închinăm, ne aprindem trabucurile. Snapper mă întreabă de ultima zi a lui Leonard, eu îi povestesc, el îmi spune că ar fi vrut să fie cu noi atunci. Mă întreabă unde e acum Leonard, eu spun că la crematoriu, că îi voi lua cenușa mâine. Snapper se uită la mine și vorbește.
Știam eu că așa o să facă. E bine.
De ce?
Noi doi avem ceva de făcut.
Ce?
Poți să o duci pe Bella înapoi la Los Angeles, și să rogi pe cineva să aibă grijă de ea?
Probabil. De ce?
Îmi spune de ce, îmi spune exact ce urmează să facem. Îl găsim pe Freddie. Îi fac cunoștință cu Snapper. Văd cum fața i se schimonosește de frică, îi spun că totul e în regulă, că Snapper e aici ca să-i aducă un ultim omagiu lui Leonard. Îl întreb pe Freddie dacă o poate duce pe Bella la Los Angeles, el spune că nu e sigur, Snapper scoate un teanc de bancnote de o sută de dolari din buzunar, îl întreabă dacă cinci mii de dolari o să-l facă să se simtă mai sigur, Freddie întreabă de ce, îi spunem, el e de acord s-o facă gratis.
Mergem toți trei la restaurant, comandăm mușchi în sânge, comandăm niște porții imense, mai mari decât am putea vreodată mânca, Snapper și Freddie beau o sticlă de vin de cinci sute de dolari, lăsăm un bacșiș uriaș.
În memoria prietenului nostru.

SFÂRȘIT

Îi arăt lui Freddie cum se conduce camionul meu, o sărut pe Bella, ea mă linge pe față, apoi ei pleacă.
Eu și Snapper ne ducem să ridicăm cenușa lui Leonard. A fost pusă într-o cutie. Așezăm cutia pe bancheta din spate a Mercedesului alb decapotabil, cumpărăm o hartă și pornim spre est. Traversăm California și intrăm în Nevada. Conducem prin Utah, trecem munții spre Wyoming. Nu ridicăm plafonul, conducem repede, facem cu rândul la volan, ne schimbăm locul la fiecare câteva ore. Când se lasă noaptea, Snapper adoarme, eu beau cafea și fumez și conduc, când vine dimineața, eu adorm, Snapper bea cafea și fumează și conduce. Traversăm Nebraska și Iowa și Illinois, trecem prin Chicago, conducem de treizeci și două de ore în cap. Ne schimbăm la intervale regulate locurile, când unul conduce, celălalt doarme, ne oprim din când în când să cumpărăm cafea și mâncare, țigări și benzină. Mercedesul ăsta e o mașină puternică, mai conducem unsprezece ore, traversăm Indiana, Ohio, Pennsylvania, New Jersey. Intrăm în New York. Suntem amândoi obosiți, terminați, e dimineața devreme, aproape că am ajuns. Conducem până în Connecticut. Snapper știe exact pe unde trebuie să o luăm, a trecut de intrare, împreună cu Leonard, de prea multe ori, fără să i se permită să intre, de data asta o să fie altfel.
Ne apropiem de poarta de lemn, pe aceasta este un semn. Snapper e la volan. Se uită la mine și mă întreabă:
Ești pregătit?
Zâmbesc.
Da, sunt pregătit.
Întreabă-l pe Leonard dacă e pregătit.
Mă întorc, mă uit la cutie, întreb:
Ești pregătit, Leonard?

Mă uit câteva secunde la cutie, apoi din nou la Snapper.
Spune că așteptă ziua asta de o grămadă de vreme.
Snapper zâmbește. Intrăm pe alee, printre copaci, ajungem la o parcare plină de mașini luxoase, Mercedes și BMW, Jaguar și Porsche, un Rolls-Royce e parcat undeva mai încolo. La dreapta noastră e sediul clubului, o clădire albă, frumoasă, maiestuoasă, are o intrare cu coloane și un ghișeu pentru valet. În spatele clubului se întinde terenul de golf, se vede iarba strălucind de rouă.
Conducem până la gheretă, valetul, în uniformă, iese și ne întâmpină. Eu și Snapper coborâm din mașină, eu iau cutia de pe bancheta din spate. Valetul se uită la Snapper și întreabă:
Vă pot ajuta cu ceva?
Snapper scoate o bancnotă din buzunar, i-o întinde.
Te rog să parchezi. Ai grijă să fie într-un loc bun.
Jucați golf?
Da, desigur.
Aveți legitimația acestui club?
Nu-ți face griji în privința asta. Parchează, te rog, mașina într-un loc bun.
Valetul încuviințează, se suie la volanul Mercedesului, ultimul din numeroasele Mercedesuri albe ale lui Leonard, și conduce spre parcare. Noi ne ducem spre ușa de la intrare, acolo e un alt valet în uniformă. Se uită la noi ciudat, conducem de două zile, nu arătăm pregătiți pentru o partidă de golf. Vorbește.
Intrarea pentru distribuitori e în spate.
Pășim spre el. Eu țin cutia în mâini. Snapper întreabă:
Aceasta e intrarea principală?
Da.
În cazul ăsta, noi o să intrăm pe aici.
Valetul vorbește.
Scuzați-mă, domnule…
Snapper îl întrerupe.

Nu suntem aici ca să facem scandal, vrem doar să intrăm pe ușa asta. Poate să fie simplu sau greu, noi oricum trebuie să intrăm, și gata. Te-aș sfătui să ne ajuți, pentru că, dacă nu ne ajuți, am să-ți fac multe, multe probleme. Odată intrați, te rog să nu anunți și să nu suni pe nimeni, oricum noi o să plecăm în jumătate de oră. Ai înțeles?
Valetul pare speriat. Dă din cap și spune:
Da, domnule.
Snapper își scoate portofelul, îi întinde o bancnotă.
Mulțumesc.
Bărbatul ia banii. Snapper se uită la el.
Tu ești cel care deschide în mod normal ușa pentru membri?
Da, domnule.
În cazul acesta, te rog să ne deschizi și nouă.
Bărbatul ne deschide ușa.
Mulțumesc.
Pășim într-un hol cu podele de lemn întunecat, o oglindă, un birou de recepție de stejar, pe care e un buchet uriaș de flori, și tapetul are imprimeuri florale discrete.
În fața noastră este un hol, trecem prin el, ajungem într-un salon mare, care dă spre terenul de golf, aici sunt mese, canapele, scaune, un perete cu oglinzi. Traversăm încăperea, ajungem la niște uși cu geam, le deschidem, ieșim afară. E o dimineață frumoasă, senină. Mai târziu o să fie foarte cald, acum e bine. La stânga noastră, la vreo cincizeci de metri, e un magazin cu echipament sportiv și o parcare pentru mașinuțe de golf. Ne îndreptăm amândoi într-acolo, fără să ne spunem un cuvânt. În față se întinde terenul, trei bărbați tund iarba. Snapper se uită la mine, vorbește.
Hai să respectăm regulile.
Înconjurăm terenul, ne ducem la parcarea pentru mașinuțe. Un tânăr iese din postul de observație, ne întreabă dacă ne poate ajuta cu ceva. Snapper se suie într-o mașinuță, se uită la el, vorbește.

Uite care-i treaba, avem nevoie de mașina asta, ai să o recuperezi în curând din parcare, nu e nicio problemă, dar, dacă ai să încerci să mă împiedici, îți scot toți dinții. Și, dacă ai să suni pe cineva să spui că am luat-o, o să îți fac lucruri mult mai rele.
Tânărul dă din cap.
Am înțeles.
Snapper îi întinde o bancnotă, îi mulțumește, apoi se întoarce spre mine și mă întreabă:
Ești gata?
Încuviințez, spun:
În cinstea lui Leonard.
Snapper zâmbește, spune:
În cinstea lui Leonard.
Învârte cheia în contact, apasă pe pedală, ne îndepărtăm. Conducem prin mijlocul terenului, facem abstracție de jucătorii care sunt surprinși de apariția noastră, care strigă la noi, care ne întreabă ce naiba facem. Deschid cutia, încep să răspândesc cenușa peste terenul de golf, îl răspândesc pe prietenul nostru Leonard peste iarba verde și strălucitoare, tunsă milimetric, peste locul ăsta blestemat, unde și-a dorit să ajungă toată viața, ca oricare alt membru. După ce arunc câte un pumn de cenușă, spun asta e pentru tine, Leonard, plângem amândoi tot timpul. Răspândim cenușa lui Leonard, cenușa minunatului nostru prieten Leonard. Când terminăm, ducem mașinuța în parcare, coborâm, mergem pe aleea care ne-a adus aici, lăsăm Mercedesul lui Leonard în parcare, acolo unde trebuie să rămână până când o să-l ia cineva. Mergem tăcuți, pentru prima dată de multă vreme suntem total despărțiți de prietenul nostru, l-am lăsat acolo unde trebuie să fie, unde va rămâne pe vecie. Când ajungem la capătul aleii, Snapper scoate un telefon din buzunar, cheamă un taxi. După ce închide, ne așezăm amândoi pe iarbă și așteptăm. Niciunul dintre noi nu vorbește, stăm unul lângă celălalt, așteptând. După zece minute

vin două taxiuri. Ne ridicăm. Snapper se uită la mine, spune:
Cred că asta a fost tot, puștiule.
Da, și eu cred la fel.
Bagă mâna în buzunar, scoate o carte de vizită, mi-o întinde.
Asta e cartea de vizită a Oliviei, ți-am scris numărul meu pe spatele ei.
Doamne, ce tâmpit pot să fiu. Nu te-am întrebat de Olivia, ce mai face?
E OK, încerc să o conving să se mărite cu mine.
Spune-i că o salut, transmite-i din partea mea că nu ești așa de rău precum pari, că eu cred sincer că ar trebui să se mărite cu tine.
Snapper izbucnește în râs.
Să mă suni dacă ai vreodată nevoie de ceva sau dacă te pot ajuta în vreun fel.
Zâmbesc.
Probabil că n-o să te sun.
Zâmbește.
Da, poate că e mai bine.
Mulțumesc, Snapper.
Mulțumesc, puștiule.
Ne îmbrățișăm, ne despărțim, Snapper spune:
Te întorci la Los Angeles?
O să mă opresc câteva ore la Chicago.
Te duci să îți vizitezi prietena?
Mă duc să-i spun că Leonard vine s-o vadă.
Probabil că e deja cu ea.
Sper.
Snapper se uită la mine un moment, dă din cap, deschide portiera unui taxi, se urcă. Taxiul se îndepărtează, eu mă sui în celălalt taxi. Șoferul se uită la mine și întreabă:
Unde mergeți?
La aeroport.
Care?
La Guardia.
Unde vreți să ajungeți?
Mă duc să văd o prietenă bună, apoi mă duc acasă.

•

Mulțumesc, Maya, te iubesc, Maya, mulțumesc pentru copilul nostru minunat, te iubesc, Maren. Mulțumesc, mamă și tată, Bob și Laura. Mulțumesc, Sean McDonald. Mulțumesc, Kassie Evashevski. Mulțumesc, David Krintzman. Mulțumesc, Tobin Babst. Mulțumesc, Julie Grau, Cindy Spiegel, Roland Phillips. Mulțumesc, Nan Talese și Coates Bateman. Mulțumesc, Jenny Meyer. Mulțumesc, Mike Craven, Warren Wibbelsman, Elizabeth Sosnow, Jeffrey Dawson, Kevin Chase, Dan Glasser, Matt Rice, Josh Kilmer-Purcell și Brent Ridge, Susan Kirshenbaum, Motley Crue din Hamilton, Nancy Booth, Eben Strousse, băieților din GSL. Mulțumesc, Nanei Ryder și Lisa Kussell. Mulțumesc, Mih-Ho Cha, Noelle Murrain, Megan Millenky. Mulțumesc, Dave Massey, Megan Lynch, Larissa Dooley, Justin Maggio, Alex Morris, Feroz Taj, Dave Bernad, Nicole Young. Mulțumesc, Brooke. Mulțumesc, Lyssa. Mulțumesc, United Hudson Grocery și Mary's Marvelous. Mulțumesc, Bella și Preacher, prietenii mei mici, prietenii mei mici. Mulțumesc, Miles, uite, supraviețuim. Mulțumesc, Lilly, mulțumesc, Lilly. Mulțumesc, Leonard. Mulțumesc, prietene.
Mulțumesc, Leonard.

virtual-project.eu

mastică

[1] *Porterhouse*, sau *porterhouse steak*, cotlet de vită (engl.). (N. tr.).

[2] Pește răpitor din familia Lutianide, întâlnit mai ales în apele Golfului Mexic. (N. tr.).

[3] Rice-A-Roni, marcă americană de semipreparate din orez, cu diferite sosuri. (N. tr.).

[4] *It's all I have to bring today.* (N. tr.).

[5] Casa și proprietatea lui Elvis Presley. (N. tr.).

Table of Contents

Nota autorului
ÎNCEPUT
CHICAGO
LOS ANGELES
SAN FRANCISCO
SFÂRȘIT

Table of Contents

Nota autorului	2
ÎNCEPUT	4
CHICAGO	18
LOS ANGELES	204
SAN FRANCISCO	297
SFÂRȘIT	322